

YDK: 8 Mart'ta alanlarda, direnişin en önündeyiz!

Fabrikalarda, tarlalarda, iş yerlerinde, sokakta, okulda, evde görünmeyen emeği ile yaşamı ilmek ilmek, hiç bıkmadan dokuyan biz kadınların yoluna, Kobanê'nin Arin Mirkan'ı, İran'ın Reyhaney Cabbari'si, Alplerin Barbara'sı, Karadeniz'in Havva'sı, Muş Varto'nun Ekin Van'ı, Mersin'in Özgecan'ı, Dersim'in Beş kızıl karanfili, Efrin'in Avesta Xabur'u ve 8 Mart'ı kızılaştıran 129 tekstil işçisi ışık tutmaktadır. ■

Yeni Demokrasi

*28 Şubat 2018

*Yıl:1

*Sayı:5

*Fiyat:2 TL

*www.yenidemokrasi.net

NEWYORK YANGINLARIYLA DİRİLDİK

DİRENİŞİMİZLE KAHREDECEĞİZ!

KADIN SORUNUNDA YÜZLEŞME VE HESAPLAŞMA GERÇEKLİĞİMİZ

sf. 12-13

GÜNDEM

AKP-MHP İttifakı: Yalan, Hile, Kumpas

Gerici egemen sınıfların siyasetinin en belirgin özelliklerinden biri de, bugün söylediğini yarın hemen unutup hiçbir şey olmamış ya da söylenmemiş gibi yoluna devam etmektir.

EMEK

"Direnişimiz Kararlılıkla Sürecek!"

Çalıştığı İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde "işe iade davası" açtığı için işine son verilen ve açlık grevine başlayan temizlik işçisi Mahir Kılıç ile direnişinin 100. gününde konuştuk. yineledi.

DÜNYA

Avrupa'da Yükselen Sağcı Eğilimler

Çoğumuz sınırları belli bir süre zorlayıp "belli bir düzeye" geldikten sonra bununla yetiniyoruz. Daha fazla zorlamıyoruz. Çünkü her zorlama aynı zamanda bir sorumluluk getiriyor.

Yeni Demokrasi'den...

TC'nin Efrin'e başlattığı saldırının üzerinden bir ayı aşkın zaman geçti. "Uzun sürmeyecek" dedikleri saldırıda geride kalan zamana bakıldığında işlerin umdukları gibi gitmediği ortada. Yoğun hava saldırıları/top atışları ile birçok farklı noktadan açılan cephelere rağmen Efrin'de ciddi bir ilerleme kaydedilemedi.

Bu durum, (doğruluğu şüpheli) resmi açıklamalara bile yansımış durumda. **Anadolu Ajansı**'nın 16 Şubat tarihli haberine göre, "bir belde merkezi, 44'ü köy, 3'ü köy altı yerleşim ve 17'si stratejik dağ veya tepe olmak üzere 65 nokta" ele geçirildi deniliyor. Yani Efrin bölgesinde 7'si ilçe **372** yerleşimden sadece **48**'ine girilmiş durumda.

TSK'nın aylardır yaptığı yığınak, operasyona katılan çeteci grup ve bunlara mensup binlerce militan düşünüldüğünde, birinci ayını geride bırakan bu operasyonda daha yerleşim yerlerine dahi gelmediği noktada direnişin gücünü anlatmaktadır.

Yine tam da böylesi bir dönemde rejime bağlı **NDF** (Ulusal Savunma Birlikleri) askerleri Efrin'e girmiş durumda. Belli noktaların denetimini sağlayan rejim güçlerini bölgeye taşıyan direnişin gücüdür. Suriye tarafından geliştirilen hamlenin ve yürütülen pazarlıkların Rusya'dan bağımsız düşünülmeceği de bir gerçektir. Rusya'nın bölge planlarından bağımsız düşünülmecek bu hamle veya hamlelerin merkezinde sadece Efrin değil, İdlib ve bölgede emperyalistlerin özellikle de ABD ve Rusya'nın sağlamak istediği güç dengeleri ile alakalıdır. Önümüzdeki dönem neler yaşanacağını daha bütünlüklü anlamak için belli bir zamana ihtiyaç vardır. Zira bu zaman; yürütülen pazarlıkların, yapılan anlaşmaların ve bölgenin dizaynı konusundaki fotoğrafın belirginleşmesi içindir. TC'nin tüm efenme ve rest çekmelerine rağmen bu böyledir.

Efrin'deki sıkışmayı ve başarısızlığı gölgelemek için saldırılarına aralıksız devam eden devlet "sosyal medya" operasyonlarından gözaltına alınanların ve tutuklananların sayısında rekor yürüyor. HDP kongresinin ardından yöneticilerine yönelik başlattığı gözaltı ve tutuklama operasyonlarının, en geniş kesimleri de içine alarak devam edecektir.

Zira sistemin hem ekonomik damar-

ları tıkanmış, buna bağlı sosyal doku da ciddi deformasyonlar ifade ettikleri "beka" sorunun oturduğu gerçeği ifade etmektedir. Verilen rakamların gerçeği ne kadar yansıttığı elbette tartışmalıdır ancak belli sonuçlar çıkarmak açısından "veri" olarak "kabul edilebilir." "Son 15 yıllık zaman dilimi esas alınarak yapılan araştırmaya göre devletin borcu 3 kattan fazla büyüyerek 876.5 milyar TL

olmuş. Özel sektörün dış borcu yüzde 700 artarak 307.8 milyar dolara çıkmış. Kişi başına kamu borcu yüzde 400'den fazla artarak 10 bin 981 TL'ye ulaşmış. AKP'nin döneminde cari açık, önceki 52 yılın toplam açığını 13'e katlayarak 561.6 milyar dolar olmuş. Türkiye'nin 80 yıllık dış ticaret açığı da 247 milyar dolardan 960.6 milyar dolara fırlamış. 16 yılda tüketicinin banka borcu yaklaşık yüzde 7 bin 500 artmış. Bu dönemde 1 kilogram ekmeğin fiyatı yüzde 400 artmış. Yine son 6 yıllık zaman diliminde milyonların sayısı 32 binden 127 bine çıkmış. Gençler arasında işsizlik yüzde 20'nin üzerinde.

Bu ekonomik veriler toplumsal ilişkilere dair de ciddi veriler sunmakta. Bir avuç asalağın milyonlara hükmettiği gerçeği derinleşirken, bu saflaşmanın sosyal dokuya da elbette yansımaları var. Rapora yansıyan verilere göre fuhuş yüzde 790, çocuklara cinsel istismar yüzde 434, kadına yönelik şiddet yüzde 1400, kadın cinayetleri yüzde 261, cinsel taciz yüzde 449, tutuklu ve hükümlü sayısı yüzde 285, uyuşturucu bağımlılığı yüzde 678 art-

tığını gösteriyor!

Çocuk istismarına karşı "idam" çığırkanlığı yapanlar, son dönemde buna karşı eylem ve açıklamalarla kamuoyu oluşturanlar sorunun kaynağını yanlış yerde aramaya devam ediyorlar. Olayı sapkınlıkta arayanlar, hadım yaptırımını gündeme çözüm olarak getirirken, sistemi aklama çabası içinde olanlar da idamı

bitirilmiş olacak. Özelleştirme ile birlikte işsizlik başta olmak üzere açlık, göç ve yoksulluk 10 milyon kişinin kapısını çalacak.

Sendika ve işçilerin özelleştirmeye karşı direnecekleri yönünde yaptıkları açıklamalar, saldırının geri püskürtülmesi hedefine ne kadar kilitleneceği, sendikaların mevcut niteliğinden bağımsız değerlendirilebilecek bir durum değildir. Ancak sadece şeker işçileri değil, mevcut işsizlik tablosu; asgari ücretin asgari yaşamı karşılamayan gerçekliği, en temel ihtiyaçlara yapılan zamlarla birleşen bir tablo söz konusudur. Bu tabloyu saldırganlık ve şovenizmle perdelemeye çalışan devlet, yarattığı korku duvarlarıyla kitleleri teslim almayı başarsa da bu yıkım tablosunu durduramamakta ve sonun başlangıcının da burada filizlendiğini çok iyi bilmekte.

Dünya giderek daha fazla karanlığa gömülmekte, emek-sermaye kaynaklı çelişkiler bütünüyle derinleşerek, sınıf karşıtlığı şiddete dayalı çözüm seçeneği yani devrimleri gündeme alacak boyutta keskinleşmektedir. Bunun önüne geçmek adına, krizlere müdahale noktasında devreye sokulan askeri, siyasi, ekonomik ve sosyal politikalar; kaçınılmaz biçimde sistemin açmazlarını daha ileri boyutlarda üretirek sonuçlanmaktadır.

Güçlü bir kitle hareketi henüz yoktur ama bunu koşullayacak bir sürecin kapıları açılmıştır. Bunun durduk yerde yaratılması elbette olası değildir ama kendiliğinden gelişip güçlenmesini beklemek de kabul edilir bir durum değildir. Öznel durumun bütün elverişsiz özelliklerine karşın, çeşitli ittifaklar, kurumlar ve platformlar aracılığıyla sürece katılmanın olanakları vardır. Bunun çeşitli örnekleri, yakın dönem içerisindeki belli pratikler vesilesiyle de görülebilmüş, belli dersler çıkarılmıştır.

Bu durum, öne çıkan iki dinamik, hem işçi-emekçi hareketi hem de Kürt ulusundan halkımızın mücadelesi açısından böyledir. Birincisinin ekonomik, ikincisinin reformist zeminde boğulmak istenen mücadelesi; önderliklerindeki gerici, uzlaşmacı, tasfiyeci eğilim ve anlayışlarla çatışarak düzene karşı devrimci bir içerikte sahiplenilmelidir. Bu sahiplenmenin içerden bir tavırla sergilenmesi gerektiği ve ancak bu suretle sınıfa uygun bir pozisyon alınabileceği açıktır.

"Sistemin hem ekonomik damarları tıkanmış, buna bağlı sosyal doku da ciddi deformasyonlar ifade ettikleri "beka" sorunun oturduğu gerçeği ifade etmektedir."

haykırmakta. 14 yaşında çocukların evlenmesini onaylayanlar, bunun için camilerde onay verenlerin, çocuk istismarını önlemek gibi bir amaçları olmayacağı gibi, istismara neden olan sistemi perdelemek için türlü oyunlar sahneleyeceklerdir.

Kadın cinayetleri ve kadına yönelik şiddetin her türlüşünü engellemek için sözde uygulamaya koydukları yasalara rağmen engellemedikleri gibi çocuk istismarını da engelleme gibi bir amaçları olmayacaktır. Sistemin kendisinin ürettiği pisliği temizlemesi mümkün olmayacaktır.

Efrin saldırısı ile gölgelemeye çalıştığı ekonomik krizi özelleştirme saldırısıyla atlatmaya çalışıyor. 14 şeker fabrikasının özelleştirilmesine kapı açılmış durumda. Yıllardır uygulanan kota politikasından kaynaklı şeker pancarı üretiminde yaşanan daralmayla yüzlerce köylü üretmez duruma gelmiştir.

Şimdi özelleştirmeyle birlikte şeker pancarı üretimi dahil, yan sanayisi, işçisi, nakliyesi gibi verilen bilgilere göre 10 milyon insanın üretim sahası

AKP-MHP İttifakı: Hile, Kumpas, Riya, Yalan...

Gerici egemen sınıfların siyasetinin en belirgin özelliklerinden biri de, bugün söylediğini yarın hemen unutup hiçbir şey olmamış ya da söylenmemiş gibi yoluna devam etmektir. Yine bu siyasete özgü tarzlardan biri de kendi düşüncesini kabul ettirmek için, yalan, manipülasyon, sahtekârlık vb. yöntemlerdir. Özellikle faşist sistemler ve partiler için bu durum kokmuş bir biçimde kendini gösterir. Seçim dönemlerinin vazgeçilmez ana halka propaganda malzemeleri, daha sonra vaatleri verenin de, vaatlerle kandırılmaya çalışanın da çok iyi bildiği gibi, yalan ve manipülasyon üzerine inşa edilmiştir. Beş yıl boyunca gidilmeyen, görülmeyen, sorunları hakkında en ufak bir bilgi sahibi olunmayan kitlelere gidilmekte, onların “en hassas” noktalarından yakalanarak ve bunun üzerinden oy avcılığı yapılmaktadır. İşsize iş, evsive ev, öğrenciye burs ve bedava eğitim, hastaya bedava sağlık hizmeti, emekliye daha fazla maaş vs. vs. saymakla bitip tükenmeyecek bir dizi yalan...

Bir diğer yandan yine toplumun sınırlarından olan milliyetçilik ve şovenizm de, özellikle faşist gerici partiler tarafından sürekli canlı tutulmakta, bunun üzerinden adeta bir yarış içine girilerek kimin ne kadar “milliyetçi” ve “vatansever” olduğu kanıtlanmaya çalışılmaktadır. Gerçekçi olmak gerekir ki, bu politika birçok defa kitleler üzerinde etkili olmuş, ezilen emekçi kesimler, açıklarını, yoksulluklarını, ezilmişliklerini milliyetçi duygularına ya da dini duygularına tercih etmiş, adeta cellatlarını bir kez daha boyunlarına ipi geçirmeleri için işin başına getirmişlerdir.

2019 yılında yapılacak seçimler öncesi burjuva partileri arasında yeniden bir takım ittifaklardan, gizli görüşmelerden, anlaşmalardan çokça bahsedilmektedir. Hükümet olma gücünü kullanan AKP, burjuva-feodal medyayı çok etkili bir şekilde kullanarak, bugünden bir yıl sonra yapılacak olan seçim ittifaklarının propagandasını yapmakta, muhtemelen tabandan gelebilecek bazı tepkileri şimdiden önlemeye çalışmaktadır. Bugün en çok gündeme gelen ve dikkatleri üzerine toplayan konu; AKP ve MHP arasındaki ittifaktır. Ki artık faşist sistem ittifaklar politikasıyla seçimlere katılmayı kanun düzenlemesiyle bu ve-

sileyle hayata geçirmiştir. Bir önceki seçim sürecine baktığımızda, karşılıklı sarf edilen sözleri, ithamları göz önünde bulundurduğumuzda bu ittifakın normalde bu iki parti tabanından ciddi tepki alması bekleniyordu. Bu iki faşist parti arasındaki bir önceki seçim döneminde karşılıklı sarf edilen sözlere ve pratiklere biraz göz atalım.

İP ATMA SİYASETİNDEN HAVLU ATMA TAVRINA

TC tarihinin Süleyman Demirel, Tansu Çiller’in örtüsüz katliamcı karakterlerini genlerinde “muhafaza” eden iki isminden biri MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli, diğeri de AKP Genel Başkanı ve Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan’dır. Devlet Bahçeli, yıllardır Kürt karşıtlığı üzerinden, vatan, millet nidalarıyla, “şehitlik” ve “bölünmezlik” yaygarasıyla ırkçılık ve şovenizm üzerinden puan toplamaya, partisini ayakta tutmaya çalışmaktadır. Başında bulunduğu MHP, ülkemizde gelişen sınıf mücadelesine karşı örgütlenmiş, her dönem devlet eliyle düzenlenen katliamların tetikçisi olmuştur.

Aynı Bahçeli dün seçim meydanlarında daha fazla oy almak için, temcit pilavı gibi ısıtıp ısıtıp yeniden gündeme getirdiği Abdullah Öcalan’a idam meselesinde, bugün kol kola yürüdüğü AKP’ye; “Oğluna gemi alacak kadar paran var, asacak kadar ip mi bulamıyorsun? Al bu ipi; ben veriyorum, al as...” diyerek idam ipi fırlatıyordu.

Bu ve benzer tespitleri yer yer şovenist histeriyle, yer yer yolsuzluk gerekçesiyle, bazen bölge politikalarına eleştirileriyle sayfalarımızın yetmeyeceği kadar misliyle söyleyen ve ha-

karrette bulunan Devlet Bahçeli, her ne hikmetse bugün Tayyip Erdoğan ve AKP’yi yere göğe sığdıramayarak şöyle diyor: “Benim aklım hep Türkiye’dir arkadaşlar. MHP’nin Cumhurbaşkanı adayı yoktur. Genel başkan aday olmayacaktır. MHP ittifak olursa ittifakla, olmazsa kendi partisi olarak milletvekilliği seçimlerine girer; Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde

Bunları söyleyen aynı Tayyip Erdoğan, Bahçeli’ye bugün toz kondurmamaktadır. Nedeni çok açıktır. Burjuva siyasetin pragmatist yönü bir kez daha karşımızdadır. AKP, Kürt düşmanı saldırgan politikasında ideolojik kan uyuşması olan MHP ile ittifak arayışına hızla girmekten geri durmamıştır. Bu ittifakı sadece seçimlerle sınırlamak hatalı olacaktır.

Özellikle Fethullah Gülen cemaatiyle oluşan devlet içindeki boşluklar devlet deneyimi en güçlü olan MHP kadroları ile tahkim edilmekte. Devletin var olan politik yönelimi MHP ile olabildiğince uyuşmaktadır. Ancak bir yanı da zayıflamış, istediği düzeyde egemenlik kurma sorunu yaşamasından kaynaklanmaktadır. Bir taraftan diğer cemaatlerle ilişkilerinin boyutunu başka bir aşamaya taşıırken, diğer taraftan da MHP, BBP gibi, tabanın birbirine yakın olduğu ve bu partilerin seçim barajı altında kalmalarından kaynaklı, bu ittifak onlar için daha önemli bir yerde durmaktadır. MHP ise bölünmüş ve zayıf düşmüş bir

ise Yenikapı ruhuyla hareket ederek, Recep Tayyip Erdoğan’ı destekleme kararı alır. Bu kadar nettir” (8 Ocak 2018) MHP içerisinde gelişen muhalefet Bahçeli’nin tahtını elinden almak üzereydi ki, devreye AKP ve Tayyip Erdoğan girdi ve verdikleri talimatlarla, muhaliflerin yargıya taşıdıkları kongre kararı ve hukuksuzluklar, Devlet Bahçeli lehine sonuçlandırıldı. Koltuğunu sağlama alan Bahçeli, minnet borcunu dün tükürdüklerini bir çırpıda yalayıp yutarak ödemektedir. Ki AKP ile yaptığı ittifaka yönelik eleştirileri sokak ağzıyla ve pişkince “Kıskananlar çatlasın” diye karşılamaktadır. Burjuva siyasetin iğrenç ve arsızca uygulanma yöntemlerinden sadece biridir bu yapılan.

Diğer yandan Tayyip Erdoğan aynı saldırganlıkla Bahçeli’ye yıllarca saldırdı. “Baştan aşağı, yine ifade ediyorum bu kürsüden ağzından salyalar akıyor.” “16 – 17 yıldır partinin başındasın geldiğin yer ortada... MHP’yi küçülten bu adamla bir yere varamazsınız. Bu adam siyasette çirak bile olamadı, olamayacak da.” (24.04.2014). Yine; “Hani milliyetçilikle geçinenler var ya, bunlar milliyetçi filan değil, bunlar ırkçı, ayrımcı, kafatasçı” (04.02.2007) sözleri Erdoğan’dan Bahçeli’ye dönük söylenmiş güzellmelerdir.

siyasi parti olarak devletin şovenizmde zirve yapmış siyasetine eklemelerle var oluş koşullarından kopmak istememekte ve kitlelerin şovenizmle zehirlenmiş eğilimlerinden azami karla çıkmaya çalışmaktadır. Bu şekilde örgüt gücünü toplarken, devletin uyguladığı politikanın en güçlü cesaretlendirici ve sürükleyici aktörü olmaya çalışmaktadır. Bu anlamda seçimlerde barajı %50+1 yaptık diyecek kadar pişkinleşen bir eklen-ti, faşist kafatasçı ırkçılığını yeniden üretmeye odaklanacak kadar başrol oyuncusu durumundadır.

Efendileri emperyalistlerin, TC’nin önüne koyduğu birçok görev bulunmaktadır. 15 yıldır AKP bu misyonunu iyi oynadı ve efendilerinin her istediğini koşulsuz yerine getirdi. Bu görevi bundan sonra da yerine getirebilmesi için önümüzdeki seçimlerden de başarılı bir şekilde çıkması gerekmektedir. “Efendilerinin” icazeti doğrultusunda, “zafere giden her yol mubahtır”dan hareketle, dün söylediklerini bugün tersine çevirerek yol almaya devam etmekte. Bir süre daha bu şekilde ilerleyeceklermiş gibi görünen bu halk düşmanı ittifakı yerle bir edecek olan ezilen tüm emekçi kesimlerin demir yumruğudur. Bu bilinçle hareket etmeli mücadeleyi ve direnişi büyütmeliyiz.

“İşçi Sınıfı Ya Devrimcidir Ya Da Hiçbir Şey”

DİSKAR, işçi sınıfına dair Şubat 2018'e ait iki ayrı araştırmanın sonuçlarını yayınladı. “İşsizlik ve İstihdam Raporu-Şubat 2018” ve “Türkiye İşçi Sınıfı Gerçeği / İşçilerin Çalışma ve Yaşama Koşulları İle Algı ve Tutumları Alan Araştırması Sonuçları, 2017 – Özet Rapor” isimli çalışmalar işsizler de dahil olmak üzere işçi sınıfının genel tablosunu rakamsal olarak ortaya koymakta önemli bir veri teşkil ediyor. Benzer rakamlar TÜİK tarafından da açıklanmakta ancak birçok açıdan manipülatif bir içerik taşımaktadır. TÜİK'in hanehalkı işgücü araştırması, İŞKUR'un rakamları, Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) verileri, işkolu ve sendika üye istatistikleri arasındaki ciddi çelişkiler yer yer gündeme geliyor. Keza TÜİK söz konusu manipülatif yöntemi sadece işçi sınıfına dair istatistiklerde değil başta ekonomi olmak üzere her alanda uyguluyor. İşçi sınıfı ve emekçi halk için ‘acı’ olan tabloyu pembe göstermede TÜİK'in uzun zamandır önemli bir işlev üstlendiği biliniyor. Bu açıdan DİSKAR raporları gibi araştırmalar gerçeği yakalamada daha belirleyici yerde duruyor.

Söz konusu raporları incelediğimizde aslında bilinmeyen bir gerçekle karşılaşmıyoruz. Artan işsizlik, düşük ücretler, uzun çalışma süreleri, iş cinayetleri, kayıt dışılık, ayrımcılık, örgütsüzlük gibi güvencesizlik ve yoğun sömürüye dair her şeyi bulmak mümkün. Yine de rakamsal ifadenin ayrı bir çarpıcılığı olduğunu söylemeliyiz.

Henüz genel gözlemler dışında ciddi bir araştırmaya konu olmayan göçmen işçilere vurgu yapmakta yarar var. Ne yazık ki bu konuda sendikalar dahil olmak üzere yeterli bir ilginin geliştiğini söylemek mümkün değil. Göçmen işçiler, işçi sınıfı içerisinde “ezilenin de ezileni” bir konumdadırlar. Çok büyük bir bölümü sigortasız bir biçimde, en düşük ücretlerle ağır şartlarda çalıştırılmaktadır. Göçmen işçiler patronların ve diğer işçilerin baskı ve aşağılamaları altında çalışmak zorundalar. Göçmen işçiler içerisinde kadın işçiler ise taciz ve cinsel sömürü başta olmak üzere daha büyük bir baskı ve aşağılamayla yüz yüze. İşçilerin büyük bir bölümü göçmen işçilere dair ‘ülkelerini savunmayı kaçtıkları ve burada devletin bağladığı maaş ve ücretsiz hizmetlerle yaşam sürdürdükleri’ gibi önyargılarla dolu. Emek yoğun sektörlerde patronların

daha ucuz bir işgücü olması nedeniyle göçmen işçileri tercih etmesi genel olarak işçi sınıfı içerisindeki rekabet ve ayrımcılığı daha da körüklüyor. Hal böyleyken bugün göçmen işçileri konu etmeyen, işçi sınıfının genel tablosuna dahil etmeyen her araştırmanın eksik kalacağını belirtmekte fayda var.

İşçi sınıfının her geçen gün ağırlaşan koşullarını ortaya koyarken sendikacı/örgütlü işçilerin sayısının düşüklüğü işçi sınıfına dair bir başka gerçeği ortaya koyuyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın ‘resmi’ rakamlarına göre işçilerin yüzde 12'si sendika üyesi. Ancak bu rakam kayıtdışı ve göçmen işçileri kapsamıyor. Bu işçiler dahil edildiğinde oranın yüzde 10'un altına düştüğü; toplu iş sözleşmesi kapsamındaki işçilerin oranının ise devlete bağlı çalışanlarda yüzde 7'lerde, özel sektörde ise yüzde 5'lerde seyrettiği görülüyor. Son dönemde sendikacı işçi sayısındaki görece artışta hükümet ve AKP'li belediyeler eliyle ‘yandaş’ sendikalar önemli bir yer tutuyor. Genel olarak sendikalarda sarı ve gerici sendikaların hakim olduğu biliniyor. Bu anlamda sendika üyeliğinin işçi sınıfına olumlu etkisi rakamların ortaya koyduğunun da çok altındadır. Bu geri tabloda, sınıf bilinci kazandırma ve sınıfın örgütlenmesinde devrimci görevlerini yerine getiremeyen komünistlerin kuşkusuz ki ciddi bir rolü vardır. Nesnel koşulların açıklanması, var olan sendikaların eleştirilmesi ve dar işçi çalışmaları komünistlerin yetinebilecekleri bir durum olamaz.

Genel hayat pahalılığı ve zamlarla birleşen ekonomik sorunların işçi sınıfında lokal tepki eylemleri dışında ciddi bir hareketliliğe ve örgütlenmeye dönüşemediği ortadadır. Metal işçilerinin grev kararı bu tabloyu değiştirmeye aday özellikler barındırıyor da hükümet, MESS ve işbirlikçi sendikaların uzlaşısı ve kısmi tavizleriyle şimdilik sönmüş görünüyor. Ancak işçilerin derin sınıf çelişkileri her geçen gün büyümeye devam ediyor. Büyüyen çelişkilerin bir yanında kölelik koşulları, siyasi-kültürel dejenerasyon ve ‘hiçleşme’ bulunuyor. Fakat bu durum yanıltıcıdır. Tarih, en kötü şartlarda kölece çalıştırılan ve insani özelliklerinden yoksun bırakılan işçilerin büyük mücadele ve ayaklanmalarıyla doludur. Bugün işçi sınıfı Engels'in ifade ettiği gibi iki keskin yol ayrımındadır: **İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!**

Türkiye İşçi Sınıfı Gerçeği İşçilerin Çalışma ve Yaşama Koşulları İle Algı ve Tutumları Alan Araştırması Sonuçları 2017 – Özet Rapor

Ücretler düşük, geçim sıkıntısı büyük

Çalışma süreleri uzun, sendikalaşma zayıf

İşyerlerinde ayrımcılık yaygın

İşyerlerinde sağlık ve güvenlik önlemleri yetersiz

Sendikalı işçilerin çalışma ve yaşama koşulları sendikasızlara göre daha iyi

Ücret: İşçilerin aylık ortalama giydirilmiş* net geliri 1894 TL'dir. İşçilerin yüzde 66'sı ayda 2000 TL'den az gelir elde etmektedir.

Geçim sıkıntısı: İşçilerin yüzde 54'ü ay sonunu zorlukla getirdiğini ifade etmektedir. Lise altı eğitime sahip işçilerin yüzde 59'u ve sigortasız işçilerin yüzde 71'i ay sonunu zorlukla getirdiklerini beyan etmiştir.

Sigortasızlık: 15-24 yaş arası genç işçiler içinde sigortasızların oranı yüzde 34 ile 43 arasında değişmektedir.

Kiracılık: İşçilerin sadece yüzde 44'ü konut sahibi, yüzde 54'ü kirada oturuyor. Türkiye genelinde kiracı ortalaması ise yüzde 23'tür.

Yıllık izin: İşçilerin dörtte biri hiç yıllık izin kullanmıyor. Yıllık izin kullanmayanların oranı sigortasız işçilerde yüzde 48'e yükselmektedir.

Çalışma süreleri: OECD ülkelerinde haftalık ortalama çalışma süresi 40,4 saat iken Türkiye'de 49,3 saattir. İşçilerin yüzde 55'i haftada en az bir gün ve daha fazla olmak üzere fazla mesai yapmaktadır.

İşçi Sağlığı ve iş güvenliği: İşçilerin yüzde 44'üne göre işyerlerinde işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri yetersizdir.

Sendikalaşma: İşçilerin yüzde 87'si sendikasız olduğunu söylemektedir. İşçilerin yüzde 44'ü sendikalara olumlu bakıyor, olumsuz bakanların oranı yüzde 16'dır.

En önemli sorun: İşçilere göre çalışma hayatının en önemli sorunu düşük ücret ve işsizlik.

İşten memnuniyetsizlik: İşçilerin yüzde 43'ü kendine ve ailesine yeterince zaman ayıramadığından şikayetçidir.

OHAL'de işten çıkarmalar: İşçilerin çoğunluğu OHAL döneminde çalışanların yargı kararı olmadan işten çıkarılmasını olumsuz olarak değerlendirmiştir.

Ayrımcılık: İşçilerin yüzde 14'ü kendisinin veya arkadaşının işyerinde siyasi görüş ve düşüncesi nedeniyle ayrımcılığa uğradığını beyan etmektedir.

Kadınlara yönelik ayrımcılık: Çalışma hayatında kadına yönelik ayrımcılık yüzde 23,2 ile işe alım aşamasında gerçekleşmektedir.

Kreş: İşçilerin sadece yüzde 7'si işyerlerinde kreş veya kreş desteği sunulduğunu söylüyor.

Sosyal faaliyet: İşçilerin en sık zaman ayırdıkları sosyal faaliyet alanı TV izleme ve sosyal medyadır.

*Maaş, yevmiye/gündelik ikramiye, prim, sosyal ödemeler gibi her şeyin dahil edildiği gelir.

İşsizlik ve İstihdam Raporu - Şubat 2018

Geniş tanımlı işsizlik 6 milyona yaklaştı

Geniş tanımlı işsizlik yüzde 17,6!

Geniş tanımlı işsiz sayısı 5 milyon 981 bin

Resmi işsiz sayısı 3 milyon 275 bin

Genç işsizliği yüzde 19,3

Tarım dışı işsizlik yüzde 12,2

Çıracak ve stajyerlerin oranı yüzde 2,1'den yüzde 6,8'e yükseldi!

Yüksek öğrenim kadın işsizliği yüzde 16,6

Tarım dışı genç işsizliği yüzde 29,8

Kadın işsizliği yüzde 13,4

Genç kadın işsizliği yüzde 25!

Konak direnişçileri:**“Direnişimiz Kararlılıkla Sürecek!”**

İZMİR- Çalıştığı İzmir Büyükşehir Belediyesi’nde “işe iade davası” açtığı için işine son verilen ve açlık grevine başlayan temizlik işçisi Mahir Kılıç ile direnişinin 100. gününde konuştuk. Kılıç direnişin önemine vurgu yaparak devrimci-demokrat kamuoyuna destek çağrısını yineledi.

Yeni Demokrasi: Mahir ilk olarak bize işten atılma süreci ve sonrasında yaşananlar hakkında bilgi verir misin?

Mahir Kılıç: Yaklaşık 7 yıldan bu yana süren bir süreç. Çünkü kadro davaları ilk olarak 7 yıl öncesinden açılmıştı. Bu süre zarfında İzmir Büyükşehir Belediyesi’nin farklı birimlerinde çalışan binlerce işçi bu davaları açtı. İlk davalar açıldığında herhangi bir problem yoktu, herkes günlük çalışmalarına devam etti. Ta ki Yargıtay: “İzmir Büyükşehir Belediyesi bünyesinde hileli işçi çalıştırıyor, bu çalıştırdığı işçileri kadrosuna almak zorunda” dedi. Ve belediye işçi kıyımına başladı. Bu işçi kıyımı hali hazırda 9 aydan beridir sürüyor. Bu duruma sessiz kalan bir sendika var. Çünkü atılan işçilerin tamamı DİSK’e bağlı Genel-İş Sendikası üyesi.

Yeni Demokrasi: Peki senin işine tam olarak ne zaman son verildi?

Mahir Kılıç: 5 Ay önce işten atıldım, yaklaşık bir aylık görüşmelerimiz oldu, haklılığımızı anlatmaya çalıştık. Fakat kendisine sosyal-demokrat, sosyal-belediyeçi diyen CHP’li İzmir Büyükşehir Belediyesi bizleri sorgusuz sualsiz kapının önüne koydu. Ben de en son atılan işçilerden birisiyim. Beni farklı bir gerekçe ile attılar. 150’den fazla güvenlik kamerasının olduğu bir yerde “amirine fiili ve sözlü saldırıda bulunmak” gerekçeyle işten attılar. Bunun neticesinde kıdemsiz ve ihbarsız işten çıkarıldım. Atıldığım maddelerden dolayı işsizlik maaşımdan faydalanamıyorum. İşe iade davası açtığım için de sigortalı bir yerde çalışamıyorum. Yani beni ve ailemi tamamen açlığın ortasına bıraktı İzmir Büyükşehir Belediyesi. Ben de 12 Kasım’dan bu yana açlık grevindeyim. Bugün açlık grevinin 100. günündeyiz. Direnişimiz kararlılıkla devam ediyor. Bu sadece Mahir Kılıç direnişi değil, bu bir işçi direnişidir. İzmir’de bulunan devrimci-demokrat kurumların ve kamuoyunun bunun farkında olması gerekiyor.

Yeni Demokrasi: Direnişe kamuoyunun desteği nasıl peki?

Mahir Kılıç: Az önce Haziran Hareketi İzmir’de ulaşım zamlarını protesto için toplandı. Oysaki biz bir mevsimi burada bitirdik. Ama bugüne kadar bu arkadaşlar yanımıza gelmedi mesela. Bizim söylediğimiz şuydu; biz sermayeye karşı direniyoruz,

nel-İş üyesiyiz. Sendikaların birinci görevi işçinin arkasında olmaktır, işverenin değil. Yani bir tane de işçi atılsa beş tane de atılsa bu bir işçi kıyımıdır. Takdir edersiniz ki 258 işçi atıldı ve şu ana kadar sendikadan şimdiye kadar maddi-manevi en ufak bir destek görmedik. Buradan bir kez daha ifade etmek istiyorum; bu

olmamız gereken yerlerde daha az bulunmuşuz. Daha az destek görmüşüz. Bizim daha örgütlü daha bir arada bir mücadele yürütmemiz gerekiyor. Açlık grevine gelince; beklediğim gibi gidiyor. Şu anda herhangi ciddi bir problemimin olduğunu düşünmüyorum. Tansiyonum yükseliyor, kilo kaybım gerçekten çok fazla oldu. Duyuyoruz işte insanlar diyor, “kesin yemek yiyordur” gibi laflar dolanıyor. Bizim her şeyden önce kendimize ve direnişimize bir saygımız var, ideolojik duruşumuz bizlere bunu öğretti. Bu süreçte en çok üzüldüğüm şey eşimin beş aylık hamile olması. 9 yaşında bir kızım var. En çok kızımın üzülmeye beni etkiliyor. Ama biz devrimci bir aileyiz bu sorunun üstesinden de geleceğimize inanıyorum.

Yeni Demokrasi: Son olarak söylemek istediğin bir şey var mı?

Mahir Kılıç: Bakın DİSK’in sadece İzmir’de otuz bin üzerinde üyesi var. Şimdi burada bir işçi direnişi var, benimzersin, benimsemezsin. İşçi bir karar alır, sen sendika olarak öncülük edersin. İşçilerin

patrona karşı direniyoruz. Bize bu haksızlığı ve hukuksuzluğu yapan İzmir Büyükşehir Belediyesi, zamlar konusunda İzmir halkını hiç saydı. Ve şunu söylemekten de çekinmedi: “İzmir halkı bu olayı iki gün dillendirir, üçüncü gün köşesine çekilir ve susar.” Demek istediğimiz şey, mücadele ettiğimiz zihniyet aynı, yapı aynı yapı. Bizler nasıl İzmir Büyükşehir Belediyesi’ne karşı direniyorsak onlarda belediyenin İZBAN zammını protesto etti.

Yeni Demokrasi: DİSK’e bağlı Genel-İş Sendikası üyesi olduğunuzu ifade ettin. Genel-İş Sendikası’nın CHP’li belediyeler ile olan “sıkı fıkı” ilişkileri gerek işçiler nezdinde gerekse de kamuoyu nezdinde biliniyor. Ama yine de işten atılmanız sonrası sendikanın tavrı nasıl oldu?

Mahir Kılıç: Evet bizler DİSK Ge-

direniş sizin de direnişinizdir. Bizler sizlere üye olan ve size aidat ödeyen işçileriz. Sizin üzerinde söz hakkı olan bizleriz. Sizin bulunduğunuz makamların, mevkilerin gerçek sahipleri işçilerdir. Yol yakınken onlara bu direnişi sahiplenin diyoruz. Sadece Mahir Kılıç üzerinden bir algı operasyonu yapmak acizliktir. Yani burada benle direnen 25 yılın sonunda elle tutulur hiç bir kanıt olmaksızın işten atılan kadın arkadaşlar var. Bu direniş kazanımla sonuçlandığı gün bitecek, herkes bunu bu şekilde bilmelidir.

Yeni Demokrasi: Açlık grevi süreci nasıl gidiyor? Sanırım mide ve tansiyon problemin var?

Mahir Kılıç: Açlık grevi bizlere artılarımızı ve eksilerimizi öğreterek sürüyor. Çok güzel dostluklar kuruyoruz. Eksikliklerimizi öğreniyoruz. Eksikliklerimiz derken, zamanında

1500 TL maaş aldığı bir yerde sen 12000 TL maaş alıyorsan bir defa işçiyle aynı dili konuşamazsın. Sendikaları var eden işçilerdir aynı şekilde sendika ağalarını da var eden de yine işçilerdir. Şuan Genel-İş’in istediği bir işçi profili var. Sorgulamayan, sendikacılığın, sınıftan yana değil de sadece ekonomik temelde mücadele ettiğini sanan bir işçi profili oluşturuldu. Bu bilinçli olarak yapıldı. Sendikacı demek 50 liralık yevmiyeyi 60 liraya çıkararak demek değildir. Sendikacılık garip bir meslek haline getirildi. Kendi özünden koparıldı. Yüzlerce insan bu süreçte sorgusuz sualsiz bir şekilde işlerinden atıldı, en basit demokratik talep bile tutuklama ile sonlandı. Bu süreçte DİSK ve KESK nerede? Bunlar ülkemizde belirleyiciliği olan kurumlardır. Şap-kayı önlerine koyup özeleştirme veremeleri gerekiyor. Bu durumlar işçilerin sendikalara olan güvenini kırıyor.

Son olarak sorgusuz sualsiz işten İzmir Büyükşehir Belediyesi’nde atılmama DİSK’in ses çıkarmaması onu bu suça ortak ediyor. Yumruğunuzu masaya vuramıyor, gerekli eylem etkinlikleri hayata geçiremiyorsanız evet siz de bu suça ortakınız.

“Sendikaları var eden işçilerdir aynı şekilde sendika ağalarını da var eden de yine işçilerdir. Şuan Genel-İş’in istediği bir işçi profili var.”

HDP 3. Kongre Vesilesiyle Bir HDP Değerlendirmesi

OHAL, savaş ve işgal koşullarının yoğunlaştırılmış baskısı altında HDP 3. **Büyük Olağan Kongresi**'ni gerçekleştirdi. 7 Haziran seçimleri sonrası başlayan ve 15 Temmuz "darbe" girişimini kullanarak OHAL'li döneme geçen sistem, kısıyıcı faşizmin en vahşi halini her alanda uygulamaktadır. Devrimci-yurtsever-komünist güçler ve radikal güçlerin ötesinde, aydın, gazeteci, sendikacı, kısacası tüm sistem karşıtları ve muhalifleri, karşı-devrimci saldırganlık ile ezmekte, sindirmeye yönelmektedir.

Bugün saldırganlıkta sınırları tanımayan egemenler, Kürt Ulusal Hareketi'nin Rojava'daki kazanımları ve statü elde etme mücadelesine tüm zor aygıtları ve siyasi-ideolojik argümanlarıyla saldırmakta, ağır hava- kara bombardımanlarıyla Efrin'i kuşatmaya alarak katliamlar gerçekleştirmekte, emperyalistlerin göz yummasıyla işgal etmeye çalışmaktadır. Bu noktada, tüm faşist sistem partileri tam bir hemfikirlik içerisinde, ırkçı-faşist bir saldırganlıkta ortaklaşmışlardır. Liberal burjuva çıkışlara, hatta kendi içlerindeki çatlaklara dahi tahammül etmeyecek durumdadırlar.

İşte, demokratik bir güç olarak siyasal platformda mücadele eden, legal toplumsal mücadele dinamiklerinden biri olan HDP, tam da bu koşullarda kongresini örgütlemiştir.

Eş Başkanları, milletvekilleri, belediye başkanları, 5000 civarında çalışanı-kadrosu tutuklanmış, esir alınmıştır. Bu saldırı furyası, hızından bir şey kaybetmeden devam etmektedir. Faşist diktatörlük kongre öncesinde de onlarca kongre delegesini gözaltına almış, kongreye katılımı engellemek için elinden geleni ardına koymamıştır. Saldırıların en kapsamlısı T. Kürdistanı'nda hayat bulmaktadır. Adeta büyük bir askeri ve siyasi ablukayla Kürtlere hayat çekilmez kılınmaya çalışılmakta, teslimiyet dayatılmaktadır.

Savaşın dilinin ve kurallarının en keskinleştiği koşullarda HDP, görece "barışçıl" koşulların olduğu zemini ve refleksleri aşamayan, üst düzeyde bir silahlı direnişin afallatıcı ve adeta şaşkınlık yaratan etkisinde rolünü tanımlayamayan bir duruma düşmüştür. HDP'nin yaşadığı politik kriz bu koşullar içerisinde oluşmuştur. Ki

devamında legal siyasetin ablukaya alınması ve tam bir yasakçılığa tabi kalması ile bu politik kriz HDP için daha fazla derinleşmiştir. Tüm belediyelere kayyum atanmış, onlarca tutuklanmış ve bununla yetinilmemiş Eş Başkanlar ve milletvekilleri aynı akıbete uğramıştır. Tıpkı öz savunma sürecinde olduğu gibi bu saldırılar karşısında da HDP olabildiğince pasif

devamında legal siyasetin ablukaya alınması ve tam bir yasakçılığa tabi kalması ile bu politik kriz HDP için daha fazla derinleşmiştir. Tüm belediyelere kayyum atanmış, onlarca tutuklanmış ve bununla yetinilmemiş Eş Başkanlar ve milletvekilleri aynı akıbete uğramıştır. Tıpkı öz savunma sürecinde olduğu gibi bu saldırılar karşısında da HDP olabildiğince pasif

sına denk düşmektedir. HDP kongresi bu anlamda demokratik cephede ve onun etrafında kenetlenmiş halk kitlelerinde "umutvar" bir beklenti doğmuş olarak yaratamamıştır. Zira geniş kitleler var olan tabloda "demokrasi", "barış", "uzlaşma" gibi söylemlerin politik yaşamda bir karşılığı olmadığını yaşayarak görmektedir.

Özellikle "Eş Başkanlık" tartışmasının ön plana çıkması politik belirsizliğin sadece bir sonucu olarak görülmelidir. Savaşın ve saldırının sertliği, meclisin adeta askıya alındığı koşullarda kuşkusuz kendini parlamenter ölçütlerle sınırlama hali daha fazla göze batmaktadır. Bu bağlamda parlamento 7 Haziran seçimleri öncesi kazandığı işlevi bu koşullarda artık tümüyle kaybetmiş bir noktadadır. Parlamentoda örülecek bir mücadelenin politik karşılığının hiçbir şekilde olmadığı bir koşul söz konusudur. HDP'nin ise bu durumu görebildiğini söylemek mümkün değildir.

en üst düzeyde bir mücadele biçimi (yığınların silahlanması) ile ortaya koyduğu direniş, diğer taraftan bunun çok çok gerisinde kalan ve 7 Haziran öncesi iklimi korumaya çalışan legal ve parlamento ayağının izlediği siyaset. Faşizmin, tankı topu ve hatta savaş uçaklarıyla şehirleri yerle bir ettiği koşullarda parlamenter ayak buna uygun şekillenmediği takdirde işlevini kaybeder. HDP bu direniş sürecinde adeta tam anlamıyla işlevsiz kalmıştır. Politikası ve pratik tutumu bu direnişe ayak uydurmaktan uzak olmuştur. Konumlanışı 7 Haziran öncesindeki "barışçıl" iklimin yarattığı politika olmuştur. Saldırıları teşhir etmek, barış söylemini, diyalog ve uzlaşmayı dillendirmenin ötesine geçememiştir.

Savaşın dilinin ve kurallarının en keskinleştiği koşullarda HDP, görece "barışçıl" koşulların olduğu zemini ve refleksleri aşamayan, üst düzeyde bir silahlı direnişin afallatıcı ve adeta şaşkınlık yaratan etkisinde rolünü tanımlayamayan bir duruma düşmüştür. HDP'nin yaşadığı politik kriz bu koşullar içerisinde oluşmuştur. Ki

kalmış ve saldırının boyutuna denk düşecek bir direniş politikası örgütleyememiştir.

Legal alanda yaşanan bu abluka ve baskı politikasına karşı bunu yaracak siyasi yönelim hala belirlenebilmiş değildir. Ki kongreye giden süreçte yaşanan tartışmalarda bu krizin devam ettiğini göstermektedir.

EŞ BAŞKANLIK TARTIŞMALARI

HDP kongresi faşist diktatörlüğün OHAL ile yarattığı topyekûn saldırı koşullarının yanında, bir de Efrin'e yönelik askeri saldırı ve işgal gibi önemli bir saldırganlığın gölgesinde gerçekleşmiştir. Ağır baskı altında gerçekleşen bu kongrenin kuşkusuz politik tartışmaları oldukça önemlidir. Kongre saldırılara karşı konumlanış ve mücadele gibi oldukça önemli sorunlar dururken "Eş Başkanların kim olacağı" tartışmasına odaklanmıştır. Bu tablo hala HDP'nin ana halkayı yakalamada ve ona dair bir politik yönelim belirlemede bir kriz yaşadığını göstermesi açısından önemlidir. "Eş Başkanlık" tartışması saldırının boyutu ve kapsamı açısından bakılırsa adeta "meleklerin cinsiyeti" tartışma-

HDP kongresi tüm olumsuz koşullara rağmen gerçekleştiğini ifade etmiş ve kuşkusuz sovenizmin ağır baskısı, devletin topyekûn saldırı koşullarında binlerce insanın kongre salonunu doldurmuş olması dahi başlı başına önemlidir. Fakat kongre tartışmalarının ve sürece denk gelecek politikanın ne olması gerektiği yine Kongrede masaya yatırılmamıştır. Yeni Eş Başkanlar Pervin Buldan ve Sezai Temelli direnme çizgisinde sebat etmenin dışında süreci nasıl karşılayacağına dair bir program sunmayı bir kenara bırakalım "yeni koşullara" HDP'nin nasıl müdahale edeceğini dahi ifade edememiştir. HDP parlamentonun işlevsizleştiği koşullarda bu mevzide durmanın zorunluluğuna dair ikna edici argümanlar sunma bir yana bu duruma bir izah dahi getirme ihtiyacı görmemektedir. Faşist sistem partisi CHP muhaliflerinden, Selin Sayek Böke-İlhan Cihaner'in dahi parlamentonun işlevsizliği, faşist saldırılara karşı isyan ederek, meclis ve çalışmalarının boykot edilmesini savunduğu bir ortamda, saldırılara karşı bu sertlikte bir yanıt verme eğiliminin olduğunu göstermektedir. HDP

HDP'NİN 7 HAZİRAN SEÇİMLERİ SONRASI GİRDİĞİ POLİTİK KRİZ
HDP, egemenlerin "çözüm süreci"

bu beklenti ve eğilime bir cevap dahi vermemiştir.

KENDİLİĞİNDENLİK VE "BARIŞÇIL" KOŞULLARA ENDEKSİLİ POLİTİKA TARZI!

Ancak burada sorun parlamentonun kullanılıp kullanılmaması değildir. Sorun politik yönelim meselesidir. Bu koşullarda kongre tartışmasını HDP'nin "Eş Başkanlığına" ve Selahattin Demirtaş'ın aday gösterilip gösterilmeyeceğine hapsetmesi, sorunun özüne ve esasına dair bir tartışmaya yönlendirici bir konumlanış alamamış olması onun sürece dair politikasından rahatsız olmadığına ya da "çaresizliğine" bağlanabilir. İçinde bulunduğumuz koşullar hiç kuşkusuz legal siyaset alanı için zorludur. Ancak HDP'nin zorluğu, içinden geçilen koşullar olmayıp bu sorunlar karşısında üstlendiği rolün tanımıyla ilgilidir. HDP, Kürt meselesinde uzlaşmaya ve barışa dayalı tüm koşulların ortadan kalkmaması üzerine bir konumlanış belirlemiştir kendisine. Bu konumlanış aynı zamanda sistemiçi ve anayasal bir çözüm umudunun hala bu çizgi sahiplerinde oldukça diri olduğuna işaret etmektedir.

HDP'yi birçok açıdan ürkek ve pasifist kılan atacağı adımlarla, öreceği sert mücadele hattıyla devletle kopuşun gerçekleşmesi ve önceki süreçte yakalanan uzlaşma zemininin olabildiğince belirsiz bir tarihe ertelenme ihtimalidir. İşte HDP'yi liberalize eden, reformizmin serin sularına daha da mahkum kılan bu yaklaşımdır. Maalesef HDP konumlanışını saldırılara karşı etkin bir direniş örgütü değil, savaş ikliminin yaratacağı çelişkide gerilen ve belirsizliğe evrilecek zemini sistemle kurulacak bir kontak ve uzlaşmada rol üstlenme şeklinde belirlemiştir. HDP'nin kitleleri sokağa dahi çağdırmaktan imtina etmesi, faşist diktatörlüğün Kobanê Serhildanı sürecinde HDP üzerinde yarattığı psikolojik savaşın doğrudan etkisiyle birlikte esasen girdiği politik doğrultuyla ilgilidir. Efrin saldırısında kitleleri örgütlemek ve seferber etmek bir yana direnmeye dahi çağrı yapmaması onun Kobanê Serhildanı'n-

dan liberal bir yaklaşımla çıkardığı derstir. Direnişin meşruluğuna dair kaygısıyla birlikte sandıkta etkilediği ve kazandığı kitleyi kaybetme korkusunda payı büyüktür. HDP direnişçi çizginin belli bir kitlede tedirginlik yarattığını düşünmektedir. Bu durum onun direnme siyasetini lekeleyen bir anlayışa götürmektedir. Bu, HDP'nin kendisini bir diploması aygıtı ya da sandıkta alacağı oylarla etkin bir aygıt olarak konumlandığını düşündürmektedir.

7 HAZİRAN RUHU MU? KOBANE SERHİLDANI RUHU MU?

Bu yaklaşım ve tutum esasta demokratik bir mevzi olan örgütlenme ve siyasi organizasyon için vahim sonuçlar üretir. Türkiyelileşme projesi ve paradigmasında kendine biçilen rol, onu kaybetmeme kaygısı adeta direnişe dayalı bir geleneğin ağır savaş koşullarında teste tabi tutularak genetiğinin değiştirilmesi şeklinde gerçekleşmektedir. HDP bu çizgiyle barış koşullarının bir siyasi oluşumu olmanın ötesine geçemeyecektir. Bu çizgi özellikle faşizmin Kürt meselesine bakış açısındaki tarihsel kodlarıyla ve bölgesel ölçekte yaşanan savaş iklimiyle düşünüldüğünde "barışçıl" koşulların kolay olmayacağı gerçekliği içinde kendi sonunu hazırlayan bir çizgidir.

HDP'nin politik tutumu ve konumlanışına bakarak Türk devleti ile Kürt hareketi arasında uzlaşma arayışının devam ettiği sonucu çıkarılabilir. Ancak bu koşullar oluşsa dahi bir sonraki aşama bugünkünden daha sert bir çatışma ve mücadeleyi getirecektir. Bunu net söylememizin tarihsel nedenleri mevcuttur örneğin ezen ve ezilen uluslar arasındaki çelişkinin

uzlaşmaz karakteri, Türk egemenlerinin Kürt ulusu üzerindeki belirleyici ve egemen olma koşullarında vazgeçmeyeceği, bölgesel gelişmelerin aldığı biçim ve Türk egemen sınıfları-

nin daha büyük politik ve ekonomik krizler içerisine girmesi ve ona uygun olarak konumlanmada ısrar etmesi bunlardan bazılarıdır. Faşist diktatörlük kuruluş felsefesinden yani faşist karakterinden vazgeçemez. Kürt meselesine vereceği biçim ise bu faşist sistemin yeniden yapılandırılmasına dayanacaktır. Bu yaklaşımı da onun "gerçek çözümden" sürekli kaçmasını ve aradığı ve yakalanacak uzlaşmanın Kürt meselesine dayalı ulusal sorunun varlığını devam ettirmesini getirecektir.

Bu koşullarda HDP'nin parlamentarist, düzen içi, uzlaşma ve barışçıl çözüme vakfeden politik çizgisi pek bir karşılık bulmayacaktır. Saldırganlığın ve savaşın arttığı koşullarda "barışçıl" koşullardaki çizgisinde ısrar etmesi ve onu kıskançlıkla koruma yönelimi onun işlevini kaybetmesine götürecektir. Koşulların yarattığı ihtiyaca göre şekillenmeyen bir parti-örgüt elindeki güç ve olanakları kaybetmeye, misyonunu oynamaktan uzaklaşmaya mahkum kalacaktır.

HDP kongresi bu açıdan umut yaratmak, süreci karşılama iradesi gösterecek politik yönelim belirlemek bir yana kendi belirsizliğini büyütme vesile olmuştur.

HDP'nin var olan siyasi çizgisi ve izlediği rota deneyimlediği "çözüm sürecinden", "uzlaşma" arayışından ve "barışçıl" çizgiden doğru sonuçlar çıkarmaya yetenekli olmadığını göstermektedir. Faşist diktatörlüğün "barış" ve "uzlaşma" politikasına döneceğine dair bekleme halidir bu. Oysa faşizm "çözüm süreci" denen politikayı toplumsal değişimin ve istemlerin dayattığı bunaltıcı baskıyı hafifletmek ve sisteminin temelini koruyarak özellikle Kürt meselesine bir biçim vermek şeklinde ele almıştır. Bu ele alışı Egemenliğini yeni biçimle tesis etme ve faşist karakterini buna uygun şekillendirme ereğine dayanmaktadır. Bu yaklaşık 10 yıllık somut gelişmelerde ortaya çıkmıştır. Bu ise oyalama ve kandırma siyaseti şeklinde vuku bulmuştur. HDP'nin bu gerçeği görmek istememesi, sistemin ehlileştirilmiş bir HDP ve Kürt hareketi arayışı tüm sürece damgasını vurmuştur. Bunu bulamadığı noktada zor aygıtını en etkili ve sert şekilde devreye sokmaktan da çekinme-

miştir. HDP topyekûn bileşenleri ile birlikte hala reformlarla bir ilerleme kaydedileceği, anayasalcı çözümlerle sorunun hallolacağı, legal siyaset olanaklarının genişletilmesiyle sürecin karşılanacağı gibi bir hayalin peşindedir. Bu özlemleri, beklentileri kuşkusuz bir sınıfsal refleksdir. Küçük burjuva sınıfın reformizmle şekillenmiş siyasi çizgisine tekabül etmektedir. Saldırıları karşısında aldığı zayıf konumlanış demokratik cephedeki kazanımları koruma ve geliştirmeye tekabül etmemektedir. Bunu dahi korumaya odaklanmayan bir direniş çizgisini oluşturamamak, legalizmin ve reformizmin çürütücü beklemeçiliğinden nasiplenmeyi getirecektir.

Sonuç olarak; HDP kongresi faşizmin gem-i azya aldığı, ağır baskı koşulları içinde boğuşan ve Kürt ulusuna yönelik içerde ve Rojava'da savaşın hâkim olduğu koşullarda gerçekleşmiş, ancak bu sorunlara karşı ne yapılacağına belirgin bir hat olarak kurulamadığının gözlemlendiği sonuçlarla tamamlanmıştır. Toplumun barışa ve uzlaşmaya ne kadar ihtiyacının olduğu, 7 Haziran ruhunun yaratılmasının görev olarak benimsendiği bir kongre gerçekleşmiştir. 7 Haziran ruhu vurgusu HDP'nin gelişmeleri ve faşizmin bu ruhun oluşmasına sunduğu olanakları hangi amaçla yaptığını anlamaktan uzak olduğunu göstermektedir. Zor ve sancılı dönemlerde gösterilecek duruş ve alınacak konumlanış demokratik alanda ve legal cepheye kazanımların test edimesini sağlayacaktır. HDP 7 Haziran'a evrilen süreçte elde edilen kazanımlarını koruyamadığı gibi, o sürecin yarattığı aşırı iyimserlik ve legalizmin-reformizmin yarattığı rüzgarın oluşturduğu gerici zeminin bugün ki aldığı konumlanışın kaynaklarından biri olduğunu görmekten uzaktır. Yeniden 7 Haziran ruhu vurgusu içinden geçilen koşullara hazır olmayı başaramayan, bunu karşılamaktan uzak duruşu sorgulamayan yaklaşımın tipik tezahürüdür. HDP 7 Haziran ruhunu ararken Kobanê Serhildanı ruhundan korkan ve ondan endişe duyan bir çizgiye bu saldırı sürecinde daha fazla yaklaşmıştır. Bu açıdan HDP ezilen halk yığınlarının beklentilerine tekabül eden, onun yaşadığı koşullara uyum gösteren ve onların gerçek çıkarları ve beklentileri yerine kendi reformist-legalist bakış açısını dayatan ve onun gerçekleşmesi için koşulların olgunlaşmasını bekleyen bir kendiliğindenliğin koynuna sığınmıştır. Bu durum özellikle adeta bir yay gibi gerilmiş çelişkileri karşılayamayacak, bunun yarattığı sınıf mücadelesi zemininin olanaklarını göremeyecek kadar onu miyoplaştırmaktadır.

P-C, Efrin'de Sosyal-Şovenizmin Bataklığına Saplandı!

Faşizmin Efrin işgali karşısında P-C (Parti-Cephe) aldığı konumlanış ve yaklaşımla keskin ve açık bir eleştiriyi hak eder durumdadır. P-C devrimci hareket içinde sosyal-şovenizmden en fazla muzdarip kurumlardan biridir. Ancak bu gerçeklik, Efrin'e yönelik faşizmin işgal ve saldırganlığı ile birlikte tahammül edilemez bir vurdumduymazlıkla birlikte gelebileceği en tehlikeli noktaya gelmiştir.

P-C Efrin'e yönelik saldırganlığa tutum almaktan yoksun bir halindedir. Bu saldırganlık karşısında henüz devrimci, demokrat, ilerici kesimlerin ve halkın anlayabileceği şekilde tutumunu ifade etmemiştir. Kuşkusuz bu yaklaşım onun saldırganın muhtevasını, karakterini ve kimin haklı, savunma savaşı verdiği; kimin haksız ve saldırgan olduğunu netleştirememesiyle ilintilidir. P-C adeta yaşanan saldırganlığa "ilgisizlik", "tarafsızlık" politikası izlemektedir. Ortada tereddüte mahal vermeyecek şekilde bir saldırganlık, işgal söz konusu iken kuşkusuz P-C'nin kafa karışıklığının ideolojik-politik nedenleri vardır.

Ancak daha vahim olan ise işgal ve saldırganlık sürerken bu anlayışın Kürt Ulusal Hareketi'ni hedefe koyan, onun siyasi karakterine dair analizleridir. "PKK-YPG, Amerika'nın İşgal ve Müdahale Gücüdür PKK - YPG, Amerika'nın Ortadoğu'da Kullandığı Kara Gücüdür! PKK-YPG, Artık Amerika'nın Maşasıdır!" (Yürüyüş Sayı:54 18 Şubat 2018, Sayfa:11) Ve "Çelişki Emperyalizm İle Dünya Halkları Arasındadır Emperyalizm Dünya Halklarının Baş Düşmanıdır Emperyalistlerden Dost Mütefrik Yaratılamaz Tarihte Aksini İspat Eden Tek Örnek Yoktur." (aynı sayıdan, sayfa, 14) başlıklı yazılar, içinden geçilen işgal ve askeri saldırganlık süreciyle birlikte düşünüldüğünde haklı olanı belirleyemeyen, haksız olanın yani faşizmin saldırganlığına meşruiyet katan bir yaklaşıma hizmet etmektedir. Bu objektif bir durumdur.

P-C'NİN ÇARPIK ANTI EMPERYALİSTLİĞİ VE KAÇINAMADIĞI TUTARSIZLIK!

P-C'nin yaklaşımı; Doğu Perinçek'in savaşa dair "ABD'nin Suriye kara gücüne karşı Türkiye'nin yürüttüğü

savaştır" ve Soner Yalçın'ın "ABD uşağı olanlara karşı Kürtleri Türk askerinin kurtarma operasyonudur" yaklaşımlarıyla özünde aynı noktada bulunmaktadır.

P-C'nin özellikle Kürt Ulusal Hareketi'ne yönelik eleştirisi emperyalizme karşı net durmaması, hatta emperyalizmin Suriye politikasıyla ortaklık

geçici taktik ilişkiler mümkündür. Hitler faşizmine karşı Sovyetler ve Stalin'in ABD ve İngiliz emperyalizmi ile geliştirdiği ilişki gibi... Ya da Japon emperyalizminin işgaline karşı Mao'nun, Çan Kay Şek gericiliği ile geliştirdiği ilişkiler gibi... Ancak bu durum sadece taktik bir politikadır. P-C ise bunun ötesinde içinde bulunduğumuz koşullarda ABD emperya-

büyüğünü" işlemekle suçlayan yaklaşımı savaşın, savaş koşullarının ve yeni dengelerin kurulduğu bölgesel ölçekli bir sürecin yaşandığından bihaber bir tutuma işaretler. Bunun yanında sözkonusu ilişkileri Kürt hareketine yasaklamak ve bu ilişkilerde gözü kapalı bir biçimde "emperyalizmin maşalığını" tespit etmek Kürt ulusal sorununa yaklaşımdan bağımsız değildir. Zira Esat'ın Rus emperyalizmine kapılarını, kollarını ve tüm ruhunu, yüreğini açan ilişkisine ilişmeyen bir P-C'nin Kürt hareketinin bu güçlerle kurduğu her ilişkiyi emperyalist işbirlikçiliği diye nitelmesi güçlü ideolojik saiklere dayanmaktadır.

P-C'NİN ELİNDEKİ DEVRİM HANÇERİNİ EFRİN'DE ZULMÜN BAĞRINA SAPLAYAMAMASI!

P-C'nin bu tutarsızlığında bölgesel düzeyde seyreden bir savaşın kurallarına gözünü kapatması ve adeta hariçten gazel okuması etkilidir. Dizayn ve savaş koşullarında aslolan stratejik hedef ve genel siyasi çizgidir. Onun dışındaki tüm taktik ilişkileri ve ele alışları, bu genel

çizginin yörüngesinde ve bir kural ve zorunluluk olarak görmek gerekir. Ancak bu karmaşık ilişkiler içinde kendilerinin de deyimiyle "at izi ve it izinin birbirine karıştığı" koşullarda birincisi; ezen ve ezilenleri doğru ve net tanımlamak, ikincisi; stratejik olarak düşman kampları net tanımlamak önemlidir. P-C bölgenin dizayn edilmesinde bu ikisini de net ve belirlenmiş ilkeler, sınıfsal ölçütler ışığında yerine getirememektedir. Ona göre tek düşman vardır: ABD emperyalizmi ve onunla işbirliği içinde olan bölge devletleri ve ilgili örgütler...

Örneğin Kürtler bağlamında bakalım... Irak, İran, Suriye ve Türkiye'de Kürt ulusu bağımlı hale getirilen, hakları yok sayılan ve devlet kurma hakkı olan ezilen bir ulus değil midir? Eğer bu bir gerçekse öncelikle Kürt ulusunun her bir parçada emperyalizmle olan ilişkisine değil ezilen, bağımlı ulus olmasına karşı net ve kesin bir tutum alınmalıdır. Zira ilhakçı bölge gerici devletlerine somut tutum almaksızın Kürt ulusal sorununda emperyalizme tutum almanın hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. İlhak-

"BİZLER HALKIN MÜHENDİS MİMARLARİYİZ; Derdimiz açlıkla, yoksullukla boğuşan halkımıza bu sorunu çözmek için yol ve yöntem üretmek. Mantar üretmek ve bunu halkımıza öğretmek istedik. Bunun için bu evi düzenledik. Bu ev AKP'nin burjuva medyası aracılığıyla terör örgütünün sosyal alan çalışması olarak gösterildi ve AKP'nin polisleri tarafından yıkıldı. Mantar üretmek mi suç, insanların açlığa çözüm aramak mı suç? Yoksa insanları açlığa mahkum etmek mi? BUNA SİZ KARAR VERİN!"

yakalaması eksenindedir. Kuşkusuz kastedilen emperyalizm burada ABD emperyalizmidir. Zira Kürt hareketinin Rus emperyalizmi ile olan ilişkileri ve geliştirdiği taktik ortaklıklar P-C'nin hedefine oturmamaktadır. Bunun yanında Rus emperyalizmini ülkesine davet eden, işgalci bir güç olarak konumlandırılan Esat ve Baas rejimine -küçük burjuva iktidar! olarak tanımlayarak eleştiri getirirse desasta emperyalizme karşı vatan savunması yapma payesini yüklemekte, onların Rusya ile olan ilişkilerini emperyalizme bağımlılık ilişkileri olarak görmemektedir.

Anlıyoruz ki P-C için tek bir emperyalizm vardır o da ABD ve batı emperyalizmi... Bu güçlerle girilen ilişkiye göre emperyalizmin işbirlikçilerini tespit etmekte, siyasal tespitlerini yapmakta ve yönelimini oluşturmaktadır. Bu durum onun zaten sorunlu olan anti-emperyalizm anlayışını, aslında emperyalizmi bütünlüklü olarak tanımlayamadığı için sınıf işbirlikçi öze götürmektedir. Kuşkusuz savaş ve özgün dönemlerde, daha saldırgan olan gerici gücü esasa almak diğer gerici güçlerle

lizmini baş düşman ilan ederek Rus emperyalizminin gerici emellerini ve politikasını yok saymakta ya da geri plana atmakta, hatta onunla bağımlılık ilişkisi geliştiren ve topraklarını Rus emperyalizminin işgaline açan Esat rejimini ilerici görmekte, anti-emperyalist olarak tanımlamaktadır. Bu açıdan soruna yaklaşımı sınıf işbirlikçiliğine açıktır.

P-C'nin Suriye iç kargaşasını, emperyalist güçlerin "büyük oyun kurucu" olarak bölgesel politikasını, Türk egemen sınıflarının ve tüm bölge gerici devletlerin ve örgütlerin sorun karşısındaki tutumunu ve bu eksenle Kürt meselesinin oturduğu yeri net bir şekilde tanımlayamamaktadır. ABD emperyalizmi dışında bir güç ve egemenlikle mücadeleyi neredeyse bypass edecek bir tek yanlılıktır. Bu bağlamda Kürt Ulusal Hareketi'nin Suriye'de bir güç olarak var olması ve bunun sonucu olarak emperyalistler dahil birçok gerici bölge devletleriyle görüşmesi, geçici taktik ilişkiler içinde olmasına P-C'nin yapıştırdığı etiketler meseleyi anlamaktan yoksun olduğuna işaretler. P-C'nin özellikle Kürt Ulusal Hareketi'ni "günahın en

çı dört gerici devleti hedefe koymalı ve Kürtlerin özgürlüğünü gasp eden gericilik olarak görmeliyiz. Bu devletlerin ilhakına karşı ulusal temelde ortaya çıkan mücadeleleri meşru bir hak olarak tanımlamalıyız. Lenin tartışmaya mahal vermeyecek şekilde bunu ifade etmiştir: "EĞER ezilen ulusun burjuvazisi, ezenlere karşı savaşırsa, biz her zaman ve her durumda, herkesten daha kararlı olarak bu savaşın yanındayız çünkü biz, zulmün en amansız ve en tutarlı düşmanlarıyız." Ulusal sorun bağlamında ezen ve ezilen tespiti doğru yapmak alınacak konumlanışı berraklaştırır. Ancak Lenin bu tespiti "Ama ezilen ulusun burjuvazisi, kendi öz-burjuva milliyetçiliğini desteklerse, biz ona karşıyız" diyerek yürüyen mücadeleye önderlik eden hareketin siyasal karakterine dair mücadele perspektifini de ortaya koymuştur. P-C Lenin'in ilk öğüdünü yüz geri ederken, ikinci öğüdünü temel baş sorun olarak tanımlamaktadır. Ancak bu yaklaşımını 'emperyalizm ve işbirlikçilik' tespitini hoyratça ve dejenere ederek gerekçelendirmeye çalışmaktadır.

P-C bu yaklaşımıyla zulmün kaynağı olarak ABD emperyalizmini işaret ederek "zulme karşı en tutarlı ve en kararlı benim" diye haykıracaktır. Ama hayır nafile... Çünkü Kürt ulusunun ezilen ve bağımlı olmasının ana sebebi emperyalizmin kendisidir. Ve emperyalizm, bölge gerici devletleriyle kurduğu ilişkilerden bağımsız düşünülemez. Ezilen ulusun kendi kaderini tayin etme hakkını savunmaksızın, kayıt ve şart koşmadan savunmaksızın ABD ya da başka bir emperyalist sisteme karşı çıkmak mümkün değildir. Emperyalistlerin ezilen ulusun hareketleriyle ilişkilmesi, kendi siyasal amaçlarına payanda etmeye çalışması hatta yer yer kullanması, emperyalizmin dünyayı kuşatan ve ezilen ulusların bağımlılığını derinleştiren, özgürce ayrılma hakkını (KKTH) yok sayan gerici siyasetini ortadan kaldırmaz. Emperyalizmin "böl, parçala, yönet" politikası, ezilen bağımlı ulusları bu politikanın gereği olarak "bağımsızlaştırma" girişimleri, gerçek bir bağımsızlığın hayal olduğunu gösterir. Emperyalizm şartlarında sosyal bir kurtuluşa dayanmaksızın ekonomik bağımsızlığın mümkün olmadığı gibi siyasal bağımsızlık da güdükleştirilmiş ve şekilsizleştirilmiştir. Ancak bu durum ezilen bağımlı ulusların devlet kurma hakkını yok saymayı getirmez, bu emperyalizme bağımlılıkla sonuçlansa dahi Leninizm'i referans alan hiçbir hareket bu hakkın karşısına karşı durmaz. Çünkü ezilen bağımlı ulusun birincil sorunu ezen ulus egemenliğidir. Bu zincirin esaretinden kurtulması hem siyasal hem toplum-

sal hem de tarihsel anlamda önemli bir ilerleme ve gelişim demektir. Komünistler bu noktada hakkı tanır, savunur ancak "ulusun" bu koşullarda tam olarak özgürleşemediğini, yarı-sömürgeliğe terfi ettiğini haykırır ve buna karşı da mücadele yürütür. Bu iki tutum ayrı ayrı meselelerdir ancak ulusal soruna bütünlüklü yaklaşımda "tutarlı bir demokratizmdir" aynı zamanda. Bu anlamda P-C siyasi konumlanışıyla tutarlı bir anti-emperyalizmden yoksundur, yetersizdir, sorunu anlamaktan uzaktır. Ezilen ulusun en temel hakkını bizzat onun var olmasına kaynaklık eden bir egemen sistem ve onun bağlaştığı zincirlerinden kopararak tartışmak deyim yerindeyse siyasal bir gaffettir. P-C bu gaffetin kendisidir.

GAFİLE KELÂM, NAFİLE KELÂM! *

Öyle bir gaffet halindedir ki faşist diktatörlüğün Efrin saldırganlığına karşı tavırsızlık noktasındadır. "Çünkü biz, zulmün en amansız ve en tutarlı düşmanlarıyız" diyen Lenin'i unutmaktadırlar. P-C peki bu saldırganlık ve vahşet sürecinde neyi dert etmektedir. O sosyal-şovenizmin tüm kirli yüzüyle; Kürt ulusuna karşı faşist diktatörlüğün işgalci saldırganlığını; bu saldırganlıkta Rusya ve ABD emperyalizminin icazetini; Suriye ve İran gericiliğinin göz yuman tutumunu pek de dert etmemekte esas olarak 'YPG-PYD-PKK'nin ABD emperyalizminin maşası olduğunu' ispat etmekle uğraşmaktadır. P-C deyim yerindeyse Türk şovenizminin faşist işgal için kullandığı argümanlara halk saflarında destek verir konumdadır. Türk şovenizmini beslemek için kullanılan "anti-ABD'ci" söylem ve Kürtlerin onun "işbirlikçisi olduğu" propagandasına kelimenin gerçek anlamıyla zalimane bir destek sunmaktadır. Yürüyüş dergisinin 18 Şubat tarihli 54. sayısı bu açıdan ibretlik bir vesikadır. Faşizmin kazanmak için ve başarmak için yüzlerce uçağıyla adeta tüm Efrin'i dümdüz etmeye çalıştığı, yüzlerce çocuk-yaşlı-genç demeksizin Kürt evladını katlettiği bu koşullarda buna karşı direnen ve sağdan ya da soldan, önden ya da arkadan nereden bakarsan bak haklı, doğru yerde duranlara yönelmiş bir politik mücadele argümanı iğrençleşmiş "sosyal-şovenizmin" devrimci şekere bulanmış halidir. P-C faşizmin işgali-

ne karşı durmak, mücadele etmek bir yana bu yaklaşımıyla işgalin örtülü bir destekçisi konumundadır. Bu nesnel bir durumdur. Onun bu tavrı ve aldığı konumlanış tarihte karşılığını bulacak, halk kitleleri tarafından da affedilmeyecektir.

P-C bu duruşu ve yaklaşımıyla tüm devrimcilere attığı çürüme ne düzeyde yaşadığını göstermektedir. Bu durum Kürt Ulusal Hareketi'nin ABD ile kurduğu ilişkileri eleştirme meselesinin ötesindedir. Sözkonusu sadece eleştiri olsa P-C kuşkusuz yalnız değildir.

Komünistler de Rakka operasyonundan başlayarak Kürt hareketine bu eksende eleştiriler getirdi. ABD emperyalizmi ile kurduğu ilişkiyi taktik olarak görsek de belli yönleriyle eleştirdik, ciddi, tehlikeli bir ilişki olarak tanımladık. ABD emperyalizminin Suriye'de askeri ve politik varoluşunu Kürtler üzerinden gerçekleştirme hesabı, bunun uzun vadeli bir bölge stratejisinin uzantısı olduğu ve tehlikeleri barındırdığına işaret ettik, ediyoruz. Ancak verili gerçeklik üzerinden değerlendirme yapmak olmazsa olmazdır. Bu gerçeğin ne olduğunu tespit etmek demektir. Gerçek olan ise Kürt hareketinin emperyalizmle ilişkileri derinleştiren tehlikeli bir eğilime girse de hala demokratik muhtevasını koruduğu, bu anlamda da emperyalist politikaların bir parçası olmaya direndiğidir. Ki öyle olmasa Türk hakim sınıflarının bu kadar kolay bir şekilde Efrin işgalini başlatamayacağı açıktır. P-C'nin gözünü kapadığı nokta burasıdır. Bu gözünü kapama hali Kürt hareketinde var olan demokratik muhtevanın çağımız özgülünde hangi siyasal duruştan ileri geldiğini yok sayan bir körleşme haline onu savurmaktadır. Çünkü bunları görmeye başladığı nokta onun kendi oluşturduğu tek yanlı teorisinin çöpe gitmesi anlamına gelecektir. P-C ezen-egemen Suriye devletinin Kürt ulusu üzerindeki baskısını ve onu yok sayan gericiliğini göremeyecek kadar meseleye tek gözle bakmaktadır. P-C, ABD emperyalizmiyle mücadele söylemine sığınarak, ezilen ulus ve milliyetlere uygulanan her türlü baskıyı, yok saymayı, asimilasyonu devrimcilik ve Marksizm-Leninizm adına dolaylı bir biçimde onaylamaktadır.

"Emperyalizme ve faşizme karşı gerçekleştirilen her direniş bir zaferdir. Emperyalizmin kuşatması, faşizmin saldırıları altında haykırılan her slogan bir zaferdir. Dünya halklarını teslim almak, devrimcileri yok etmek isteyen saldırılar karşısında havaya kalkan sıkı bir yumruk, bir zafer işareti zaferdir." (Agy, sayfa:9) P-C Nuriye ve Semih'in gerçekleştirdiği açlık grevi bağlamında bu tespitleri yapmaktadır. Peki Kürt Ulusal Hareketi, kendini ve Kürt halkını yok etmeye dönük saldırılara karşı hiç mi direnmemektedir? Efrin'de tüm emperyalistlerin ve gerici devletlerin Kürtleri "terbiye etmek" için izin verdiği, kirli pazarlıkların ürünü olan bu saldırıya karşı zafer işareti de mi yapılmamaktadır? Yürüyüş ve P-C, siz ne zaman bu kadar 'gaddar' oldunuz? Efrin'de Kürtlerin elde edeceği kazanım ve başarı acaba ABD emperyalizmi ve onun uşağı faşizmin mi işine yarayacak? **Diliniz neden lal oluyor bu saldırı karşısında? Kürtler Efrin'de zulme, katliama ve ulusal kazanımların yok edilmesine maruz kalmıyor mu? Bunu idrak edecek siyasi bilinçten yoksun, ideolojik netlikten uzak olduğunuz anlaşılıyor peki halk saflarında bedel ödeyen devrimci sezgilerinizi de mi kaybettiniz?**

YPG-PYD ve PKK için söylediklerinizin hepsini doğru kabul etsek dahi P-C'nin konumlanışı yanlıştır. Çünkü işgale karşı direnişin meşruluğunu teslim edememekte, Türk hakim sınıflarının şovenist kampanyasındaki argümanlarla ortaklaşmaktadır. Böylesi durumlarda devrimci görev her ne pahasına olursa olsun haksız olan, saldırgan olana karşı oklarını yöneltmek, ezilen halk yığınlarının şovenizmle zehirlenmesine karşı amansız bir mücadele yürütmektir. Şovenizmin ayyuka çıkarıldığı, "Kürt kanı içmeye" yeminli bir histerinin yaşandığı bu tür savaş koşullarında Lenin'in "kendi egemenlerinin yenilmesi üzerine" kurduğu doğru siyaseti P-C kavrayamamakta, hayata geçirememektedir. Doğru bu koşullarda taktır. Doğru olan bu işgalin haksız olduğudur, saldırgan olduğudur ve işgalci güçlerin yenilmesinin halkın çıkarına olduğudur. Devrimci görev, bunu sahiplenmek, zaferin gerçek olması için mücadeleyi örgütlemek, propaganda ve ajitasyonun ana halkası olarak bunu yapmaktır. Peki P-C ne yapıyor? Kürt Ulusal Hareketi'nin, yani 'savunma savaşı' ve 'haklı savaş' veren gücün "ABD maşası" olduğunu söyleyerek haklılığına gölge düşürmeye yöneliyor. Böylesi büyük bir katliam ve saldırıda dahi aldığı sosyal-şovenist tutumla P-C ne halde olduğunu görmek, bu gerçeklikle acil olarak yüzleşmek zorundadır.

“Anti-ABD’ci” Söylemin Sahteliği ve Güncel İşlevi

Türkiye ve ABD emperyalizmi arasında özellikle Suriye ve Ortadoğu politikasında belli bir çelişkinin ortaya çıktığı görülmektedir. Bu çelişkiyi ciddi boyuta getiren koşullar ise Suriye’de cihadist oluşumların yenilgisinin kesinleşmesi olmuştur. Suriye’de her cephede kaybeden cihadist gruplar faşist devlet ve ABD için sürecin başlangıcında önemli bir aktör rolü ile donatılmıştı. Toplumsal destek zemini de bulan bu grupların uzun süre egemenlik kuracak ve uyumlu bir sistem oluşturacak noktaya getirilememesi, deyim yerindeyse terbiye edilememesi, ABD ve Sünni bloğun ciddi bir politik krize girmesini beraberinde getirmiştir.

Osmanlı’dan devralınan, Suriye’de ve Irak’ta azınlık ulus ve inançların politik etkinliğine dayanan sistemlerin alt üst edilmesi, bu ülkelerde yüzyıllara dayanan siyasal ve egemenlik kültürü ile ciddi bir çelişkiye neden olmuştur. Bu politika Irak’ta mayalanmamışken ve tam bir parçalanma süreci yaşanmışken, Suriye’de benzer bir girişim ABD emperyalizmi için istediği sonuçlar bir yana yeni krizlerle yüz yüze bırakmıştır.

DEĞİŞEN DENGELER VE EFRİN’DE RUS RULETİ!

ABD, Suriye politikasında cihadist güçlere ve Sünni yapıya dayanma olanakları ortadan kalktığında bu kesimlerin yaşadığı alanlardan pay kapmaya ve Suriye’de kalıcılığa çalışan politikasını net bir şekilde değiştirmiştir. Bu eksen de Kürt bölgeleri de dahil de-facto egemenlik alanları ile Suriye’de konumlanma yönelimine girmiştir. Ancak Türk devletinin bu politikada rolü ve misyonu hafiflemiş hatta ciddi düzeyde silikleşmiştir. Kürt meselesinde mesafe kaydedemeyen ve sorunu uzlaşma ve barışçıl biçimde istediği noktaya taşıyamayan Türk egemen sınıfları ABD’nin yönelimi ile objektif olarak karşı karşıya

gelme durumuna düşmüştür. Türk egemen sınıfları öncelikle Kürt meselesine dair politikasını, bölge politikasının önünün açılması, kendine biçtiği model ülke olma rolünü tam oynayabilmesi için yeniden şekil-

lendirmiştir. Ancak özellikle Rojava meselesinde Kürt hareketiyle uzlaşma sağlayamaması, Kürt ulusal mücadelesinin kontrolünden tamamen çıkması onu “çözüm” sürecinden savaş noktasına demirlemiştir. ABD ise Suriye politikasını hayata geçirmek için Kürtlerden başka seçeneğinin olmaması durumu ile fiilen yüz yüze kalmıştır. Türk hakim sınıfları, bu politikayı gelinen noktada kendine yönelik bir tehdit olarak algılama eğilimindedir. Suriye’de kaybettiği politik etkinliğini kazanmanın yolu olarak ise Kürt düşmanlığına sıkı bir şekilde sarılmayı bulmuştur.

Şu aşamada Rusya, Türk hakim sınıflarının Suriye’de Kürt kazanımlarını tırpanlamak üzerine şekillendirdiği ve son sınırına kadar zorlamaya yönelik politikasına yol vermektedir. Türk devletinin zorladığı nokta hiç kuşkusuz ABD’nin politikasında başrol kapma, belirleyici olma hamlesidir. ABD ve Rus emperyalistlerin karşıt politikasında Rusya’nın Türk hakim sınıflarıyla girdiği süreç esasta Fırat’ın batısı üzerinedir. Rusya, ABD politikasının kimyasını bozma, gerçekleşmesini engelleme ve geciktirmede Türk-Kürt karşıtlığını kullanmaya eğilim göstermektedir. Bu şekilde ABD’nin bölge politikasında

uzun vadede ittifak olarak gördüğü bu kesimlerin karşıtlığıyla bir sonuç elde etmek istemektedir. Efrin işgaline, bir yandan cihadistlerin etkinliği olan yerlerde Türk faktörünü zayıflatma diğer yandan ABD politikasını

ter ile görüşmüş, Türkiye ve ABD’nin uzun vadeli stratejik ortaklık ilişkileri teyit edilmiş ve iki ülkenin öncelik ve hassasiyetleri ele alınmıştır. Tayyip Erdoğan’ın ABD ile Efrin’de savaşıyoruz naralarını kitlelere anlatırken danışmanı ABD ile uzun vadeli ortaklıkta mutabık olduklarını ilan ediyordu. 14 Şubat’ta ise Savunma Bakanı Nurettin Canikli, ABD Savunma Bakanı James Mattis ile NATO toplantısı vesilesiyle bir araya gelmiştir. Bu görüşmede Mattis “YPG’yi PKK’ye karşı savaştırabileceklerine” dair geçiştirici vaatler yanında YPG’ye ağır silah desteği vermediğini ifade etmiş Canikli ise aksi ispat edilene kadar müttefiklerinin bu söylemine inanmak gerektiğini beyan etmiştir.

sabote etme hesabı içinde icazet vermiştir.

Türkiye tüm çabasını ve yoğunlaşmasını Suriye’de ve Ortadoğu’da kaybettiği rolü kazanmaya ve ABD’nin kendisini esas almasına, kendi çıkarlarını gözeterek politika belirlemesine odaklanmıştır. Ancak hiçbir hamlesini ABD’nin bölgede stratejik planlarının karşısına koyabilecek bir biçime dönüştürmemektedir. Örneğin, Kürt ulusunun kazanımlarına yönelirken esasta ABD’nin varlık gösterdiği Fırat’ın doğusuna yönelememektedir. Çünkü burada yapacağı benzer bir hamle kesin bir karşıtlık anlamına gelmektedir.

ÇANAKTAKİ ARTIK VE OSMANLI TOKATI DİYALEKTİĞİ! ŞOVENİZMİN GERÇEK HEDEFİ

Türk egemen sınıflarının ABD ile gerginliği ABD’nin bazı planlarını geciktirmenin ötesinde bir rol oynamamaktadır. Ki gerginliğin hat safhaya çıktığı nokta Türk egemenleri ile ABD arasında en yoğun ve üst düzey görüşmelerin de şekillendiği zamanlamaya denk gelmektedir.

11 Şubat’ta sarayın danışmanlarından İbrahim Kalın ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı Korgeneral H.R. McMas-

Asıl görüşme ise Tayyip Erdoğan’ın meydanlarda ABD’ye Osmanlı tokatı söyleminin eşliğinde ABD Dışişleri Bakanı Rex Tillerson ile 15 Şubat’ta gerçekleştirdiği toplantıdır. Bu toplantı tüm diplomatik teamüllerin yok sayılarak üç buçuk saatlik çevirmensiz, tutanaksız gerçekleştiği iddia edilen bir görüşme olmuştur. Bu görüşme öncesi Menbiç’ten YPG’nin çekilmesini aksi takdirde ne pahasına olursa olsun oraya gireceklerini söyleyen Tayyip Erdoğan’a karşı ABD’li komutanın karşılarında bizi bulurlar çıkışına “Osmanlı tokatı” söylemi gelişmiştir.

Hemen burada Türk hakim sınıflarının boyutlandığı ABD karşıtı söyleme ve bunun nedenlerine değinmekte fayda var. Zira bu söylem Türk hakim sınıflarının ABD emperyalizmiyle kopuşa doğru gittiğine yorumlanmaktadır. Türk hakim sınıfları Rojava’ya yönelik saldırganlığına toplumsal meşruiyet kazandırmak için ABD karşıtlığını kullanmakta, “ulusal gururu” en üst düzeyde okşamakta ve esas olarak Kürt düşmanlığını bu söylemle körüklemektedir. Emperyalizm yarı-sömürge devletle-

Ancak Türk hakim sınıflarının da bölgesel çıkarları için özellikle Kürtlere yönelik saldırgan politikasından kolay vazgeçmeyeceği ortadadır, bu açıdan da küçümsememesi gerekmektedir. Nihayetinde yarı-sömürge bir devlet gerçekliği vardır.

rin şovenist politikalarına karşı tutumunu büyük çıkarlarına bakarak şekillendirmektedir. Kendi politikasına zarar vermediği noktada bu şovenizm esaslı itirazı olmaz, tersine şovenizmi körükler. Zira yarı sömürgele- rin bağımlılığının ekonomik ve siyasi muhtevası önemlidir. Bu nedenle şovenist söylemler emperyalizm için tolere edilebilir türdendir. Ki son dönem ABD karşıtı söylemin gelişmesine karşı ABD Dışişleri sözcüsü tam da bu yaklaşıma uygun olarak "Bu tür söylemlere alıştık. Türk hükümetinden ya da başka hükümetlerden bu tarz yorumlar geldiğinde buna sinirlenmiyoruz. Başka hükümetlerden, başka siyasi liderlerden de benzer söylemler duyuyoruz, sosyal medya paylaşımları görüyoruz. Ancak politikalarımızı oluştururken bunların hiçbirini dikkate almıyoruz" diyerek yanıt vermiştir. Emperyalizm için aslolan siyasi ve ekonomik çıkarlarıdır. Ancak şovenizm söylemi siyasi bir girişime dönüştüğü ve çıkarlarına zarar verdiği noktada buna kesin kurallarla karşı duracaktır. Her yönüyle emperyalist sisteme bağlı olan Türk hakim sınıflarının ABD karşıtı söylemi kuma yazılmış sözler olmanın ötesinde değildir. Ki bu ABD karşıtı söylemin ürettiği şovenizmin asıl hedefi ise zaten Kürtlerdir. Kürt katliamlarına, işgale zemin hazırlama ve toplumsal destek oluşturma amaçlıdır. Bu şovenist barbarlığın ABD çıkarlarıyla esaslı bir karşıtlığı yoktur.

Ki ABD Dışişleri sözcüsü Osmanlı tokatı söylemine karşı ertesi gün Tillerson'un Türkiye'de olacağını anımsatarak yanıtlamayı da ihmal etmemiştir. Bu görüşmede nakşedilecek "Osmanlı tokatından çok Suriye üzerine ortak planlamaların yapıldığı ise görüşme sonrası yapılan açıklamalarda anlaşılmaktadır. Bu görüşmede özellikle ABD'den yapılan açıklamada açık açık "özel" diye nitelenen kısmının belirleyici olduğuna dair vurgular gelmiştir. Kamuoyuna yansıyan yanlarında ise Suriye üzerine ortak bir çalışma komisyonu kurulacağı belirtilmiştir. Ancak görüşmede Tayyip Erdoğan'ın öncesinden esip

gürlemelerinin esasının ya da hiçbir yansımasının olmadığı ortaya çıkmaktadır. Özellikle Menbiç konusunda Türk tarafına umut vaat edecek bir beyan ortaya çıkmamıştır. Suriye politikasında bir değişikliğe gidileceğine dair bir yaklaşım da görülmemektedir. ABD emperyalizmi öncesinde vurguladığı "İŞİD'e odaklanma" meselesinin altını bir daha çizmiştir. Efrin operasyonuna dair ise "bizim ilgi alanımızda değil, orda bulunmuyoruz, bilgimiz sınırlı" söyleminde bir değişiklik söz konusu olmamıştır. Bu görüşme, ABD-Türkiye ilişkilerinin bahsi geçen tüm gerginliklere rağmen esasının korunduğunun teyit edilmesi şekline bürünmüştür. ABD'nin Türkiye'ye uzun vadeli politikayı ve ilişkilerin muhtevasını anımsattığına şüphe yok. Ancak bunun yanında toplantı sonrası Tillerson'un Türkiye'nin önemli gördüğü Menbiç'in kendileri için stratejik önemde olduğu vurgusu kayıtlara girmiştir. ABD, hem Kürtlerle hem de Türk egemenleriyle ortak çalışmanın hesabı içindedir. Türklerin Fırat'ın batısında elde edeceği kazanımları kendisi için bir tehlike görmediği açıktır. Buradan çıkacak Türk-Kürt gerginliğinin Suriye'de yönelimine zarar vermemesini de gözetmektedir. Ancak ABD'nin Türk tarafının kendileriyle Rusya arasındaki çelişkiden faydalanma siyasetini çok önemsemediği anlaşılmaktadır. Zira ilişkilerdeki ekonomik ve siyasi güç ve belirleyen konumu onu rahatlatan faktörlerdir. Türk devletinin ABD'nin tüm sınırlarını son raddesine kadar zorlaması, kendileriyle Rusya arasındaki çelişkiden sonuna kadar faydalanma siyaseti, Türk egemenlerinin kendileriyle olan ilişkilerde başat rolü üstlenmeye yönelik çabası ABD için yönetilebilir, üstesinden gelinebilir çelişkilerdir. Ki belli oranda bu uğurda Türk egemenlerinin, "Kürt kanı içerek", Suriye politikasında alan kapmaya çalışması da ABD için üstesinden gelinebilir "sorunlardır".

TÜRK EGEMEN SINIFLARININ KAYBETMEYE KODLANMIŞLIĞI

ABD Türk hakim sınıflarının olabildiğince saldırgan ve sınırları zorlayan hamleleri ile ortaya çıkacak yeni çelişkileri de kendine avantaj olarak görmektedir. Çünkü Türk hakim sınıflarının bölge politikası ve çıkarlarında Rusya-İran ve Suriye bloku

ile bir noktada karşı karşıya kalması kaçınılmazdır. Bu anlamda Efrin operasyonunun sonraki aşamada doğuracağı gerginlikler ABD için Türk egemen sınıflarının kendisine daha güçlü bir biat ve mahkûmiyetle gerçekleşeceği görülmektedir. Efrin operasyonunda elde edilecek başarı ya da başarısızlıktan bağımsız bu hamlenin Türk egemen sınıflarını zor ve sıkıntılı bir duruma iteceği açıktır. Türk hâkim sınıflarının buradan elde edeceği kazanımla rolünü arttırmaması, ABD ile işbirliğinde daha etkin olmaya yol açan yeni ve daha büyük olanaklar sunacaktır. Burada özellikle Kürtlerin kaybetmesi durumunda kazanımlarının biraz daha tırpanlanması ABD için önemsiz ve umursamayacağı bir ayrıntıdır. Hatta aynı şekilde Kürtlerin de kendine daha fazla mahkum olması, politikasına daha güçlü eklemelenme zemini yaratma hesapları söz konusudur.

ABD'nin bölge politikaları için Türk hakim sınıfları ile Kürtlerin uzlaşmaya dayalı bir "çözüm" üretmesini istediği açıktır. Türk egemen sınıfları böyle bir duruma süreç evrildiğinde, kendi lehine bir durum yaratmak için bütün gücüyle saldırmaktadır. ABD'nin Türk hakim sınıfları ile yürüttüğü diplomasi çalışmalarında bir başlık da budur. Burada Türk tarafının ya da Kürt tarafının hangisinin elinin daha güçlü olacağı ABD için yine belirleyici önemde değildir. Önemli olan onun hesaplarına uyacak bir uzlaşma koşulunun yaratılmasıdır. Ancak bu köklü ve tarihsel çelişkinin, emperyalizmin istediği biçimde gerçekleşmesinin kolay olmadığı ortadadır. Kürt sorunu şiddet ile barış-uzlaşma arasında sürekli ilerleyen ve büyüyen, bölgesel gelişmelerle daha da komplike hale gelen bir niteliğe bürünmektedir. Bu sorunun bu nitelikte olmasını ve kendisine daha

fazla mahkum olması ABD emperyalizminin belli yönleriyle işine de gelmektedir.

Süreç ve gelişmeler daha çok su kaldıracak karakterdedir. Ancak bu dönemsel gerginlikten ABD-Türkiye ilişkilerinin stratejik düzeyde sarsılacağını, başka bir noktaya evrileceğini düşünmek ABD'nin emperyalist gücünü, olanaklarını küçümsemek Türk hakim sınıflarının niteliğini ve yarı-sömürge karakterini göz ardı etmeye denk düşecektir. Ancak Türk hakim sınıflarının da bölgesel çıkarları için özellikle Kürtlere yönelik saldırgan politikasından kolay vazgeçmeyeceği ortadadır, bu açıdan da küçümsememesi gerekmektedir. Nihayetinde yarı-sömürge bir devlet gerçekliği vardır. Kendi özgün çıkarlarını, varoluşsal sorunlarını sarsacak durumlarda emperyalizmle sert ve keskin siyasal çelişkiler yaşaması mümkündür. Bunu değiştirmek için elindeki tüm gücü, olanakları ve belirlenmiş sınırları da zorlayıp aşacak hamleler gerçekleştirebilir. Fakat bugünkü koşullarda Türk hakim sınıflarının ABD ekseninden Rusya-Çin eksenine kaymasını sağlayacak büyüklükte bir çelişki söz konusu değildir. Ne ABD bu koşulları sağlayacak derecede güç kaybetmiştir ne de Türk kompradorlarının ve büyük toprak ağalarının ekonomik-siyasi çıkarlarının gerçekleşmesini sağlayan bu koşullardan vazgeçmesini sağlayacak yeni ve daha büyük kazanım elde edeceği olanaklar söz konusu değildir. Her savaş ikliminin getirdiği büyük çelişkiler bölgesel ölçekte, taktik boyutuyla, ruhuna uygun şekilde başka dönemlere benzemeyen ölçüde yansımasını bulmaktadır. Aslolan bu yansımaların yarattığı politik çelişkileri doğru okumak, bu çelişkilerin yaratacağı olanaklardan devrim lehine faydalanmaktır.

KADIN SORUNUNDA YÜZLEŞME

Marksizm'in temelini oluşturan materyalist tarih anlayışı ekseninde kadın sorunu ve mücadelesinin tarihi incelemesi, pratiğin sorgulaması en fazla eksik bıraktığımız konulardan birisidir. Bu durum kadının tarihsel yenilgisi ile birlikte ikincil pozisyonunun bu alanlardaki yansımalarından biridir. Bu gerçekliği değiştirme iradesini ortaya koymak bir zorunluluktur. Buna dair kavrayışsızlığımızı aşmak, bunun nasıl yapılacağını, hangi araç ve politikalarla ilerleneceğini çözmek MLM'lerin esasta MLM kadınların görevidir. 8 Mart'ın 161. yılında, kadın mücadelesinin tarihsel deneyimleri ile ivmelendiği bu dönemde eksikliklerimize yönelmede daha cesaretli davranmak zorundayız. Tam da bu noktada "yüzleşiyoruz, hesaplaşıyoruz, örgütleniyoruz" şiarıyla yola çıkmıştık. Bu çizgi içinde erkek egemen anlayışla yüzleşme biçiminde ifadesini bulmuştu. Zaman içerisinde yüzleşme sona erdi mi? Gerçekten yüzleşebildik mi? Bundan sonra nasıl bir yol izlemeliyiz? Bu gibi konulara değineceğiz. Ama önce genel olarak bazı noktaları belirtmek istiyoruz.

Materyalist tarih anlayışı insanın evreni anlama mücadelesinde toplumsal tarihimizin köklerini araştırmayla başlar. Burada üretim ilişkileri çerçevesinde üretici güçlerle üretim araçları arasındaki ilişkinin üst yapıyı belirlediği gerçekliği ortaya çıkar. İnsan nedir? Düşünce nasıl oluşur? Düşüncenin kaynağı nedir? vb bütün sorular insanın yaşamı anlama çabasının ürünüdür. İnsan düşüncesinin kaynağı nedir sorusuna Marksistlerin verdiği yanıt nesnel toplumsal pratiktir. "(...) toplumsal bilinç, toplumsal varlığı yansıtır, Marks'ın öğretisi budur. İmge, yansıtılan şeyin yaklaşık gerçek bir kopyası olabilir, ama burada özdeşlikten söz etmek saçmadır. Bilinç genellikle varlığı yansıtır -bu bütün materyalizmin genel önermesidir. Bunun tarihsel materyalizmin, toplumsal bilinç toplumsal varlığı yansıtır önermesiyle olan dolaysız ve ayrılmaz

başını görmemek olanaksızdır."* Biz de kadın bilincini ve kadınlık rollerini üreten şeyin bu toplumsal varlığın sonucu olduğunu, ileri ve geri yanlarıyla birlikte bilincimizi (kadın bilinci) yaratanın pratiğimiz olduğunu görerek tartışmaya başlamak zorundayız.

Kadın sorununun tarihsel kökleri, geldiği aşama ve içinde kadın sorununa dair geliştirdiğimiz mücadelele tam da bu anlayışla ele alınmalı ve sorunun çözümüne ilişkin üretim ancak bu bilimsel gerçeklikler ışığında ortaya konulmalıdır. Toplumsal cinsiyet rolleri değerlendirilmesi yapılırken oluşan bilincin toplumsal nesnel ilişkilerden çıktığı akıldan çıkarılmamalıdır. Bugün kadın sorunundaki pratiklerimiz bu yöntemle ele alınıp sorgulanmalı doğru ve yanlış anlayışlar ayıklanmalı, doğrunun üzerinden mücadele yükseltilmelidir. Yüzleşmeden kastettiğimiz tam olarak budur. Aksi yöntem her koşulda idealizmi doğurur.

Özel mülkiyetin ortaya çıkması ve bu mülkiyete sahip olma mücadelesi içerisinde, ilkel komünal toplumdaki kadının toplumsal konumunu kaybetmesi ve bir cins olarak geri plana itilmesini Engels 'ezilen ilk insan kadındır' şeklindeki tespitiyle ortaya koymuştur. O günden bu yana üretim ilişkileri içerisindeki gelişmeler bu sömürüyü (cins sömürüsünü) kurumsallaştırıp sistemleştirerek bugüne getirmiştir.

KADIN SORUNUNA DAİR KAVRAYIŞIMIZI YÜKSELTELİM

Kadın özgürlük mücadelesinde teori ve pratikteki sorunlarımızı; politik, örgütsel ve askeri sorunlarımızı çözmek ve geniş kadın kitlelerini Yeni Demokratik Devrim mücadelesine aktif bir özne olarak katmak zorundayız. Bu noktada misyonumuzu ve kadınların devrim mücadelesi içerisindeki rolünü kavrayarak proletarya ideolojisinin yön verdiği bir kadın mücadelesi yaratmalıyız. Şimdi kadın sorunun köklerine inen, sorunun çözümünü üreten doğru bakış açısıyla hareket etmek zorunluluğunu yeterince bilince çıkardık mı? Marksizm'in 'dünyayı yorumlamak değil asıl olan dünyayı değiştirmektir' anlayışında somutlaştığını,

diyalektik materyalizmin bunu gerek kıldığını biliyoruz. Ancak bunu kadın sorunu konusunda ne kadar ve nasıl uyguluyoruz? Marks'a kadar filozofların hepsi dünyayı anlamaya çalışırken Marks dünyayı değiştirmekten bahsetmiştir. Kadın sorunu ekseninde dünyayı değiştirme çabamız bir cinsin diğer cins ve cinsiyet kimlikleri üzerindeki tahakkümüne dayanan sistemi yıkmak, cins sömürüsüne son vermek, cinsiyetler arası tam eşitliği sağlamaktır. Bugüne kadar bir yanda sorunu anlama çabası içerisindeyken diğer yanda sistemli bir çalışma yapmadığımızı; esas tali ayrımı yaparken erk bir bakış açısıyla kadın sorununu ikincil planda gördüğümüzü; esas ve tali demenin önemli ve önemsiz şekline dönüştüğünü; bunun bir çizgi olarak erkek egemen iktidar alanları yarattığını ve bu alanları korumaya hizmet ettiğini görmek zorundayız. Cinsiyet eşitsizliğinin köklerini incelemekteki sorunlarımız, diyalektik materyalist bilgi teorisini kullanmadaki yetersizlikten ileri gelmektedir. Bu ise esasta erkek egemen anlayışın altında yatan kavrayışsızlıkları ortaya çıkarmayı, MLM'de yetkinleşmeyi önümüzde görev olarak koymaktadır. Kadın sorunu özgülünde diyalektik materyalist bilgi teorisini etkin kullanamıyoruz çünkü bu teoriyi yeteri kadar bilmiyoruz. Etkin kullanma durumunda olanlar ise genellikle ezen cinsiyet kimliğine sahipler ve doğal olarak bu yöntemi nasıl ve ne yönde kullanacakları ayrıca tartışmaya muhtaçtır. Hatta bu bilgi teorisini daha ileri düzeyde kullanabilen yoldaşların kendi ayrıcalıklarını korumaya dönük üstü kapalı anlayışları bu koşullar altında bir tehlike barındırmaktadır. O zaman bu silahı; diyalektik materyalist bilgi teorisini elimize

almalı ve kullanmada ustalaşmalıyız. Cinsiyet mücadelesi ezen ve ezilen cins arasında bir savaşımdır. Ve sorun bu mücadelenin sınıf

mücadelesinin kapsamı içerisinde olduğu olgusunda düğümlenmektedir.

Kadın sorununun kültürel, inançsal, ulusal eşitsizlik ve ezilmişliklerle benzerlikler içerse de aynı olmadığını ifade etmek gerekiyor. Kadın sorunu insanlaşma (hayvandan insana geçiş) sürecine kadar inmektedir. Kadın sorununu tahlil etmekteki yetersizliklerimizin nedenlerini sorgulamaya başladığımızda eşitsizliklerin kaynağı konusunda birçok yaklaşım ortaya çıkmıştır. Ancak ellerinde en bilimsel araç olmasına rağmen Marksistlerin bu konuda çok eksik kaldığı ortadadır. Kadın sorununun kökleri muhakkak üretim ilişkilerinde yatmaktadır

"Özel mülkiyetin ortaya çıkması ve bu mülkiyete sahip olma mücadelesi komünal toplumdaki kadının toplumsal konumunu kaybetmesi ve bir cins olarak geri plana itilmesini Engels 'ezilen ilk insan kadındır' şeklinde tespitini ortaya koymuştur."

HESAPLAŞMA GERÇEKLİĞİMİZ

ve bu sorun da sınıflı toplumların bir ürünüdür. Ancak bu genel doğru ortaya konulduğunda çözüm olarak sınıflı toplum ortadan

min ardından yeniden yüzleşilmesi, hesaplaşılması gereken yepyeni birçok konu ortaya çıkmaktadır. Geçmiş çalışmalarımızı; anlayışımızı ve pratiğimizi sistemli bir şekilde masaya yatırıp değerlendirmesek de parça parça sorunlarımıza, pratikte karşılaştığımız açmazlara adım adım çözüm üretmeye, doğru anlayışı ve çizgiyi ortaya koymaya çalışıyoruz.

Yüzleşmemiz gereken bazı konuları örneklemek bu aşamada faydalı olacaktır. Deneyimlerimizden ve bizim dışımızda da gelişen kadın mücadelesinin öğrettikleriyle edindiğimiz belirlediğimiz ilkeler henüz bilince çıkarılmamıştır. "Kadın beyanı esastır, aksini ispat yükümlülüğü erkeğe aittir" ilkesi henüz kadının her söylediğini doğru kabul etmek olarak anlaşılmalıdır. "Kadınlara pozitif ayrımcılık" ilkesi erkek bir bakış açısıyla pratikte uygulama sorunuyla yüz yüzedir. Kavranmayan kavratılmayan hiç bir ilke yaşamda karşılığını bulamıyor. Her ne kadar bu ilkeler toplumsal pratikten çıkarılmış olsa da. Daha da ileriye gidersek neden ayrı bir kadın örgütlenmesine ihtiyaç var? Sorularının dahi sorulduğunu söylemek yüzleşmemiz gereken konuların başında gelmektedir. Kadın alanları yaratma erkek alanlarını zorlama kadın bilincini geliştirme erkek egemenliğini geriletme bunların hepsi yüzleşmemiz gereken konular olarak önümüzde durmaktadır. Muhakkak bunların hepsini bir torbaya doldurup işte erkek egemen anlayış budur deyip ortamdaki koşarak uzaklaşma yolunu seçenler olabilir. Ya da kendisinin bunları aştığını iddia ederek bu tablodaki sorumluluğunun üstünü örtmeye çalışanlarda az değildir. Ya da bu konuda politika üretmek noktasın-

da esas sorumluluğu olanlar başta kadınlar olmak üzere tüm alanları küçümseyen yok sayan bir yaklaşım içerisine girerek sorumluluklarından kaçabilir. Erkek alanlarını zorlamak yerine kadınlardan oluşan bir fanus yaratarak kendisini de bu fanusun başgardıyanı ilan edebilir. Bunları yaparken bu gardıyanın elindeki kırbaça yine kadının bin yıllık ezilmişliğinin kullanılması örgütün erkek egemen yapısı başta kadınlar olmak üzere MLM'lerin edilgen sorgulayıcı düşünce sisteminden yoksun olmasının kullanılmasıdır. Aynı zamanda örgütsel konumunu da kullanarak kadın sorununun hassasiyetini ve siyasetin bu konudaki yetersizliklerini kendisine sıçrama alanı yapan bu anlayış görevini yani kadın bilinci yaratma sorumluluğunu kendisi değil örgütü geliştirmesi gerektiğini örgütün siyasi geriliklerini aşma konusunda devrimci misyonunu oynama sorumluluğunu bilerek ya da "bil-meyerek" dejenere etmiş olabilir. İşte bu burjuva ideoloji ile sulandırılmış erkek egemen bakış açısıdır. Mağduriyetler arkasına gizlenerek devrimci misyonunu oynamaktaki sorumluluğundan kaçınma bu yanlış düşüncelerin ürünüdür. Muhakkak sorumluluktan kaçanların ya da sorumluluk alanlarındaki konularda yetersiz kalanların (bu örgüt ya da kişi olabilir) hesap vermektan kaçmak için birçok bahane ya da yanlış düşüncenin arkasına sığınabileceğini görürüz. Peki MLM kadınlar ne yapmalıdır?

Öncelikle erkek egemen sistemle ve örgütle mücadelenin kolay olmadığını bu yolun çok meşakkatli ve zahmetli bir ideolojik savaşım gerektirdiğini söyleyelim. İçerde yüzleşme ve hesaplaşma doğru temelde ideolojik mücadeleyle olabilir. Kadınlar olarak ideolojik zaaflarımız bizi güçsüz kılan ve zayıflatan ana etmendir o halde kendimizi ideolojik olarak yetiştirmeli örgütlülüğümüzdeki bizi güçsüzleştiren edilginleştiren hakim erkek egemen anlayışla ısrarla ideolojik zeminde savaşmalıyız. Kadın bilincimizi okuma, araştırma, inceleme, teorik anlamda yetkinleşme pratik anlamda inisiyatifleşme askeri anlamda komutanlaşma yani erkek egemenliğinin olduğu

bütün alanlarda ısrarla ve sabırla savaşıma ve mücadeleyi esas almalıyız. Bunu yaparken kadın dayanışmasını esas alırken yoldaşlık anlayışını gözden çıkarmamalıyız. Erkek yoldaşlarımızdaki erkek anlayışla savaşım bizim gelişimimiz ve mücadelelerimizle olabilecektir. Muhakkak onlar müdahaleye ve değişime kapalı bir tutum sergileyebilir erkek egemen anlayışın kendilerine sunduğu ayrıcalıklardan sonuna kadar yararlanmak için bu ideolojik müdahaleye direnebilirler. Ama önemli olan devrimci tarzda sınıf tavrını ortaya çıkarmak eşitsizler arasındaki tutumda ezilenden yana tutum almayı bilince çıkartan bütün ayrıcalıklarından kopartan bir bilinci ve iradeyi yaratmak zorundayız. Esas alacağımız kesim kadınlardır ve bu geriliğimizi ancak kadın bilincini yükselterek aşabiliriz. Kadın bilinci nasıl yükselceğiz konusu ise başka bir yazının konusudur.

8 Mart 1857 de çalışma süresinin azaltılması ve eşit işe eşit ücret talebiyle gerçekleşen Newyorklu dokuma işçisi kadınların direnişi ve bu gün dünyanın dört bir yanında kadınların yükselen eşitlik ve özgürlük çığlığı tarihsel ve sınıfsal bağlamından koparılmadan kadın özgürlük mücadelesi doğru rotaya oturtulmak mümkün değildir. Ezen ve ezilen cinsiyet kimlikleri arasındaki mücadele bin yıllardır sürmektedir. İnişli çıkışlı bu mücadele büyük bedeller içermiştir. Ve bedel ödenmeye devam etmektedir kadınlar. 8 mart'a on gün kala Efrin'den yükselen direnişte yerimizi almalı bulunduğumuz bütün alanlarda erkek egemen Türk hakim sınıflarına meydanları dar etmeliyiz. Bin yıllardır biriktirdiğimiz öfkeyi cinsiyetçi şovenist politikaların üstüne yönlendirmeli, kadınları örgütlemeliyiz.

***Engels'ten aktaran Lenin, Materyalizm ve Ampiryokritisizm, s. 361**

kalktığında bu sorun da ortadan kalkacaktır dar bakış açısı ile soruna ilişkin öteleyici anlayış pratiğe damgasını vurmaktadır. "Vurmaktadır" diye özellikle ifade ediyoruz çünkü bu hatalı yaklaşım, belli ilerlemeler katetsek de hem geçmişte hem de bu günde sürüyor.

YÜZLEŞME TAMAMLANDI MI?

Yüzleşme henüz tamamlanmış bir süreç değil yüzleşmeye devam ediyoruz. "Yüzleşiyoruz, hesaplaşıyoruz, örgütleniyoruz" şiarıyla çıktığımız yolda epeyce bir pratik içerisine girdik ve deneyim edindik. Malum henüz erkek egemen anlayışımızla hesaplaştığımız da söylenebilir. Üstelik bu öylesi bir olgudur ki yüzleşme ile edinilen her deneyi-

iyetin ortaya
mülkiyete sahip
içerisinde, ilkel
kadının toplumsal
esi ve bir cins olarak
Engels 'ezilen ilk
teklindeki tespitiyle
ymuştur. "

YDK: 8 Mart'ta Alanlarda, Direnişin En Önündeyiz!

8 Mart Dünya Emekçi kadınlar günü ile ilgili Yeni Demokrat Kadın tarafından "Emeğimize, Kimliğimize, Bedenimize Yönelik Saldırıların Karşısında; Direnişin En Önünde 8 Mart'ta Alanlardayız!" başlığıyla yayımlanan açıklamayı olduğu gibi yayımlıyoruz.

"8 Mart'ın 161. yılında daha büyük direnişlere ve zaferlere hazırlanıyoruz. 8 Mart'ın tarihsel mirasını bütün yaşam alanlarında kadınların özgürlük ve eşitlik savaşımına dönüştürceğiz.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün çıkış noktası ABD'nin New York kentinde bir dokuma fabrikasıdır. Çok ağır çalışma koşulları, çok uzun iş günleri ve buna karşın çok düşük ücret alan kadınların isyanının adıdır 8 Mart. Çalışma koşulların her geçen gün daha da ağırlaştırılması, kadın işçilerin bu sömürüye karşı mücadeleye geçmesi ile başlamıştır. Greve çıkma kararı alan işçilerin talepleri ise; daha iyi koşullarda çalışmak, 10 saatlik iş günü, eşit işe eşit ücrettir... Emeği için direnişe geçen 40 bin tekstil işçisi çalıştıkları fabrikaya kilitlenmiş ve çoğu kadın olan 129 işçi diri diri yakılmıştır.

Dokuma fabrikasında ki emekçi kadınların çığılığı 8 Mart 1857'den bu yana yankılanmaya bu günün direnişçi kadınlarının zılgıtlarıyla buluşmaya devam ediyor. 40 bini aşkın dokuma işçisinin 161 yıl önce attığı çığılık hala yankılanmakta, bedeller ödeyerek yaktığı direniş meşalesi ise kadın mücadelesinde hala yolumuzu aydınlatmaktadır.

Yakıcılığını en çok biz kadınların yaşadığı iki yıla yakındır ki bitmek bilmeyen OHAL sürecinin içerisindeyiz. OHAL sürecinde bir gecede çıkarılan KHK'larla işinden edilen, grev yasakları en temel taleplerin zapturapt altına alındığı bir süreçten geçiyoruz. Tek tipleştirme fetvalarında, tek millet, tek bayrak, tek vatan, tek cinsiyet gibi söylemleriyle yine ilk hedefe kadınları oturtuyor. Hem içerde hem dışarıda tek tip insan modeli yaratarak, itaat eden, sorgulamayan bir neslin yapı taşlarını döşemeye çalışıyorlar. Hapishaneler her geçen gün boyutlu saldırılarla karşı karşıya bırakılırken, yine KHK ile geçirilen tek tip elbise uygulaması ile genelde tüm devrimci tutsaklar özelde kadın tutsaklar hedef tahtasına konuluyor. Bu saldırılarla dışarıda mücadele eden kadınlara "Evinizde oturursanız, çocuklarınızın anası, ailenin kadını olursanız başınıza bunlar gelmeyecek" mesajları veriliyor.

BEDENİMİZ SİZİN POLİTİK SALDIRI VE SAVAŞ ARENANIZ DEĞİL OLMAYACAKTAKI!

En büyük gücünü örgütsüz kadın ve toplumdaki alan ve her aracı kendisi-

nin savaş aracına dönüştüren diyanetin fetvalarını kadına yönelik "politikalarında" şiar edinen egemenlerin, saldırdığı kesimlerin başında kadınlar gelmektedir. Hemen her gün kadın bedeni üzerine fetva vermekten bıkmayan diyanet, taciz ve tecavüzü "Bir defadan bir şey olmaz" diyerek sıradanlaştıran söylemleri ile bugün çocukların aile içerisinde, yurtlarda ve okullarda uğradıkları istismarı "meşrulaştırmış" durumda. Bu zihniyet, 115 çocuğu kayıtlara geçirmeden doğum yaptıran İstanbul'da bulunan hastaneyi teşhir eden sağlık görevlisini sürgün ederken, hastanenin çocuk annelere ve bu çocukların kürtajlarına hizmet etmesinin önünü açtı. Geçtiğimiz günlerde Adana'da tecavüze uğ-

rayan ve hayatını kaybeden kız çocuğu hakkında AKP vekili Duda Özkal ise "Herkes çocuğuna sahip çıkabilseydi bu sapkınlıklar yaşanmazdı" diyerek tecavüzcüleri cesaretlendiren, yeni tecavüzlere yol gösteren bir açıklamada bulundu. Kadın bedenine yönelik saldırıları ve tecavüz devletine arka çıkan açıklamaların saymakla bitmeyeceği bir gerçek.

Kadına karşı atılan her adım politiktir, sınıfsal bir karaktere sahiptir ve özelde kadına yönelik saldırı devletin bekası içinde önemli bir yerde durmaktadır. Çünkü kadın ailenin var olması için en önemli etkidir. Ailede erkek egemen varlığın en temel yapı taşıdır. Devlet bu temel yapı taşını korumak için önce güçsüzleştirmeye odaklandığı kadını kendi politikaları ile sindirmeyi hedefler. Kadını toplumun "namusu", çocuklarının annesi, kocasının eşi olarak görür. Ancak bu şekilde ayakta tutabilir aileyi ve ancak bu şekilde kan taşıy bekasına. Toplum ve kadına da bunu bir virüs gibi aşılır. Aşılabilir ise temelleri ye-

rinden sarsılır. Aslında devletin kadının bedenine, kimliğine açtığı savaşır bu. Fakat devlet bu savaşı açarken şunu da bilmektedir; Bu savaşta, her kadın militan bir direnişçi, sağlam bir örgütleyici, engin bir öncüdür. Yaşamı bulunduğu her alandan emeği ile var etmekten alır bu yeteneğini kadınlar. Bugün Efrin'de kimliği, ulusu, halkı, yaşamı için direnen kadınlar bunun en büyük ispatıdır.

HAKSIZ SAVAŞIN KARŞISINDA, DİRENiŞİN EN ÖNÜNDEYİZ!

Ülkemizde kadına yönelik saldırılar elbette ki sadece ülke sınırları içerisinde değildir, tam tersine sınırları aşan bir yerde devam etmektedir(!) Emperyalist güçlerin uzun süredir

kadınların ellerinde direniş sembolü oluyor ve direnmenin yine kadınların "fitratında" olduğunun mesajları veriliyor...

8 MART'I 161 YIL ÖNCE OLDUĞU GİBİ BİR KEZ DAHA KIZILLAŞTIRALIM!

Yüz yıllardır tırnaklarımızla söke söke aldığımız haklarımız bir bir ellerimizden geri alınmak isteniyor. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü dünyanın dört bir yanında sokaklarda direniş ve dayanışmayla karşılanıyor. 8 Mart'ın kızılığına gölge düşürmeye kodlanmış durumdadır. Biz kadınların amacı, bu çemberi genişletmek ya da daraltmak değildir. 8 Mart'ın kızılığına gölge düşürmemek, kazandığımız politik arenaları terk etmemek ve buradan doğru oluşturulan çemberi yarıp geçmektir.

Fıtratında "kader-itaat-boyun eğme" değil ışıl ışıl direniş, isyan, serhıldan yazan tüm kadınları 8 Mart'ta alanlara, öfkesiyle, isyanıyla ortak mücadele hattına omuz vermeye çağırıyoruz.

Fabrikalarda, tarlalarda, iş yerlerinde, sokakta, okulda, evde görünmeyen emeği ile yaşamı ilmek ilmek, hiç bıkmadan dokuyan biz kadınların yoluna, Kobanê'nin Arin Mirkan'ı, İran'ın Reyhaney Cabbari'si, Alplerin Barbara'sı, Karadeniz'in Havva'sı, Muş Varto'nun Ekin Van'ı, Mersin'in Özgecan'ı, Dersim'in Beş kızıl karanfili, Efrin'in Avesta Xabur'u ve 8 Mart'ı kızillaştıran 129 tekstil işçisi ışık tutmakta. Bu günün koşulları biz kadınlara, egemenlerin dayattığı taciz, tecavüz, itaat ve emek sömürsünü dayatmaktadır. Yarımın özgür eşit koşullarını direnişle, savaşla, devrimin öncüsüne sınımsız sarılarak bütün savaş alanlarını kadın bilinciyile aydınlatarak biz kuracağız. Bizler cinsiyetçi heteroseksist koyu karanlık yoldan değil, bedel ödeyerek, direniş marşları ile yolumuzu aydınlatan kadınların ışık tuttuğu yoldan ilerleyeceğiz. Bizler 8 Mart 1999'da ölümsüzlüğe yürüyen Ayfer Celep'lerin ve Münire Sağdıç'ların ardılları olarak eşit-özgür sınıfsız ve sınırsız dünyayı kadın ellerimizle kuracağız.

Kobane'den Efrin'e uzanan direniş ve zaferlerden öğrenerek meydanları dolduralım 8 Mart'ta sokaklarda buluşalım. Tüm kadınları Efrin'in direniş ruhuyla mücadeleye çağırıyoruz.

YAŞAMIN HER ALANINDA DİRENEN KADINLARA SELAM OLSUN!

BİJİ 8 ADARE ROJA JİNEN KED-KAR!"

Keza İran'da da kadınlar bu "kaderi" direnişleri ile tersine çevirmek için, kadının belirli bir saate kadar durmasına izin verilen sokakları doldurarak çemberi yarıyorlar. Kadının bedenini sarmak için kullanılan kara çarşaf

Efrin Saldırısında Açılan Yeni Sayfa

Türk devletinin Suriye’de krize oynayan, krizi büyütme çabaları politikası “Esad gitsin”de kristalize olan Esad’lı yapının değişmesini amaçlayan bir hedefle ilişkilidir. Fakat bu, Amerika’nın başını çektiği emperyalist blok, “vekalet savaşlarıyla” bunun başarılı olamayacağını gördüğü ve işgal yoluyla bir değişime de hazır olmadıkları için, şimdilik tali duruma düşen bir politikadır. Amerikan emperyalizmi Suriye’deki varlığının korunması ya da kabulü koşuluyla, Esad’lı birleşik Suriye çözümüne bugün için onay vermiştir. Bu kabulün kendisi Suriye içinde Amerikan askerleri ve üsleri demektir ki Esad, İran ve Rusya buna yanaşacak değildir. Yine de Suriye’nin birliği ve Esad rejiminin korunması biçiminde bir mutabık olma var ve Amerikan üsleri, askerleri Rakka ve Deyr Zor’un durumu gibi sorunları, yeri geldikçe ele almak üzere işleyen bir süreç söz konusu.

İdlib’in rejim denetimine girmesi karşılığı TC’nin Efrin saldırısı Amerika, Rusya, BAAS rejimi ve hatta İran’ın genel çıkarlarıyla çatışmadığı için, bu ülkelerden (İran hariç) yeşil ışık almıştır. Fakat TC’nin Efrin saldırısı, İdlib’deki besleme cihadistleri koruyarak İdlib dâhil Cerablus-Azez ve Mare hattıyla birlikte Efrin’i içine alan Kuzeybatı Suriye’de, kendi kontrolü altında bir bölge yaratma görünümü alınca, çakılan yeşil ışık kırmızıya dönüştü. Efrin’de artık yeni bir durum oluşmuş, SDG dışında İran’ın kontrol ettiği milislerle Suriye ordusuna bağlı milis kuvvetlerde Efrin’de TC’nin karşısında mevzi almıştır. Faşist Türk devleti ortaya çıkan bu yeni durum ile birlikte artık Suriye, İran ve dolayısıyla Rusya kuvvetleriyle karşı karşıya geldiğini görerek Efrin saldırısını planlamak zorundadır. Tayyip Erdoğan- R. Tillerson görüşmesinin içeriği bugün için bilinmiyor olsa da, bugün işleyen sürece ve gelişmelerin seyrine etki edeceğini öngörebiliriz.

DERS OLAN BİR TARİH

Emperyalistler arası çatışmanın bölgedeki serimi Rusya, İran, Lübnan ve Yemen gibi ülkelerin geleceği ile Suriye’nin geleceği arasında zorunlu ve güçlü bir bağıntı oluşturmuştur. Bu nesnel durumdan etkilenenlerden biri hatta en çok etkileneni dört parçadaki Kürt ulusudur. Bugün her bir parçadaki Kürt ulusu tepişen fillerin altındaki ezilen çimenler değildir.

Önderliği, örgütlülüğü ve ordusu olan kitlelere nüfuz etmiş kurumsal yapıyla hesaba katılan bir güçtür Kürtler. Ulaşılan bu düzey tarih içinde yaşanan sayısız isyanların yenilgilerin, dışı dış can feda bir mücadelenin eseridir. Her parçadaki Kürt ulusunun boyunduruk altında olması, ezen-ezilen ulus durumunu doğurmuştur. Kürt isyanları bu durumun eylemsel bir ifadesidir. İsyancıların yenilgiyle

sonuçlanması tek bir neden bağlı olmamakla birlikte, her parçada güçlü bir devlete karşı gerçekleşiyor olması yani güç dengeleri sorunu belirleyici olmuştur. Aşiretlerin birbirine karşı kullanılması, isyana duranların diğer bölgeler tarafından sahiplenilmemesi yenilgilerdeki diğer önemli bir nedendir.

1950’lerden sonra birbiri ile savaşan ya da haksız savaşların parçası haline gelen bir Kürt Ulusal Hareketi mevcuttur. Irak Kürdistanı’nda KDP içinde başlayan ve YNK’nin oluşmasıyla devam eden “kardeş kavgası” bu örneklerden biridir. Saddam rejiminin parmağı ve açık desteği sayesinde KDP-YNK çatışmaları yıllar boyu sürüp gitmiş; Irak Kürdistanı’ndaki ulusal hareket bu iç çatışmalar nedeniyle hem güçsüz düşmüş hem de ulusal kurtuluş rolünden uzaklaşmış, hâkim ulusun egemen sınıf politikalarının parçası olmuştur. 1980’li yıllar boyunca devam eden Irak-İran savaşı ve Kürt hareketlerinden her birinin savaşan devletlerden birinin yanında yer alması, sözünü ettiğimiz gibi haksız savaşın parçası olmaktadır.

KDP-YNK ve İ-KDP-YNK arasında büyük kayıplara yol açan, ama hepsinden önemlisi egemen devletlerin politikalarıyla ilişkili olan bu çatışmalar Irak ve İran Kürdistanı’ndaki

Kürt hareketine pahalıya mal olmuş, hareket ciddi biçimde darbelenmiştir.

1990’lı yıllarda ise faşist Türk devleti devreye girmiş ve MİT koordinasyonu altında KDP-YNK ittifakıyla PKK’ye karşı saldırılar başlatılmıştır. Bu saldırıların ilki Ekim 1992’dedir. KDP ve YNK Peşmerge güçlerini faşist TC’nin emrine vermiş, PKK’ye karşı savaşmıştır. Silahındaki son

hareketleriyle İran Kürdistanı’ndaki hareketlerle ENKS üzerinden Rojava’daki Kürt hareketleriyle bugün bir çatışma yaşanmıyor olmasını olumluluk olarak alabiliriz. Fakat emperyalizmle, işbirlikçi devletlerle kurulu ilişkilerin niteliği, bağımsız bir çizgi oluşturma ya da emperyalizmden bağımsız durmaya engeldir. Böylece olumluluk atfettiğimiz pratikler her an değişebilir niteliktedir.

DEVİRİM YOLU EFRİN’LE YÜRÜNÜR

Son derece karmaşık bir Suriye gerçekliğinde Kürt Ulusal Hareketi’nin karmaşık ilişkilere girdiğine ve karmaşık bir politikalar zinciri oluşturduğuna tanık oluyoruz. Bu ilişkilere emperyalistler ve onlarla ilgili politikalar girmesine rağmen, KUH ulusal demokratik çizgide kalmayı, bütün zorluğuna rağmen başarmış durumdadır. KUH büyük zorlukları aşarak bugüne geldi. Onun siyasal yönelimi açısından asıl büyük zorluğun önümüzdeki süreç olduğunu söyleyebiliriz.

Efrin saldırısı ile birlikte açılan yeni sayfa “vekâlet savaşı”nı belli ölçülerde kaldırarak, esas aktörleri sahne almaya iterken, Kürt Ulusal Hareketi de kiminle ve nasıl yürüyeceği sorusuyla yeniden karşı karşıyadır. Dar ulusal çıkarlara odaklanmak, bu çıkarlara dayalı politikalara ve pratiklere bağlanmak diğer ulus, azınlık ve inançlar aleyhine sonuçlar üretir. Dolayısıyla bütün ulus ve inançtan ezilen Suriye halkı çıkarına olan bir doğrultuda ısrar etmek, bunu her koşul altında korumak esastır. Bu zorlu süreç KUH kadar tüm bölge ezilenlerini ve elbette komünist ve devrimcileri de yakından ilgilendiriyor. Proletarya Partisi giderek ayak bağına dönüşmüş olan örgütsel krizden sağ tasfiyeciler/ bölücü hizibin kopmasıyla “kurtulmuş” bulunuyor. Bu kurtulma örgüt yapısı özgülünde önemli olmakla birlikte salt orayla sınırlı kalır politika ve pratik alana yansımazsa, fazla bir şey ifade etmez. Özcesi bizi devrimci politikadan ve devrimci pratikten alıkoyan ne varsa onları hücum ateşine tutmalıyız ve ayak bağlarımızı söküp atmalıyız ki ayağa dikilip sınıf mücadelesini geliştirelim. Proletarya Partisi’nin yükselttiği her mücadele kazandığı her mevzi KUH’a dönük ödevlerimizle ilgili birer adımdır. Yalnız bu dolaylı etkilerle sınırlanmak sorunların ve pratiğin dışına itilmeye götürür. Efrin direnişisiyle bütünleşmek devrim yolunu adımlamaktır. Bu adımları atalım, atalım, atalım.

mermiye kadar savaşan, silahını kırıldıktan sonra Peşmergeye sağ yakalanmaktansa ölümü seçip, kendini kayalıklardan atan Beritan, işte bu savaşın şehididir. Direnişi ve soylu davranışı gerilla Beritan’ı yani kimlik adıyla Gülmez Karataş’ı “Bırakuji”nin simgesi yapmıştır.

Yukarıda verdiğimiz seçili örnekler hem kendi aralarında çatışmaya, hem de emperyalistlerin ve bölgedeki işbirlikçi devletlerin politikalarının parçası olmaya açık, bir Kürt Ulusal Hareketi olduğunu göstermektedir. Bu soruna Kürdistan Bölgesel Yönetimi (KBY) özgülünde başka boyutlarıyla da tanık olduk. Türk komprador burjuvazisi ve büyük toprak ağaları lehine Türkiye’deki iç politikanın parçası olmakta tereddüt etmeyen bir Barzani-KDP ve hatta bir KBY var. Irak Kürdistanı’ndaki hâkim Kürt Ulusal Hareketi çizgisi demokratik olmayıp, emperyalist sermaye ile ilişkili Kürt büyük burjuvazisi, toprak ağaları ve savaş ağalarının hâkim olduğu, dolayısıyla anti-emperyalist, anti-feodal olmayan bir önderliğe sahiptir. Bu önderliğin ezilen uluslar çıkarına politikalar geliştirmesi, bu politikalarda ısrar etmesi düşünülemez. Nitekim 25 Eylül “Bağımsızlık Referandumu”nun ardından yaşananlar bunu doğrulamıştır. Irak Kürdistanı’nda PKK dâhil tüm Kürt

Avrupa'da Yükselen İrkçi ve Sağcı Eğilimler

Batı Avrupa'da son yıllarda sermayenin güdümündeki siyasal temsilciler ve hükümetler tarafından, göçmenler, yabancılar, işsizler ve yoksullar üzerinden sürdürülen ırkçı politikaların ve artan yabancı düşmanlığının etkileri daha da hissedilir biçimde kendini gösteriyor.

1951 yılında Belçika, Hollanda, Lüksemburg, Almanya, Fransa ve İtalya arasında kurulan Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu ile Avrupa Birliği'nin temelleri atıldı. 1957 yılında Avrupa Ekonomik Topluluğu adını alan bu birlik, 28 Eylül 1992 tarihinde ise Avrupa Birliği (AB) "Korkunun Kıtası"nın kurulmasıyla sonuçlanmıştır.

Nüfus oranlarına göre Avrupa'nın en yoğun göçmen topluluklarına sahip ülkeler sırasıyla; **Fransa, Almanya, İngiltere, İsviçre, Avusturya, Hollanda, Belçika, İsveç** ve **Danimarka**. Bu ülkelerde değişik isimler altında ırkçı eğilimli gruplar zamanla partileşme süreçlerine girdiler.

Verilere göre 28 üyesi olan Avrupa Birliği'nin 15 ülkesinde özellikle müslüman ülkelerinden gelen göçmenleri açık hedef gösteren partiler ve akımlar, ulusal parlamentolarda temsil ediliyor.

"Korkunun Kıtası" olarak da anılan AB ülkelerinde, ırkçı parti ve akımlar son 30 yıl içinde inişli çıkışlı bir seyir izlerken, Almanya örneğinde olduğu gibi AFD gibi ırkçı, yeni olan sağ popülist parti, Avrupa'da gözle görülür bir şekilde artan İslam karşıtlığı ve göçmen düşmanlığı üzerinden kendini var ediyor. Avrupa değerleri olarak lanse edilenler arasında yer alan din ve inanç özgürlüğünün çiğnenmesi, yaşam hakkının güvenceye alınmaması, mültecilere sınır kapılarının kapatılması ise, artık AB ülkelerindeki yaşayan yerli büyük bir kitleyi hiç rahatsız etmiyor.

Tekellerin emrindeki büyük burjuva medya gruplarının sermaye sınıfının ve uluslararası emperyalizmin çıkarlarına hizmet ederek, ırkçılığı körüklemesi de Avrupa'da yükselen sağcı ivmeye bir katkı sunmaktadır. 11 Ey-

lül saldırılarından sonra, emperyalist batının egemenliğini sağlamak için ortaya koyduğu "medeniyetler çatışması" denkleminin, Batı'da ırkçılığı ve yabancı düşmanlığını, Asya ve Ortadoğu'da ise "radikal İslam"ı güç-

olarak yabancı işçiler, göçmenler ve mülteciler hedef gösterilerek, halklar arası düşmanlık derinleştirildi.

Ayrıca, ABD ve Avrupalı emperyalistlerin Ortadoğu ve Asya'da pazarı

sağcı ve faşist koalisyon güçleri gibi bu ırkçı-faşizan eğilimleri karşılayacak siyasal figürleri kabullenmekte ve temsilci olarak ortaya çıkarmaktadır. Bu durum gerici-faşizan eğilimlerin hem bir sonucu, hem de onun sistem dışına çıkma eğilimine karşı bir tampon rolü oynamaktadır. Ancak bu durum her koşulda genel anlamda bir sağcılaşma ve faşizan siyasal iklimi beslemekte ve toplumu bu noktada kontrol etmeye çalışmaktadır.

Kapitalist- emperyalist sömürü sistemini doğrudan hedef alan, işçi ve emekçilerin haklarını savunan ilerici, devrimci komünist hareketler yerine, her zaman kontrol edilebilir ırkçılık ve "sağ popülizm", egemen sınıfların beklentilerine ve çıkarlarına hizmet ettiği ölçüde bugün olduğu gibi, bundan böyle de desteklenmeye devam edilecektir.

lendireceği bir sır değildi. 2008'lerde başlayan kapitalist- emperyalist sistemin mali krizinin Avrupa ve Kuzey Amerika'da ırkçı, faşist ve yabancı düşmanı hareketlerin güçlenmesini tetiklediği görülmektedir.

BÖLEREK DÜŞMANLAŞTIRMA STRATEJİSİ

Avrupa'da yabancı düşmanı ırkçı hareketler ve yükselen sağcılaşma trendi elbette bir anda olmadı. Bunun gerçekleşebilmesi için bir zeminin oluşması gerekiyordu. İşçi ve emekçilerin kazanılmış sosyal haklarının budanması, taşeron şirketler üzerinden emekçilerin daha düşük ücretlerle çalıştırılması, böylelikle sermayenin ve emperyalist tekellerin daha çok kazanmasına olanak sağlanması, AB'nin planlı ve merkezi hedefiydi. Bu stratejinin uygulamaya konulmasıyla, işsizliğin artması ve yaşam standartlarının düşmesiyle, toplum içinde oluşan etki ve tepkilere; ilk hedef

yeniden paylaşma dalaşı ile hamlelerini hızlandırmış olmaları; Ortadoğu'da yükselen aslında bir ölçüde güdümlü ve kontrol edilebilir "radikal İslamcılık" üzerinden, bu coğrafyada yürütülen işgal ve savaşın, meşru ve zorunlu olduğu biçiminde bir iklim yaratma çabası ve bunun için de 'İslam', 'geri medeniyetler', 'dinci terör'ün asıl ve birincil tehdit unsuru haline geldiği propagandasının medya araçlarıyla sistemli pompalanması da Avrupa ülkelerindeki ırkçı hareketlere ve yükselen sağcılığa zemin sağlayan diğer önemli etkidir.

2008'lerde başlayan kapitalist- emperyalist sistemin mali krizinin Avrupa ve Kuzey Amerika'da ırkçı, faşist ve yabancı düşmanı hareketlerin güçlenmesini tetiklediği görülmektedir.

Bugün AB genelinde açık bir şekilde yükselen "aşırı sağ" sermaye ve egemen sınıflar için beklenen ve hesaplanan bir sonuçtur. Bu sağcılaşma ve faşizm eğilimi emperyalist-kapitalist sistem için her zaman bir tercih konumundadır. Bu anlamda bu koşullar oluştuğunda bu yönelim egemenler için bir tercih değil zorunluluk olmaktadır. Gerici-faşist eğilimleri besleyen, o toplumsal duyguya dayanan egemen sistem güçleri bugün Trump, Macron, Merkel ve Avusturya'da

İrkçi, gerici, faşist ve sağcı yükselişin ne kadarının hayat bulacağı ve etkili olacağı asıl olarak emek güçlerinin, devrimcilerin, ve anti-faşist mücadele bileşenlerinin tavrı belirleyecektir. Zira özellikle Avrupa'da ırkçılığın ve faşist eğilimlerin artmasına paralel olarak ilerici, devrimci, anti-faşist güçlerin dinamikleri de gelişmekte, daha mücadeleci bir politik iklim oluşmaktadır. Bu Avrupa'nın siyasal tarihi, sosyal ve ekonomik koşullarıyla da ilintilidir. Çünkü ırkçılığa zemin sunan ekonomik koşullar aynı zamanda halkın sisteme alternatif eğilimlerinin de arttığı zemin olmaktadır. Bu anlamda sosyalist ve ilerici güçlerin siyasal bilincinin ve geniş kitlelerin muhalefet etme sürecinin de dinamikleri olmaktadır.

İrkçılığın palazlandırılmasına karşı yerli ve göçmen işçi ve emekçilerin sınıf kardeşliği ile sömürücü egemen sınıflara karşı yürütecekleri mücadele ve sunacakları devrimci, eşitlikçi çözümlerle yaratılacak, birleşik kitle hareket bütün hesapları altüst edebilecek ve etnik-dini köken farklıları olsa da bütün emekçiler açısından "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşiniz" şiarı doğrultusunda sosyalizm mücadelesi tek çıkış yolu ve görevi olarak durmaktadır.

“Sanatçılar Örgütlü Olmalıdır”

“Korkmuyoruz çünkü biz halk için sanat yapıyoruz, halkımızla beraber kültürümüzü yaşıyoruz. Kendi imkanlarımızla da olsa bir şekilde etkinlikler gerçekleştiriyoruz.”

OHAL sonrası birçok etkinliği yasaklanan onlarca kültür merkezi KHK ile kapatılan MKM (Mezopotamya Kültür Merkezi) bünyesinde sanat çalışmalarını yürüten **Koma Gulen Xêrzan** solisti Çiya ile söyleşi gerçekleştirdik. Sanatçıların örgütlü olmasının önemine değinen Çiya: “Bu süreçte sanata ve sanatçılara dönük barbarca saldırılara karşı kurumlarımızı açmak orada faaliyetlerimizi sürdürmek bile onurlu bir duruştur” dedi.

Yeni Demokrasi: OHAL ile birlikte toplumun tüm kesimlerine dönük boyutlu bir saldırının hayata geçirildiği, başta devrimci, demokrat yurtsever güçler olmak üzere tüm muhalif güçlerin susturulmaya çalışıldığı bu süreçte sanat cephesine de ciddi baskılar hayata geçti. Uzun yıllar bünyesinde çalışmalar yürüttüğün MKM'nin onlarca kültür merkezi kapatıldı, etkinlikleri yasaklandı. Bu konudaki düşüncelerini alabilir miyiz?

Çiya (MKM): Her şeyden önce 15 Temmuz sonrası OHAL'in gelişi ile birlikte Kürt kültürü ve siyaseti üzerinde büyük bir soykırım uygulanmaya başlandı. Bütün bu OHAL sürecinde zaten bizim yüz yirmiye yakın kültür merkezimizi kapattı bu devlet. Bu sadece OHAL ile ilgili bir şey değil esasen biz Kürt olmanın bedellerini ödüyoruz. OHAL ile beraber bizim herhangi bir belediye de konser vermemizin imkanı kalmamış yani. İşte kimsiniz... Kürt iseniz aman bize bulaşmayın, salon istiyoruz etkinlik

için kusura bakmayın size veremeyiz biz ekmeğimizden olacağız diyorlar. Kültür-Sanat faaliyetlerimizi sürdürdüğümüz kurumlarımızın içine dahi girerek bizi kontrol ediyorlar... Neredeyse bize yemek yediğiniz zaman haber verin diyecekler! (gülüyor) Korkmuyoruz çünkü biz halk için sanat yapıyoruz, halkımızla beraber kültürümüzü yaşıyoruz. Kendi imkanlarımızla da olsa bir şekilde etkinlikler gerçekleştiriyoruz. Ama geniş anlamda böyle kitlelere ulaşma anlamında yapamıyoruz bunu sürekli müdahale ediyor,

entelektüel insanlar da kalmadı artık. Çoğu sanatçı köşesine çekilmiş ya da yandaş olmuş. Geçmişten bu yana devrimci duruşunu koruyanları saymıyorum tabi. Ama bir şekilde kendi sanatçısını bünyesine dahil etti. Tek tip bir ülkeye doğru gidiyoruz. Özellikle MKM'ye ciddi bir engelleme var. Mesela ben valiliğe gittim izin için bana dediler artık bize gelmenize gerek yok. Etkinlik metkinlik yok dediler. Soruna gelirse tekrar sanatçıların yapması gereken en önemli şey örgütlü olmalarıdır. Örgütlü olmayan bir sanatçı şuan ki

yapabilirdik ama bu da çözüm değil. Bunu düşünürken kurumlarımızı ve kültür-sanat faaliyetlerimizi de düşünmemiz gerekiyordu. Onlar bizi fiziken değil fikren yok etmek istiyor. Burada onurlu bir mücadele var ve biz bu mücadelenin yanında olarak onun sesi olmaya çalışıyoruz. Diğer devrimci demokrat kültür ve sanat kurumlarıyla bir araya gelip bu yasaklarla nasıl mücadele etmemiz gerektiğini tartışıyoruz. Bunun yanında daha fazla üretim nasıl yapabiliriz onu konuşuyoruz. Kültürel asimilasyonun önüne nasıl geçmek gerektiği hakkında görüş alışverişinde bulunuyoruz. Kurduğumuz bir **Özgür Sanat Girişimi** adlı bir platform var biliyorsunuz. Burada yer alan kurumlarla birlikte yapılabilecekleri tartışıp uygulamaya çalışıyoruz. Çünkü bizim kitlelere, insanlara, kadınlara ve işçilere karşı sorumluluklarımız var. Daha çok neye ihtiyaç vardır ve ne yapabiliriz tartışmaları yürütüp hayata geçirmeye çalışıyoruz.

Yeni Demokrasi: Son olarak 21 Şubat Dünya Anadil Günü'nde sizin de arasında bulunduğunuz kurumlar tarafından düzenlenmek istenen etkinlik engellendi. Her ne kadar inkar ve asimilasyon yok denilse de bu fiil bize Kürt dili üzerinde ki inkar ve asimilasyonun devam ettiğini gösteriyor. Buna dair neler söylemek istersin?

Çiya: Dünya Anadil Günü ile ilgili etkinliği bırakalım sosyal medyadan paylaşım yapanlar dahi gözaltına alındı. Anadil günümüzde bir basın açıklaması ile bu günü kutlamamıza izin verilmedi. İnkârın ve asimilasyonun devamıdır tabi ki bu. Dünya'nın dört bir yanında milyonlarca insanın konuştuğu bir dilde yapılmak istenen basın açıklaması OHAL denilerek engellendi. MKM olarak her zaman belirttik tekrar ifade etmek istiyorum; Herkes kendi diliyle konuşmalı böylelikle asimilasyona geçit vermemelidir.

yasaklanıyor. Kürdistan coğrafyasına, Kürt siyasetçisine, Kürt halkına nasıl bakılıyorsa onun sanatçısına da aynı öyle bakıyorlar aslında. Bunu böyle anlamak gerekir. Ya bendensin ya da yoksun diyorlar. Benzer yok sayma sadece Kürtlere değil tüm topluma yapılıyor. OHAL'in halklara vereceği bir şey yoktur. Biran önce kaldırılması gerekir.

Yeni Demokrasi: Bu saldırılara karşı sanatçılar ve sanat cephesinden nasıl bir yanıt olmak gerekir?

Çiya: Eskiden entelektüel ve aydınlar vardı. Bunlar devletin ne dediğine, yöneticilerinin ne söylediğini takmazlardı. Halktan yana tavırları olurdu. Şu anda o yok. Eskisi gibi

sistemde hiçbir şey başaramaz. Fikir olarak gelişemez. Sanatsal olarak da birçok şeyi üretemez. Kapitalist sisteme, halkları, kültürleri yok sayan onları asimile etmeye çalışan düzene entegre olursan sanatın da ona benzeyecektir. Bu sanatın kendisine karşıdır. Özellikle demokrasiyi benimseyen vicdanlı, onurlu, devrimci ve yurtsever olan sanatçılar kurumlarına sahip çıkmalıdır, örgütlü olmalıdır. Bu süreçte sanata ve sanatçılara dönük barbarca saldırılara karşı kurumlarımızı açmak orada faaliyetlerimizi sürdürmek bile onurlu bir duruştur. Sanatçının görevi halkının yanında olmak ondan beslenmektir. Biz toplumun içindeyiz bize yüklenen rolü oynamalıyız. Biz Taksim Meydanı'na çıkıp eylem de

“Legal” Sınırlar, Kazanılmaya Çalışılan Demokratik Haklar ve Bu Koşullarda Devrimci Olmak!

Legal, açık ve demokratik alanlarda faşist diktatörlüğün acımasız boyutlarda bir saldırısı ve bu alandaki faaliyetlerin silahlı silahsız, legal illegal, devrimci reformist, parlamenter parlamento dışı tüm muhalefleri sindirmeye yönelik saldırıları söz konusudur. Her türlü eylem, etkinlik, söz ve ifade hakkı faşizmin sopası, dipçığı, silahı, bombası ve zindanı ile karşılaşmakta ve cezalandırılmaktadır. Bu koşullarda geniş kitlelerin politize olmuş büyük bir öfkesi ve gerçekleşen şeyin bilincinde olması durumu söz konusudur. Sistem durmaksızın her kesime saldırmakta, mola vermeksizin baskı altına almaktadır.

DÜŞÜNCE VE PRATİK ARASINDAKİ MAKASIN BÜYÜMESİ VE KANIKSAMANIN KAÇINILMAZLIĞI!

Bu saldırıların bir yönü gerçek anlamda bir korkuya dayanmaktadır. Korkmaktadır çünkü savaş iklimini besleyen politikası, Ortadoğu’da en radikal biçime bürünmüş mücadele süreçleri yaşanmaktadır. Bu gerçeklik tüm Ortadoğu egemen sistemlerinin çatırdaması, onlar için tehlike çanlarının çalması anlamına gelmektedir. Bu durumdan Türkiye’nin azade olması eşyanın tabiatına aykırıdır. Ki bu koşulların ve sürecin tam göbeğinde konumlanmış bir sistem gerçekliği söz konusudur. Bu korku hiç kuşkusuz daha sert ve katı tedbirleri, muhalefet dinamiğinin başını kaldıramaz hale gelmesini koştulamaktadır.

Diğer bir yönü ise yaşanan krizin aldığı boyuttur. Bu politik kriz aykırı olan hiçbir sesin çıkmamasını isteyecek kadar derin ve köklüdür. Oluşacak en ufak bir çatlağın dengeleri bozacağı, krizi derinleştireceği ve yönetme sorunu doğuracağına işaretler. Egemen sınıflar var olan tepkinin boyutu ve çapının farkındadır. Halk katmanları tepki oluşturma kanalları aramaktadır. Bu bağlamda

CHP’nin adalet yürüyüşüne katılım anımsanmalıdır. CHP’yi dahi tedirgin edecek düzeyde bir kitle, CHP’ye rağmen sokağa eyleme çıkma gerekçesi yapmıştır bu etkinliği. Muhalefet etmenin ortaya çıkaracağı

lanmış bir yaklaşım içindedir. Ancak mücadeleyi bu cepheyle sınırlayan, belirlenmiş biçimlere mahkum kalan yaklaşım tutuklanma ve faşizmin faaliyetleri engelleme saldırısına rağmen bu kanalları bir “irade savaşı” ile

mek kuşkusuz saflık olacaktır. Bu cenah onların tekrar daha rahat muhalefet yapacağı, sistemin yumuşadığı koşulları sabırla bekleyecektir. Bu süreç boyunca hareketsiz kalmasa da siyasal çizgisine uyumlu, esasta

düzenin kendine politika yapma özgürlüğünü vereceği taleplerle sınırlayacaktır.

Devrimciler ise bu süreçlere yaratıcı, örgütlenme faaliyetinde gizlilik kurallarına uygun, örgüt yapısını ateş ve barut arasında pişirmiş, sınamış, daha geniş kitlelere ulaşarak onların devrimci ruhunu ve öfkesini harekete geçirecek olanakları zorlamalıdır.

Bu koşullar devrimciler için giz-

lenme koşullarını yarattığı, çalışma tarzını buna göre şekillendirdiği ancak sistemin saldırılarına karşı onun sert tedbirlerine ve uygulamalarına paralel olarak devrimci eylemlerle yanıt verdiği zeminin yaratılmasına olanak sunmaktadır. İçinden geçilen koşulların geçici olacağı, daha yumuşamış dönemlerin geleceği, onun oluşmasına odaklanan bir ruh hali kitlelerin ve devrimin ihtiyacına yanıt vermemek anlamına gelir.

Kitleler hareketsizliği, durağanlığı; koşulların hareketsiz ve durağan olduğu dönemlerde ancak benimseyebilir. Fakat sürecin politik anlamda hareketli, mücadelenin en üst biçimlerine uygun, öfkenin sel olduğu koşullarda devrim mücadelesi adına oluşacak durgunluk kitlelerde derin bir güvensizlik oluşması anlamına gelecektir. Hazırlıksız olmak, bu saldırıları göğüsleyecek ve karşı duracak bir örgütlenmeden yoksun olmak, örgütlü gücün bu ekseninde konumlanır pozisyonda olmaması durumu var olanı kabul etmek anlamına gelmemelidir. Kitlelerin sokağa çıkma ile çıkmama arasında yaşadığı derin buhran koşullarında, bu ekseninde örgütlü bir güç teşkil etmediği durumda sokak tehlikeli bir

sonuçlar sokağa çıkan, tepki gösteren örgütlü güçler üzerinde güçlü bir mesaj olarak verilmektedir. Hapse girmenin bir “tık” uzakta olduğu duygusu, kitlelerin öfkeyle dolmuş ruhu ile verdiği reaksiyon arasında uçurum yaratmayı amaçlamaktadır. Kuşkusuz sisteme duyulan öfke ile pratik duruş arasındaki mesafe açıldığı oranda kanıksama, sinme ve yabancılaşma koşulları da hazırlanmaktadır. İşte saldırıların kapsamının boyutu ve derinliği kitlelerin öfkesini hareketsiz kılarak çürütmeye yönelmektedir.

Bu durum aynı zamanda devrimci, örgütlü ilerici güçler içinde geçerlidir. Devrimcileri, demokratları saldırının boyutuna ve mücadelenin gereksinimlerine uygun tepki ve eylemsellikten yoksun bırakacak durum ve koşullar aynı zamanda gerilemeye zemin sunan koşullar anlamına gelmektedir. Özellikle demokratik ve legal alanda yaşanan saldırganlık karşısında tutuklanmak, engellenmek gibi seçenekler devrimci ve örgütlü güçler için zorunlu bir temkinlilik anlamına gelmektedir, doğal olarak gelir. Çünkü legal alan kısıtlanmış, faşizm faaliyetleri sınırlayan hatta yok etmeye odak-

zorlayabilir. Bu durum hiç kuşkusuz devrimci irade açısından bir yere oturmaktadır. Hatta kıymetli bir çıkış olarak değerlendirilebilir.

Ancak aslolan devrimci ve örgütlü faaliyette sisteme karşı duracak kanallar, olanaklar, eylemler, etkinlikler, karşı çıkışları güvenliği de sağlayacak şekilde gerçekleştirmekten geçmektedir. Faşizmin gem-i azya aldığı koşullarda devrimci faaliyet, örgütlenme faaliyeti, geniş kitleleri seferber etme biçiminde tedbir, güvenlik ve güven verecek ve onların devrimci ruhuna, istemine hitap edecek siyasal çizgi ve onun yön verdiği eylem biçimleri önemlidir. Demokratik-legal cephe kuşkusuz zorlanır, oradaki kuşatma bedel ödeme pahasına yarılmaya çalışılır. Ancak aslolan kitleleri bilinçlendirecek, onları örgütlü bir şekilde bir araya getirecek ve faşizmin saldırı dalgasına karşı koruya bilecek faaliyetleri örmektir.

DEVİRİMCİ KOŞULLARA HAZIR OLMAMAK, BU KOŞULLARA UYUMLU DEVİRİMCİLİĞİN ŞEKİLLENMEMESİ ANLAMINA GELMEZ!

Devrimci hareket bugün için buna hazırlıklı değildir. Reformist cenahın bu noktada bir dert edinmesini bekle-

eylem alanı olarak algılanabilir ve bir hareketsizlik kaçınılmaz olabilir, ancak bu durumda onları besleyecek devrim bilinçlerini ve devrime olan güvenlerini arttıracak çeşitli eylem biçimleri üretilmek zorundadır.

DEMOKRATİK HAK VE ÖZGÜRLÜKLER MÜCADELESİ LEGAL BİÇİMLERLE SINIRLANAMAZ!

Zorlanan, sınırları aşılma mücadelesi koşulları olmalıdır. Belirlenmiş ve alışla gelen durumu zorlamak kit- leler ve devrimci hareket için kolayı seçmektir. Bu bağlamda legal ve açık tepkinin ve eylem biçimlerinin sınır- landığı, en ağır biçimde cezalandırıl- dığı koşullar bu biçimleri zorlamak değil, demokratik hak ve özgürlük mücadelesini kitlelere taşıyacak yeni eylem biçimleri yaratmaya zorlamak olmalıdır. Unutulmamalıdır ki de- mokratik mücadele asla legal çerçe- veyle sınırlanmış bir biçimi içermez. Demokratik hak ve özgürlükler devrim mücadelesinin bir parçasıdır. Yani bu eksende sorun aslında bir si- yasal iktidar meselesidir. Bu anlamda bu hak ve özgürlük silahlı biçimle gerçekleşecek bir devrimi gerektirir.

Ancak sistem içinde bu hak ve öz- gürlükleri genişletmek içinde legal eylem ve etkinlik mahkum olunacak bir şey değildir. Bu legalizmdir. Dev- rimin ihtiyaç ve gereksinimlerini, faşizm koşullarında mücadelenin ge- reklerini kavrayamamaktır. Demok- ratik hak ve özgürlüklerin genişle- tilmesi meselesi koşulların elverdiği her mücadele biçimini etkin ve güçlü şekilde devreye sokmaktır. Devrim- cilik faşizmin en azgın koşullarında hareket ve etkinliği, kitlelerin hak ta- leplerini genişletecek, onları eyleme seferber edecek, onların zincirlerini etkin eylemlerle kırarak koşulların ve biçimlerin yaratılmasını gerektirir. Örgütlenme çalışması da, tüm pratik faaliyetlerde bu gereksinime göre şe- killenmelidir. Bu durum hem faşizme karşı yetkinleşmiş bir örgütlenmeyi, hem devrimin ihtiyacına göre şekil- lenmiş bir devrimci yapıyı ve bilinci, hem de kitleleri faşizme karşı sefer- ber edecek, bilinç yaratacak koşulları oluşturmak anlamına gelecektir.

Unutulmaması gereken en önemli nokta kitleler devrimci eylem ve çıkışı benimseyecek, onu sahiplen- necek, ona kol kanat gerecek ve onu kendi öfkesine tekabül eden ve gerçekleştiren bir şey olarak görece- cek olgunluktur. İçinden geçtiği- miz koşullar ve yaşadığı çelişkiler buna tüm kapılarını açmıştır. Devrimci sürece akmayı bekleyen, oradan güven duygusunu besleye- cek gelişmeleri görmek isteyen bir durumdadır.

DEVRİMCİ-DEMOKRATİK KAMUOYUNA ZORUNLU AÇIKLAMA

HABER MERKEZİ- Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden tutsak Partizanların kamuoyuna yaptıkları zorunlu açıklamayı haber değeri taşıdığı için olduğu gibi yayımlıyoruz. Hapishanelerde bulunan diğer Tutsak Partizanlar gibi bizler de kolektifimizin ihtiyaç duyduğu ve istediği teorik politik çalışmalarda bulunmuş, değerlendirilmesi için ürünlerimizi kolektifimizin tasarrufuna sunmuştuk. Tanık olmaktadır ki kolektifimize ait ürünlerimiz ayrılmak suretiyle kolektifimizden kopan sağ tasfiyeci hizip tarafından mal edinilmekte, basılmakta, yayımlanmaktadır. “**TC Ordusunun Tarihsel Gelişimi Rejim İçindeki Konumu**”, “**Düşleri Gerçeğe Dönüştürmek İçin**”, “**Çözüm Bir ve Tektir Birleşik Egemen Bağımsız Kıbrıs**” isimli kitap çalışmaları üretimi şahsımızca gerçekleştirilen kolektifimize ait çalışmalardır. Sağ tasfiyeci hizip kendini kolektifimizin dışına attığı andan itibaren geleneğe ve birikmiş tüm emeğe de sırtını dönmüş emektir. Bu gerçeğe uygun davranmalarını gelenek ve emek istismarından vazgeçmelerini istiyoruz.

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi'nden Tutsak Partizanlar Halil Şahin ve Yaşar İnce

QSD Efrin'deki çatışmaların bilançosunu açıkladı

HABER MERKEZİ – TC ordusu ve çetelerinin 36 gündür uçaklarla, tanklarla, toplarla, ağır silahlarla bombardımana tabi tuttuğu Efrin'de Kürt halkının destansı direnişi sürüyor. TC'nin tüm teknik imkânlarına, hâkim sınıfların desteğine, burjuva medyanın manüpülâtif haberlerine, kendisine “sanatçı” diyenlerin sınıra gidip bayrak sallamasına, emperyalist ülkelerden TC'ye gelen destek mesajlarına rağmen Kürt halkı genciyle, yaşlısıyla, kadınıyla, erkeğiyle topraklarına yönelen tüm saldırıları bertaraf etmeye devam ediyor.

Efrin'de sürdürülen direnişin bilançosunu açıklayan QSD, Efrin'de şu ana kadar bin 219 TC ordusu askeri ve çetesinin öldürüldüğünü duyurdu. Saldırıların tüm şiddetiyle sürdüğü cephelerde YPG/YPJ savaşçıları direnişi büyütmeğe devam ediyor. Binlerce asker, zırhlı araç ve ÖSO çetelerinin saldırdığı Efrin'e yönelik sevkiyat her geçen gün artarak devam ediyor. Birçok ilden binlerce özel harekât timi sevk edilirken, Efrin saldırısına korucular ve polis özel harekât timleri de dâhil edildi.

Öte yandan Suriye Ordusu ile YPG/YPJ güçleri arasında devam eden görüşmeler sonunda Suriye Ordu- su'na bağlı Halk Savunma Güçleri konvoylar halinde Nubl ve Zahra bölgesinden Efrin'e giriş yaptı. TC ordusunun bombardımanına rağmen Efrin'e giriş yapan Kuvvet Şebi (Halk Güçleri) milisleri çatışmaların yoğunlaştığı bölgelerde yerini aldı. Saldırıları 36.gününe girerken çatışmalar sınır köylerinde devam ediyor. Çatışmaların yoğunlaştığı bölgeler şu şekilde;

Bılbıle Cephesi; TC ordusu sabah saatlerinde savaş uçakları, Bılbıle cephesini sınır hattı boyunca bom- bardıman tabi tuttu.

Diğer yandan Bılbıle'nin; Uga, Qestele , Çulaqa, Xidriya, Şerqiya ve Bexçe Köyü çevresinde de şiddetli çatışmalar yaşanıyor.

Şera Cephesi; Sabah saat 5.00 sularında TC ordusu ve çeteleri ile YPG-YPJ güçleri arasında İkidamê köyü, Şimşek tepesi, Arabê Wêran, Direswan köylerinde şiddetli çatışmalar yaşandı.

Raco Cephesi; Raco cephesinde sınır hattı boyunca işgalci güçler ile YPG-YPJ güçleri arasında şiddetli çatışmalar yaşanırken, Türk ordusu bu cepheye dönük hava ve top saldırısı gerçekleştiriyor. Bölgede çatışmalar devam ediyor.

Şiye Cephesi; Sabah saatlerinde Şiye ilçesine bağlı Hekiçe köyünde şiddetli çatışmalar yaşanırken, Türk ordusuna ait savaş uçakları alanı havadan vurdu. Alandaki çatışmalar bu saat itibarıyla devam ediyor.

Mabeta Cephesi; Mabeta cephesinde de Hebo Köyü çevresinde şiddetli çatışmalar yaşanıyor.

Saldırıları 36.gününe girerken çatışmalar sınır köylerinde devam ediyor. Erdoğan'ın ve devlet yönetici- lerinin “3 günde alır geliriz” naralarının yerini “bir takvim ve gün veremeyiz” sözlerine dönüştü. Kürt halkının destansı direnişi karşısında yenilgiyi günden güne hisseden “devlet erkânı” çareyi her gün sınıra giderek askerlere “moral” vermekte buluyor.

Enternasyonalist savaşçı Emre Bora Efrin'de ölümsüzleşti

HABER MERKEZİ- TSK'nın Efrin'e yönelik işgal saldırıları gününe girerken, Türkiye Komünist Emek Partisi / Leninist savaşçısı **Sinan Ateş** (Emre Bora) 23 Şubat tarihinde direniş cephesinde yaşamını yitirdi. TKEP/Leninist Merkez Komitesi, yaptığı yazılı açıklamada

Haber merkezlerine bugün ulaşan, 12 Şubat 2018 tarihli TKEP/Leninist açıklamasında, şu ifadeler yer aldı: “Sinan yoldaş, Partimizin, Deniz'lerden başlayan, İmam Ateş, Mustafa Çetiner ve Cevat Saim Çelen (Teğmen Ali) yoldaş- larla devam eden Enternasyonalist savaşçı geleneğinin yeni bir örneği oldu. O, dün Filistin, bugün Kürdistan, yarın başka toprakların ezilen halkları için savaşan, savaşacak kahramanlar kuşağına ait ‘yeni insan’dır. O, sınıfsız ve sınırsız bir dünya için, insanın yüceldiği, tüm zincirlerinden kurtulup özgürleştiği bir toplumsal düzen için savaşan bir kahraman olarak yaşadı ve bir kahraman olarak toprağa düştü.”

Sinan Ateş'in savaşçılığı, asker kişiliği kadar ilişkilerinde de örnek bir kişilik olduğu kaydedilen açıklamada, “Sinan yoldaşın taşıdığı komünizm bayrağı şimdi yoldaşlarının ellerinde yükseliyor” denildi.

170 Yıllık Çınar, Yaşayan Ruh ve Durdurulamayan Hareket!

Komünist Manifesto'yu yazarken **Marks 29, Engels** ise henüz 27 yaşındaydı. Bu genç ve parlak beyinler tarihin akışını kavramış ve anlatmış, "Şimdiye kadar ki tüm toplumların tarihi, sınıf mücadelelerinin tarihidir" diyerek tarihe neşteri vurmaya başlamıştı. Zira "Tarihsel, sosyal, ekonomik şartların, zaruri neticesi bu"nu gerektiriyordu. Lenin ustalarının sınıf mücadelesine kesin bir bilinç ve biçim veren eserine dair "Bu küçük kitapçığın ağırlığı pek çok cilde denktir. Bugüne dek uygar dünyada örgütlü ve mücadeleci proletaryanın tümüne hayat ve hareket veren onun ruhudur." diyecekti.

Komünist Manifesto 1848'in Şubatı'nda ilk baskısını yaptı. Tam 170 yıllık bir varoluşa adımlarını atarken, o dönemin tarihsel ilerlemesine itilim katan burjuva devrimlerinin, hasmı olan proletarya adına bir iktidar perspektifi sunmanın tarihsel zorunluluğuna denk düşüyordu. Ancak Komünist Manifesto o dönemin politik metni olarak şekillenmedi. "Vatanı olmayan" diye ilan ettiği bir sınıfın, proletaryanın kendini de yok etmeye kodlanmış tarihsel rolünü tanımlayan, bilimin yönlendiriciliğinde insanın-insanla olan sınıfsal ilişkisine dair kesin çözümü ortaya koyan diyalektik-tarihsel materyalizmi armağan ediyordu. Komünist Manifesto'nun ortaya çıkışından itibaren geçen 170 yıl boyunca komünizm "dünyanın üzerinde bir hayalet gibi dolaşmaya" devam etti. Bu manifestonun ışığında onlarca devrim gerçekleşti. Bu manifestonun yönlendirdiği idealler ve haklılık ekseninde milyonlarca insan tereddütsüz canını verdi. Hayalet 170 yıl boyunca bir yandan dünyanın her köşesine ruhunu katarak yayılırken diğer yandan ete kemiğe bürünerek var oldu. Manifesto tarihin, olayların, gelişmelerin, zafer ve yenilgilerin içinde sürekli teste tabi tutuldu, düşmanlarının amansız saldırılarına maruz kaldı ancak bunların hiçbirinin onun direncini kıramadı. Manifesto "haklılığını, doğruluğunu ve bilimselliğini" pekiştirerek her saldırı sonrası daha bir gururla haykırdı 170 yaşını doldurdu.

Komünist Manifesto
"Komünistler, görüş ve niyetlerini gizlemeyi reddederler. Amaçlarına

ancak bugüne kadarki tüm toplumsal düzenin zorla yıkılmasıyla ulaşabileceklerini açıkça bildirirler. Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim ürküntüsüyle tir tir titresinler." dedikten sonra proletaryanın "kazanacağı bir dünya" olduğunu işaret ederek rotasını belirliyordu. Marks ve Engels'in bu tarihsel bilinci ve sınıf

andaki durumun olumlu ya da olumsuzluğuna hapsolmemayı, diyalektiğin yasalarına uygun olarak tarihsel eğilimi esas almıştır. Manifesto her satırıyla diyalektik materyalist felsefenin ruhudur, özüdür.

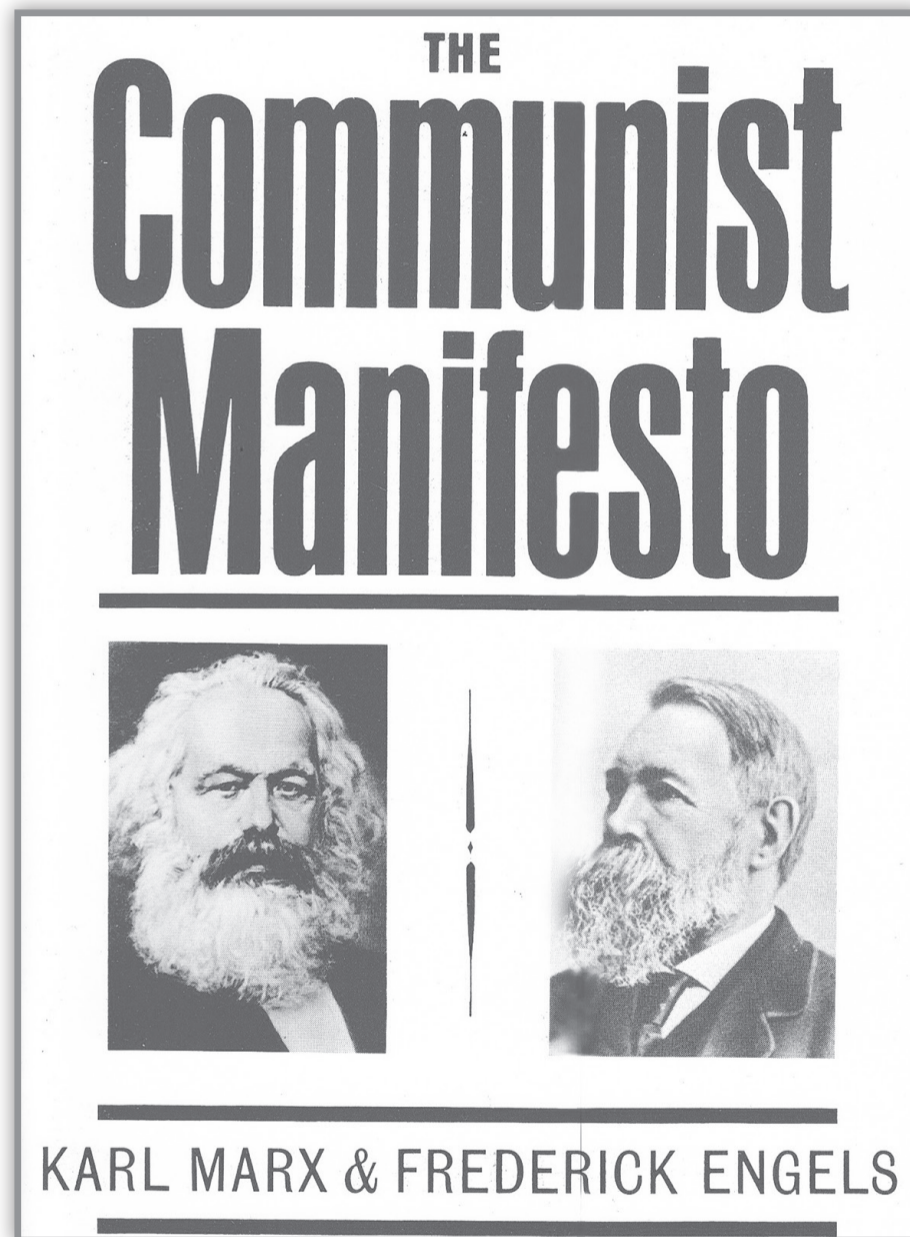
Manifesto tarihsel olarak uluslara ayrışmanın yarattığı çelişkileri de ikili karakteriyle ele almıştır. "Ulusun

gelen koşullardandı" tespitlerini, emperyalizmin bu koşullara daha da güçlü zemin sunduğu gerekçesiyle "dünya devrimi", "sürekli devrim" yaklaşımıyla alçakça bir ihanete çevirmiştir. Oysa Lenin'in, emperyalizmin pazarları birleştirme ve mali sermayesi ile bir ağ gibi sarmasına karşı bunun keskin ve baş edilmez çelişkilerle ilerleyeceğine dair tespitleri yok sayılmış, onun belirlediği devrim stratejisine saldırmışlardır.

Komünist Manifesto sosyal, politik, sınıfsal, kültürel, tarihsel tüm çelişkilerin kavranmasını sağlayacak bir bilimsel yöntemin oluşturulma sürecinde ilk ve en güçlü hamledir. O hamle sınıf bilinçli proletaryanın yürüttüğü sınıf mücadelesi, bilimsel mücadele ve üretim mücadelesi deneyimi ve birikimiyle Lenin'in, Stalin'in ve Mao'nun bu gelişimleri eşsiz bir şekilde sentezlemesiyle sürekli ilerlemiş, yetkinleşmiş ve sıçramalı gelişimlerle olabildiğince güçlü bir silaha dönüşmüştür.

Komünist Manifesto 170. yılında hala çok tartışılan, emperyalist kapitalizmin en çok korktuğu öğretisi olmaya devam ediyor. Onun rehberliğinde yaşanan proletarya diktatörlüğü deneyimleri ciddi bir politik yenilgi süreci yaşamıştır. Bu politik yenilgi emperyalist-kapitalizmin bu büyük ve eşsiz anlatıya karşı acımasız saldırılarına maruz kalmış, onu gözden düşürmeye yönelik ideolojik kampanyalar gerçekleşmiştir. Ancak hala korkuları çok büyüktür. Emperyalist-kapitalizmin açmaz ve çıkmazları, kriz ve bunalımları, acımasız sömürü çarkları, tüm yer küreyi çölleştiren ve savaşa boğan sermaye ilişkileri manifestonun tüm saldırılara karşı var olma, güncel olma zeminini korumaktadır.

Sosyalizm deneyimleri ve proletarya diktatörlükleri "Gelişme süreci içinde sınıf ayrımları ortadan kaybolunca ve üretimin tümü örgütlü bireylerin ellerinde yoğunlaşınca, kamusal zor kullanımının politik niteliği kalmaz" diyen Komünist Manifesto'nun bu evresine hiçbir zaman geçememiştir. Yani toplum bayrağına "herkesten yeteneğine göre herkese ihtiyacına göre" yazamamıştır. Komünist toplum hiçbir zaman hiçbir ülkede inşa edilememiştir. Ancak yenilgiye

mücadelesinde amaç ve hedefin gerçekleşmesindeki zora dair tarihsel rol en korkutucu fikir olarak hedefe oturmuştur. Proletarya içinde örgütlü bir dizi reformist, revizyonist anlayış bu fikirlerle asla barışık olmamış, kabullenememiş ve yüzleşmemiştir. O yüzden proletaryayı ve onun siyasi partisini sürekli bölenler olmuştur. Manifesto yazıldığı çağda partinin zorunluluğuna vurgu yapan, işçi sınıfının bölünmesinden sonra ise büyük bir inançla bu duruma karşı "Ama her seferinde yine oluşuyor, daha güçlü, daha sıkı ve daha büyük çapta." demiştir. Manifesto

kendi içindeki sınıfların karşıtlığıyla birlikte ulusların birbirlerine karşı düşmanca tutumları da düşer" diyerek gerçek enternasyonalizmin kendi ülke devrimine yoğunlaşmak olduğunu belirlemiştir. Ancak Troçkizm manifestonun "Halkların ulus olarak ayrışmaları ve karşıtlıkları, daha burjuvazinin, ticaret özgürlüğünün, dünya pazarının, sanayi üretimindeki tek biçimliliğin ve ona uyan yaşam koşullarının gelişmesiyle zaten giderek yok olmakta. Proletaryanın egemenliği bunu daha da yok edecektir. Birleşik eylem, hiç değilse uygar ülkeler arasında olmak üzere, proletaryanın kurtuluşu için en önde

uğran şeyin komünist toplum olduğu bir yaygara olarak koparılmakta ve saldırıya uğramaktadır. Bu aynı zamanda oportünist, revizyonist ve Troçkist akımların da “sosyalist toplum” a yönelik saldırıları için kullandığı bir argümandır. Bu akımlar Marks’ın komünist toplum tanımını “sosyalizm” diye yutturarak “proletarya diktatörlüğüne” saldırmakta, böylece geri dönüşleri ve kapitalist restorasyonların nedenlerini bulanıklaştırarak işçi sınıfının ve geniş halk yığınlarının kafasını olabildiğince karıştırmaktadır. Bu açıdan onlar Komünist Manifesto’yu kullanarak onun ruhuna ve öğretine saldırarak, emperyalist-kapitalist sistemin çanağından nemalanan proletarya içindeki ihanetçiler olmaya devam etmektedirler. Ancak manifesto tahrif edilmeyecek kadar güçlü bir ruha, sınıf mücadelesinin tunçtan yasalarının keşfedilmesini sağlayacak kudrete sahiptir. Hiçbir politik yenilgi ya da proletaryanın sınıf mücadelesinde geriye düşmesi durumu, emperyalist-kapitalizmin doruklarda seyreden gücü manifestonun tarihsel-toplumsal bilimi olduğu gerçeğini, toplumun komünizme doğru ilerleme gerçekliğine yönelik diyalektik-tarihsel materyalist okumasını karartamayacaktır.

Manifesto tüm sınıf ayrımlarını, tüm üretim ilişkilerini, tüm toplumsal ilişkileri ve bunların ürünü tüm fikirlerin devrimcileşmesini zorunlu gören bir teorik bütünlüktür. Manifesto bu açıdan yetinmeciliğe, sistem içiliğe, parçacılığa karşı komünist perspektifin en berrak biçimini sunmuştur. Proletaryanın amaç ve hedeflerini, tarihsel görevini ana eksenleriyle belirlemeyi başarmıştır.

Şimdi bu manifesto proletaryanın, ezilen halk yığınlarının ve ezilen ulusların tarihsel ve politik kurtuluş mücadelesinde Marksizm-Leninizm-Maoizm olarak yetkinleşmiş bir silah haliyle yanı başında duruyor. Bu silah sınıf bilinçli proletaryanın elinde ve önderliğinde emperyalist-kapitalist sisteme karşı yıkıcı; sınıf mücadelesinde birikmiş tüm sorunların, çelişkilerin ve açmazların felsefi-politik ve pratik çözümü ve inşa edicisi olarak durmaktadır. Bu silahı kuşanmak, daha güçlü kuşanmak, ruhunu kuşanmak, yöntemini kuşanmak, bilimsel özünü kuşanmak “büyük anlatıların” ve “büyük kazanmanın” tüm ihtişamıyla ortaya çıkmasını ve gerçekleşmesini sağlayacaktır.

Lozan’dan Cenevre’ye ‘Uzun Yürüyüş’

CENEVRE- TC’nin tüm dünyanın gözleri önünde Afrin’e dönük başlattığı işgal saldırısının ardından, Avrupa’da bulunan 89 devrimci-demokratik kurum tarafından oluşturulan, “Avrupa Afrin’i Sahiplenme Platformu” Avrupa’nın bir çok kentinde merkezi-yerel kitlesel protesto eylemleri gerçekleştiriliyor.

Bu eylemlerden biri de 5 gün süren “Uzun Yürüyüş” oldu. İsviçre’nin Lozan şehrinden başlayarak Cenevre Birleşmiş Milletler (BM) önünde yapılacak kitlesel basın açıklaması ve mitingle sonlandırılan eyleme 37 farklı ülkeden 200 enternasyonal temsilci, 89 kurumun yanı sıra akademisyen, aydın-yazarında dahil olduğu geniş bir kesim katıldı. Yürüyüş öncesi Avrupa PARTİZAN ve PGI/MLM (Partizan Gençlik İnisiyatifi /Marksist Leninist Maoist) tarafından Afrin işgaline yönelik direnişi ve mücadeleyi yükseltmek için yapılan çağrılar üzerine, Partizan kitlesi kendi pankartı arkasında beş günlük yürüyüşte kesintisiz olarak yer aldı.

Kitlesel basın açıklamasının ardından binin üzerinde bir kitle katıldı.

myla uzun bir kortej oluşturuldu. “Her Yer Afrin Her Yer Direniş!” sloganları eşliğinde “BM Üç Maymunu Oynamaktan Vazgeç Afrin’deki işgali durdur” yazılı pankartla yürüyüş devam etti.

Uzun Yürüyüş BM Önünde Kitlesel Basın Açıklamasıyla Sonlandırıldı!

4 günlük yürüyüş sonrası Cenevre BM önünde kitlesel basın açıklamasıyla sonlandırılan eylemde ilk sözü, Platform adına PYD Dış İlişkiler Sözcüsü Salih Müslüm aldı. Müslüm; BM ve uluslararası güçlere seslenerek “Artık sizin karşınızda yok sayıp görmezlikten geldiğiniz Kürtler yok. Kendi siyasetini kendisi belirleyen bir Kürt halkı var. Kimsenin siyasi oyununa gelecek bir Kürt halkı yoktur ve satın alacakları bir Kürt

kalmadı artık. Bugün sadece direnen ve siyaset belirleyen bir Kürt halkı var” dedi.

Müslüm devamında “Türk devletinin Afrin’e saldırarak DAİŞ ve benzeri güçlere alan açmak istediğini, Türk devletinin bu amacı bütün dünya halklarının geleceğini tehdit etmektedir. Bunun için diyoruz ki geç kalmadan harekete geçin. Türkiye’ye yaptığınız silahlarla bugün Kürtler katlediliyor. Eğer demokrasi ve insan haklarından yanaysanız bugün Türk devletine karşı harekete geçersiniz, yoksa bu katliamın ortağı olursunuz” “Efrin’de direniş devam ediyor ve halklar birlikte direnecek ve

kazanacak. Efrin’de bir tarafta barbarlık, bir tarafta insanlık savaşı var. Bugün dünya halkları olarak siz burada, biz ise Efrin’de barbarlığa karşı direniyoruz. Kimsenin şüphesi olmasın; direnenler kazanacak!” diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Yapılan basın açıklamasının ardından eylem “Her yer Afrin, Her yer direniş” sloganları haykırılarak sonlandırıldı.

Münih Komünistler Davasında 4 Tahliye!

HABER MERKEZİ- Alman-TC devletlerinin işbirliği ile Avrupa’da yapılan operasyonlarda gözaltına alınan ve sonrasında tutuklanan 10 devrimci-komünistin 19 Şubat tarihinde Münih’te görülen duruşmalarında Sami Solmaz, Musa Demir, Dr. Banu Büyükavcı ve Sinan Aydın tahliye edildi.

Yine 23 Şubat Cuma günü mahkeme önünde tutsaklarla dayanışma amaçlı olarak bir miting

gerçekleştirildi. Mitingde, tüm politik tutsakların ve devrimcilerin serbest bırakılması, yürütülmekte olan davanın düşürülerek sonlandırılması talepleri dillendirildi.

PARTİZAN, ATİGF, İTİF, HDK- A, SYKP, ATİK, YENİ KADIN ve

MLPD’nin pankart ve bayraklarıyla yer aldığı mitingde, katılan tüm bileşenler konuşmalar gerçekleştirdiler. Türk devletinin faşist baskı ve katliamlarını kınayarak, son süreçte Afrin e yönelik işgal saldırılarını protesto ettiler. Türkiye Komünist Partisi / Marksist Leninist davası tutsaklarının ve tüm devrimci tutsakların serbest bırakılması, Almanya’nın Türk devleti ile çıkara dayalı kirli işbirliğine son vermesi çağrıları yapıldı. Şartlı tahliye edilen devrimci tut-

saklardan Dr. Sinan Aydın, mahkemenin öğle arası vermesiyle, yapılan mitingde tüm tutsaklar adına kısa bir konuşma gerçekleştirdi.

Dr. Sinan Aydın, “2015 Nisan’ında tutuklanmamızdan buyana duyarlılık gösteren tüm yoldaşlara ve dostlara devrimci dayanışmalarından dolayı teşekkür ediyoruz. Soğuk,uzak, demeden her daim buraya gelen ve bizleri sahiple-nen tüm devrimci- demokratik kesimleri devrimci duygularımızla selamlıyoruz. Halen içerde tutulan 5 yoldaşımız da serbest bırakılıncaya dek mücadeleye devam etmeli ve bu dava düşürülünceye dek demokratik mücadelemizi sürdürmeliyiz “ dedi. Eylem “Biji berxwedana Afrin’e” , “Devrimci tutsaklar onurumuzdur” sloganları haykırılarak son buldu.

Bahara Yürüyenlerin Çağrısını Büyütme Zamanıdır!

Tokat'ın engin dağları, sarp yamaçları, gür ormanları ve patikaları adımlanırken 1999'nun 8 Martı'nda, New York'dan yükselen 129 işçi kadının çılgınlığına, Karadeniz'in bağrına bastığı 3 Partizan'ın son nefeslerinde haykırdıkları "Parti ve Devrim" sloganları karıştı.

NAMLUYA SÜRÜLMÜŞ BİR YÜREK: AYFER CELEP

Dağların komutanı, halkının Emine'si Ayfer Celep, Amasya-Taşova'nın Tekke köyünde doğmuştu.

Ailesi Türk ve Sünniydi. Devrimci fikirlerle lise yıllarında tanışmıştı. Ayfer, 1990 yılında Amasya Üniversitesi Eğitim Fakültesi'ni kazandı. Ve Proletarya Partisi ile de burada ilişki kurdu. Örgütlendiği ilk günden beri en büyük isteği idi gerilla olmak, dağları adım-alamak.

İlk öne Ayfer çıktı. "Ben de gitmek istiyorum. Bu onurlu

görevin omuzlayıcısı olmak istiyorum" dedi. Yoldaşları kabul etti. Ancak Parti, 4. Konferans'ın hazırlık dönemindeydi, bu yüzden de örgütsel anlamda çeşitli kopukluklar yaşanıyordu. İsteği o dönem gerçekleşemedi Ayfer'in. Yemyeşil Karadeniz'in ormanları gibi bakan gözlerine hüznü doluşsa da bu yüzden, Ayfer hiç pes etmedi, sabırla işledi günlerini. Gerillaya katılmadı belki ama okulu bırakarak yereldeki çalışmalara katıldı. Karadeniz halkı arasında faaliyet yürüttü. İnadı ve direnci, bedeninden büyüktü. Niksar'da oldukça kötü koşullar altında tuğla fabrikalarında çalıştı. Aynı dönemlerde tutuklanarak, 3 ay tutsaklık yaşadı. Bu durum onun özlemine büyüttü yalnızca. Ayfer hayalini 1993 yılının Haziran ayında gerçekleştirerek Karadeniz'e ayak bastı. O Artık Karadeniz'in Emine'siydi. Bölgede Proletarya Partisi'nin gelişiminin temel taşlarından biri oldu Emine. Karadeniz kadını, önce korktu gerillalardan ama Emine'nin güven veren sesi ve sıcak bakışları ile karşılaşınca bağrına bastı gerillayı. Emine köylü kadınların sevgilisiydi. Ama aynı zamanda düşmanın korkulu rüyasıydı.

Halkına sevecen bakışları düşman karşısında namlu gibi bakan iki yeşil göz oluyordu.

Özgür Kemal Karabulut'u ihbar eden köy muhtarının cezalandırılma-

sı eyleminde bizzat yer almıştı. Bu düşmanın korkulu rüyalarını büyüt-müştü. İsmi teşhir edip, her yerde çağrı yapıyorlardı. Burjuva medyada, gazeteler sayfa sayfa onu anlatı-yordu. "Melek yüzlü şeytan", "yeşil gözlü ölüm makinesi", "dişi canavar" diyerek kadınlığını da aşağılıyor ve korkularını böyle kusarak ifade edi-yorlardı.

AYFER CELEP - MÜNİRE SAĞDIÇ - KEMAL TUTUŞ

Savaşçı olması ve devlete karşı isyanı seçmesi onun katli için zaten bir sebepken, bir de erkek egemen sisteme karşı savaşması ve kadın olması düşmanı çıldırtıyordu. Her yerde, her konuda kendini belli eden erkek egemen anlayışın yansıması görülüyordu Emine'ye yapılan saldırılarda. Saçlarının her daim fönü ve boyalı olduğundan tutun da şehit düştüğünde "çantasından mayolu kadın resimleri çıktı" söylemlerine kadar ve daha aşağılıkça olanları kullanılıyordu. Oysa Emine bir kadındı, gerilla komutanıydı, savaşçıydı. Proletarya Partisi'nin kadın yüzüydü. Kadının edilgenliğine vurulmuş bir darbeydi. Kadının önderleşmesi önündeki engelleri yıkmada örnek olmuştu. Tüm bu çirkin saldırılar tam da bu yüzden. Emine, emekçi kadına örnek olmasın, kadın bin yıllardır boynuna asılan zinciri koparmak için umut taşımamasın diyeydi.

DAĞLARIN KARA KIZI: MÜNİRE

Erzincan'da, Kürt ve Alevi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Münire Sağdıç, küçük yaşta ailesinin yoksul olmasından dolayı İstanbul, Ümraniye'ye göç etti. Yaşadığı mahalle, devrimcilerin yoğun olduğu bir yerdi. Dolayısıyla kısa sürede ve küçük yaşta Proletarya Partisi ile tanıştı.

Komsomol faaliyetinin işçi semt alanında çalışma yürüttü. Bir operas-

yonun ardından gözaltına alınarak ağır işkencelere maruz kaldı. Ama o semtinin Kara Kız'ı ve ser verip sır vermeyenlerin yoldaşydı. İşkenciler çaresiz kaldılar karşısında. 2 yıllık hapis hane sürecinde kendini geliştirdi Münire. Onun gelişiminde aynı hapis hane kaldığı Nergiz'in (Gülmez) önemli bir payı vardı. 1998 yılında "zirveleri fethetme cesaretini" gösterdi Münire. Ve artık dağların

kadına yüklenen toplumsal misyonu ve edilgenliği kıran komutan Emine, Proletarya Partisi'nin savaşçı kadın yüzü olmak için kendiyile de savaşan Meral ve Polat, New Yorklu kadınların çılgınlığına ve kadının özgürlük mücadelesini köylü kadınlara taşımak için gidiyorlardı. Ancak gittikleri köyde evlere pusu kuran düşman ile karşılaşarak, çatışmaya girdiler. Yarı saat süren çatışmada savaşarak şehit düştüler.

129 işçi kadının tekstil fabrikalarından, sömürüye ve zulme karşı yükselttikleri isyan çağrısına Karadeniz Dağları'ndan yanıt olan Ayferler'in, Kemaller'in, Münireler'in bıraktıkları mücadele bayrağı dünya ve ülkemiz proletaryasının ellerinde dalgalanmaya devam edecek.

Şimdi faşist TC devletinin zulmüne, katliamlarına karşı dağlarda, fabrikalarda, amfilerde, meydanlarda halkımızın yegane kurtuluşu olan devrim

ve komünizm uğruna bahara yürüyenlerin çağrısını büyütme zamanıdır. Selam söylemek zamanıdır şimdi bahara yürüyenlere, bahara, Mart'a...

Meral'i oldu. Zaman zaman zorlansa da Emine'nin yardımları ile yaşama sıkıca tutunuyordu.

Her düştüğünde yanında Emine'nin yoldaş bakışını ve öğreten yanını buluyordu. Edilgenliğini kırmakta zorlanıyordu Meral. Ama inatçıydı, Emine gibi tam bir savaşçı olacaktı. Parti şehitlerinden olan kardeşi Yaşar Sağdıç gibi Parti'nin "sessiz" yürek işçilerindendi. Belki bu yüzden Emine ona bir anne şefkatiyle eğiliyordu.

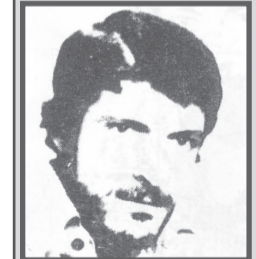
PARTİ EMEKÇİSİ: KEMAL TUTUŞ

Henüz 16 yaşındaydı Proletarya Partisi ile tanıştığında ve kuryelik yaparken deşifre olup da gerillaya katıldığında ise 17. Öyle hızlı büyütüyordu ki savaş Kemal Tutuş'u, "çocuk" Kemal kısa sürede hem siyasal hem de bir savaşçı olarak kendini geliştirmiş ve dağların Polat'ı olmuştu. Gerillanın yaşadığı sıkıntılar onu daha da çelikleştiriyor ve bölgedeki siyasal çalışmalara da emek veriyordu. Zeynel Çalpar gibi Tokat/Almus'un Gevrek köyündendi. Köylü kökenli ve bölge insanı olmanın avantajlarını örgütüne sunuyor ve gerilla birliklerinde öncü olarak görev alıyordu. Ve 1999 yılının 8 Mart'ında yola çıktılar. Emine, Meral ve Polat... Üçünün de yüreğinde New Yorklu kadınların isyan çılgınlıkları ve boyunlarına astığı sorumluluk vardı. Erkek egemen sistem tarafından kadına takılan prangaları,

Kenan Demir: 2 Mart 1970'de Erzincan'da doğdu. 1984 yılında ailesiyle birlikte İsviçre'ye yerleşti. 1989 yılında

Proletarya Partisi ile ilişkiye geçti. Basel kentinde yerel faaliyet yürüttü. 5 Mart 1998 tarihinde, İsviçre'de görev gereği gittiği bir alanda hain bir pusu-da, çeteler tarafından katledildi.

Binali Yiğit: ailesiyle birlikte Dersim'den ağa zulmünden kaçarak Konya'ya yerleşti. ATİF'de örgütlü bir işçi olarak

Almanya'da çalışmaya başladı. Ankara'da geçirdiği trafik kazasında hayatını kaybetti.

Kader Özgül Kılıç,

1993'te gerillaya katıldı. Dersim'in Yıldız'ı, 1 Mart 1994'te Dersim Çemişgezek'te TC güçleri ile girdiği çatışmada ölümsüzleşti.

AKP köşeye sıkıştırılan ama yine de kitle desteğini önemli ölçüde koruyan RP (sonrada Fazilet Partisi)'nin içerisinde çıkmıştır. İçlerinde milli burjuvazi ve küçük toprak ağaları olsa da esas olarak emperyalist sermayeye teslim olmuş, onların ekonomi ve politikalarını uygulayan kompradorların ve büyük toprak ağalarının partisidir.

***Yazının başlangıcı arka sayfadadır.**

RP'yi dışarıda tutmak istiyor" bilgisi "sızdırıldı". Hükümet krizinin yaşandığı günlerde, Genelkurmay Başkanı İ.Hakkı Karadayı, Meclis Başkanı M.Kalemlî'yi arayarak olası bir RP'li koalisyonla dair "kaygılarını" iletiyor, "bu koalisyon kurulursa çok üzüleceğimiz olaylardan endişelenirim, bunu engellenmenin bir yolu varsa üstünüze düşeni yapın" diyordu.

ANAP ve DYP'nin üç ay süren başarısız koalisyon hükümeti denemesinden sonra, hükümet kurma görevi tekrar Erbakan'a verildi. Haziran 1996 yılında Erbakan Çiller ile anlaşarak Refah-Yol hükümetini kurdu. Hürriyet Gazetesi Genelkurmay Başkanlığı'na atfen "gerekirse silah kullanırız"ı manşet yaptı. Ordu "Başbakanlık kriz masası" kuruluşu ile ilgili genelgeyi hükümete zorla imzalattı. Bu genelgeye göre "herhangi bir kriz durumunda Başbakan'ın yetkileri MGK Genel Sekreteri'ne devredilecek"ti. Ordu aynı dönemde "Batı Çalışma Grubu"nu kurarak fişlemeyi de içeren bir istihbarat çalışmasına girişmiştir.

Erbakan ve partisi açıkça tehdit ediliyor, kuşatılıyordu. BKM ve BÇG Erbakan ve hükümetinin kafasına namlunun dayatılmasıydı. Hürriyet, Milliyet, Sabah, Cumhuriyet gazetelerinin başı çektiği medya ordusu "irtica" kazanını kaynatıp duruyor ve "laik Cumhuriyet"in korunması için "irtica-şeriat" karşıtlığını köpürtüp duruyordu.

28 ŞUBAT'A VE REFAH-YOL'UN DEVRİLMESİNE DOĞRU

Sincan Belediyesi'nin düzenlediği Kudüs Gecesi'nin sonrası 4 Şubat'ta

Sincan'da tank ve zırhlılar yürütüldü; 5 Şubat'ta Demirel Erbakan'a laiklik korunmalı devlete kökten dinciler girmemeli, içerikli bir uyarı gönderdi; General Güven Erkaya irtica PKK'den daha tehlikeli, dedi; 11 Şubat'ta kadınlar "şeriate karşı kadın yürüyüşü" yaptı. Sopalar ve sarıklarıyla Aczmençiler, Fatih Camisi'nde bir grubun "şeriat isteriz" sloganları günlerce basından düşmedi.

İçinde 8 yıllık zorunlu eğitim, İHL'nin orta kısımlarının kapatılması, tüm kuran kurslarının Diyanet'e devri, tarikat faaliyetlerinin yasaklanması gibi maddelerin bulunduğu 28 Şubat Kararları bu gelişmelerin ardından gerçekleşti. Erbakan kararları imzalamayınca MGK Genel Sekreterliği "kararlar uygulanmazsa yaptırımlar gelir" açıklamasını yaptı. Susurluk pisliği de bu dönemde patladı. Erbakan fasa-fiso derken devrimci-demokratların örgütlediği Türkiye çapında gerçekleşen "aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemlerine TSK lojmanları da katıldı.

YARGITAY başsavcısı Vural Savaş 21 Mayıs 1997'de, "laik Cumhuriyet ilkesine aykırı eylemlerin odağı olduğu" iddiasıyla RP'ye kapatma davası açtı. Ve 18 Haziran 1997'de Erbakan istifa etti.

Erbakan ve partisinde dini duyarlılıklar yüksektir, bu biliniyor. Fakat ne Erbakan ne de RP şerri yasalarla yönetilen bir Türkiye tahayyülüne sahip değildir. Hayat tarzlarında dini değerlerin yer tutuyor olması ise onlardaki "şeriat ve irticacılığın" kanıtı olamaz. Generaller öteden beri kendilerine "laik devlet"in koruyucusu gibi bir

misyon addetmiştir. Bu misyonun köklerinde 31 Mart ve Kubilay Vakası vardır. Öte yandan böylesi bir misyon Kemalist rejim tarafından da bizzat orduya verilmiştir. Ordu-laiklik ilişkisi bir gelenek (her ne kadar bugün çözülmüşse de) halini almasıyla birlikte, ortaya çıkan ordu-rejim bütünleşmesi, siyasal alana dönük müdahalelere meşruluk kazandırıyor.

Ordunun Erbakan ve Refah-Yol hükümetine karşı geliştirdiği siyasal tutum da geleneksellikten gelen refleksin payı mutlaka vardır. Fakat Erbakan ve RP'ye olan tahammülsüzlük, bu parti ve liderinin sınıf karakterine ekonomik ve siyaset anlayışına karşı gelişmiştir.

Erbakan ve liderliği yaptığı siyasi hareket "Batı" kavramı üzerinden emperyalizme karşı ulusal sanayiye ve ulusal sermayeyi esas alan milli burjuva karaktere sahiptir. Hükümet olmadan önce savunduğu İslam Dinarı, İslam Ortak Pazarı, D-8'ler, İslam NATO'su ve İslam Barış Kuvvetleri anlayışı emperyalizmi olumsuzlama, emperyalist zincirin dışına çıkma anlamında "Doğu" cudur, anti-batıdır. Bununla birlikte, MÜSİAD'ın kimi üyelerinin neo-liberal politikalarla bağlantılı olarak emperyalist sermayenin fasoncusu olma, Avrupa pazarlarına açılma yönünde attığı adımlar, RP içerisinde emperyalist sermayeye doğru bir ilişkilenebilir de getirmiştir. Dünya ekonomisi ve politikası neo-liberalizme göre şekillenirken Erbakan ve partisinin buna karşı politikayla hükümet koltuğuna oturması emperyalistler ve uşakları tarafından kabul edilemez bir durumdur.

Bir yıllık hükümeti esnasında medyanın başlattığı topyekûn seferberlik ve ordunun geliştirdiği tedbir ve tehditler TUSİAD-TİSK-TOBB-TÜRK-İŞ ve TZOB'dan oluşan "beşli çetenin" doğrudan müdahilliği, meselenin "laik devletin" tehdit altında olması veya onun savunulması değil, sınıf çıkarlarına sıkı sıkı sarılmak olduğunu gösteriyor. Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarıyla onların siyasi temsilcilerinin tamamının Erbakan hükümetinin karşısında yer alması bu sınıf farklılığından geliyor.

AKP köşeye sıkıştırılan ama yine de kitle desteğini önemli ölçüde koruyan RP(sonrada Fazilet Partisi)'nin içerisinde çıkmıştır. İçlerinde milli burjuvazi ve küçük toprak ağaları olsa da esas olarak emperyalist sermayeye teslim olmuş, onların ekonomi ve politikalarını uygulayan kompradorların ve büyük toprak ağalarının partisidir. Erbakan'ın partisile AKP'yi aynılaştırırlar, AKP'nin RP'nin devamı olduğunu söyleyenler söz konusu sınıf ayrımını ihmal ederek büyük yanıılıyorlar. Bu yanılgı 28 Şubat günlerinde irtica karşıtlığı üzerinden bir ortak payda yakalamaya, başını TSK'nın çektiği operasyona dâhil olmaya götürmüştü. 28 Şubat süreci okun sivri ucunu kime yöneltmek gerekir konusunda oldukça öğreticidir. Günümüz siyasi sürecini ve sınıflar arası ilişkiyi incelerken Erbakan ve RP deneyiminden öğrenmek gerekiyor. Sorunlara bakarken hangi sınıf tarafından ve hangi sınıfın çıkarına geliştiğini incelemek, yaklaşımı da buna uygun belirlemek gerekiyor.

Bin Yıl Sürecek Olan

Bir 28 Şubat Vardı...

Yazının devamı 23. sayfadadır*

Tarihsel Bellek'ten sayfalarımıza düşen bu kez **28 Şubat** "post-modern" darbe oldu. O günkü siyasi durumu etkilediği gibi sonrasına da yansımış, bugünü bir gelişme olması böylesi bir hatırlamayı gerekli kılıyor.

28 Şubat Kararları görünür de şeriata ve yükseliş halinde olduğu iddia edilen irticacı dalgaya karşı alınmıyordu. Fakat somutta asıl hedef Başbakan koltuğundaki Erbakan ve hükümet ortağı olan partisi idi. Çünkü Erbakan ve partisi yani Refah Partisi, irticai yükselişin taşıyıcısı görülüyor böyle bir liderin partisinin hükümet ortağı olması "laik Cumhuriyet"e dönük büyük tehlike olarak değerlendiriliyordu. Kurulduğu Haziran 1996'dan itibaren **Refah-Yol** hükümetinin düşürülmesi yönünde bir süreç işletilmiş, 28 Şubat'taki MGK toplantısı ve kararları da bu sürecin uğraklarından biri olmuş ve sonuçta **Temmuz 1997**'de Refah-Yol hükümeti düşürülmüştür. Şimdi biraz

ayrıntılara girelim.

REFAH PARTİSİ'Nİ CAZİP HALE GETİREN KOŞULLAR

Türkiye komünistler, devrimciler, Kürt yurtseverleri dışında demokrat aydınlara, bilim insanlarına ve gazetecilere dönük faili meçhullerin

ve onun duyarlılıkları olmuştur. Bu dönemde devrimci durum hala yükseliş halindedir. İşçilerin kamu emekçilerinin ve gençliğin yaygın eylemleriyle birlikte KUH'un ve komünist devrimci hareketin kırdı ve şehirde etkili eylemleriyle birlikte hatırı sayılır bir gücü söz konusudur.

E.Bitlis gibi Jandarma Genel Komutanı ve **JITEM** kurucularının hâkim sınıflar arası çatışmaya kurban gitmesi/öldürülmesi, Çillerin Amerika'daki mal varlığının tartışılması ve SHP'nin İSKİ vakasıyla SHP-DYP koalisyon hükümetinin yolsuzlukla çalkalanması aynı dönem içinde yaşanan gelişmelerdir.

"28 Şubat Kararları görünür de şeriata ve yükseliş halinde olduğu iddia edilen irticacı dalgaya karşı alınmıyordu. Fakat somutta asıl hedef Başbakan koltuğundaki Erbakan ve hükümet ortağı olan partisi idi."

yaşandığı bir döneme de tanık oldu. 1995'e kadar içlerinde **Uğur Mumcu, B. Üçok, T. Dursun, Ç. Emeç**'in de olduğu bu ölümlerde ana akım medya İran'ı ya da kimi dinci örgütleri işaret etmiştir. Bu saldırıların kim tarafından örgütlendiği ve gerçekleştirildiği bugün bile açığa çıkmış değildir. Aynı dönemde bir de Sivas, Gazi ve Ümraniye katliamları yaşanmıştır. Bu katliamlarda hedef Alevi halkımız

Türkiye'nin yarı sömürge, yarı feodal yapısına özgü ekonomik kriz aynı dönemde daha bir boyutlanmış ve TL'nin devalüe edilmesi, aşırı yükselen faizler, iflaslar vs. ile birlikte giden, 5 Nisan 1994 kararlarıyla sonuçlanan bir süreç yaşanmıştır.

T.Özal'ın barış görüşmeleri için KUH'a mesaj göndermesi, Özal'ın şüpheli ölümü ve yine C. Ersever,

Bu süreç ekonomik ve siyasi krizin derinleştiği ve hâkim sınıfların yönetememe krizinin boyutlandığı, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının siyasi temsilcisi olan partilerin gerilediği, halkın bu partilerden uzaklaştığı bir süreçtir. Erbakan'ın Refah Partisi'ni öne çıkaran bu ve benzer gelişmeler oldu.

24 Aralık 1995 genel seçimlerine farklı vaat ve söylemlerle giren RP, oyların %21'ini alarak, 158 milletvekili ile seçimde birinci parti çıkmıştır. Meclisteki hiçbir parti RP ile bir koalisyona yanaşmadı. Basına "ordu hükümet görüşmelerinde